

Romalılar mektubu üzerine bir çalışma

İMAN EDİNİMİ

Rev. Dr. T.ÜÇAL

İman Edinimi

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[I. MÜJDEDEDEN UTANMAMAK \(Romalıları 1:16-17\)](#)

[II. YARATAN'IN GÜCÜ \(Romalıları 1:16-17\)](#)

[III. ÖZRÜN YOKLUĞU \(Romalıları 1:20\)](#)

[IV. AKILSIZLAR \(Romalıları 1:16-17\)](#)

[V. DOĞRU SAYILMA YOLU \(Romalıları 4:3\)](#)

[VI. TÖRENSİZ KURTULUŞ \(Romalıları 4:9-12\)](#)

[VII. YÜCELİĞE ERİŞME UMUDU \(Romalıları 5:1-2\)](#)

[VIII. ÖLÜ VE DİRİ SAYMAK \(Romalıları 6:11\)](#)

[IX. DOĞRULUK KÖLESİ OLMAK \(Romalıları 6:19-22\)](#)

[X. İYİLİK İÇİN ETKİNLİK \(Romalıları 8:28\)](#)

[XI. KONUŞAN İMAN \(Romalıları 10: 8\)](#)

[XII. GÜZEL İNSANLAR \(Romalıları 10: 15\)](#)

[XIII. ANLAŞILMAZ YOLLAR \(Romalıları 11:33\)](#)

[XIV. BARIŞ İÇİNDE YAŞAM \(Romalıları 12:18-20\)](#)

[XV. UYANDIRILMA \(Romalıları 13:11\)](#)

[XVI. ONLAR VE BİZ \(Romalıları 14:7-9\)](#)

I. MÜJDEDEN UTANMAMAK (*Romalılar 1:16-17*)

Müjde'den utanmıyorum...herkesin kurtuluşu için Allah'ın Gücüdür- 1:16

Yaratan'ın yansıması olan muhteşem dünya içinde utanç kavramı genelde suçlulukla bağdaşan bir kavramdır. Utancın olması için kişinin kabul görenin dışında bir tavır içinde olması esastır. Oysa Yahudi dünyası içinde Yaratan'ın Müjdesinden bahsetmenin utançla bağlantısını kurabilmek ilk bakışta pek de mümkün gibi görünmemektedir. Kısacası Yaratan'a ibadet eden bir kavim içinde yine Yahudi bir öğretmenin getirdiği Müjde'den bahsederken bundan utanç duyulması mümkün olmasa gerektir. Çünkü zaten hemen, hemen herkesin Yaratan hakkında hem fikir olduğu bir ortamda dindar bir öğretmenin Yaratan'a çağrısıdır Müjde neden “utanç duyma” ya da “utanç duymama” gibi ifadeler kullanılsın ki.

Aslında bu kelime ile ifade edilen “Müjde” ile kast edilen mananın her ne kadar dini bir görüntüsü olsa da “dini” akış içinde “o akışın tersine” bir manayı içermiş olmasıdır. Yani samimi bir Musevi olmak ile “Müjde” ile kast edilen arasında madde ile ruh, madde ile mana kadar büyük bir fark vardır. Adeta Musa'nın öğretileri üzerindeki cisimleşmiş inanç Müjde'de ruh kazanmakta ve belli bir süre aşılması gereken maddi tünel sonunda aydınlığın doluluğunda büyük bir geniş ovaya çıkmaktadır.

İşte bu nedenle Pavlus “Müjde'den utanmam” şeklinde bir ifade ile utanmayı ya da utanmamayı gerektiren bir olgunun, bir temel farklılığın varlığını ortaya koymaktadır.

Bir başka deyişle insan sürekli almanın utancı içinde bir yaşam sürmektedir. Yani Yaratan sürekli doluluğundan ihsan eden kaynakken o kaynaktan kopup gelen insan sürekli olarak almanın utancı içindedir. Ama bu utancı fark etmediği için adeta almanın yüzsüzlüğünde pişmiş tavırlarla şımarık bir biçimde ortada gezinen bir çocuk gibi ortalıkta dolaşıp durmaktadır.

Bir başka deyişle bu pişmişlik “Yaratan’ın cılız ışığını dini seviyelerde” algılayıp elleri ile işleyerek Yaratan’ı edineceklerini düşünenler için dahi söz konusudur. Yani onlar dahi adeta “egolarının” tatminini farkında olmadan Yaratan’ı hoşnut etme ya da Yaratan’a bir şey vererek esas almak istediklerini alabilme çıkarıcılığı içindedirler. Bu da “almanın utancını” fark etmeseler de üzerlerinde taşıdıkları anlamına gelir ki, bu utanç doğal olarak hiçbir zaman tam olarak tatmin olamayacakları ve gerçekten hiçbir zaman gerçekten Yaratanı bulamayacakları anlamına gelmektedir.

İşte “Müjde” bu utancın tamamen tersidir. Bu farkında ya da farkında olmadan “benin” Yaratan’ın sevgi ve ihsanını algılamaksızın kendi rızası için sürekli almaya devam ettiği o seviyenin içinde aslında alma utancı olan seviyenin tamamen zıttıdır. Bu nedenle “utancın olduğu yerin karşısında” “utanılmaması” gereken bir yerdedir.

Oysa biz “alma arzusunun utancına olan alışkanlığımız” nedeniyle insanların bizi kabul edemeyecekleri, ya da herkesin gittiği yönün tersine gitmenin getirdiği bir karşıtlığın korkusunda eski alışkanlığımızda utanmamanın kaynağına sahipken utanma eğilimine gireriz.

Efendimizin Müjde’yi ilan ettiği dönemde de hem “Yaratan’a doğru yürüdüğünü” iddia edenler hem de henüz kendi “acılar yolunda” yani kaoslarında devam edenler Müjde’nin karşısında yer alıyorlardı. ve bugünde ve aslında “benlerini keşfetme için kırılmış ruhları içinde Yaratan’ın ışığının kalplerini açmasını bekleyenler” aynı şekilde Yaratan’ın Mesih’inde ilan ettiği ve içinde hakikaten kurtuluş gücü olan Müjde’ye karşıdılar.

Pavlus bu karşıtlık içinde “utanmamamızın” gerekliliğinden bahsederken bunu “bir dindar cesareti” ile bahsetmemektedir.. Böyle konuşmasının esas nedeni; Müjde’nin hem İsrail’e hem de İsrail olmayana yani hem “Yaratan yoluna aramaya çıkmış olana” hem de “çıkılmamış olana” hakiki anlamda kurtuluş olduğuna olan samimi inancıdır ve bu inancını düşünce, algı ve yaşamına da hakikaten indirgemiş olmasıdır.

Pavlus'un sözlerinde "Müjde inanan için Allah'ın gücüdür" demiştir. İlginç olan bu gücün ister Allah yolunda yürüsün ister yürümesin her kişi için böyle olduğu şeklinde öğretilmesidir. Daha doğrusu bütün insanlık alemi için Müjdenin özünü hakikaten bilmeleri halinde bu muhteşem içsel gücün altında hakiki kurtuluş yoluna erişebileceklerdir. Düşünce budur. Bütün insanların iyiliği için olan bir duyuru, iyiliği için duyurulan bir yöntem elbette utanılacak bir duyuru ya da yöntem değil, aksi onur duyulacak bir şeydir.

Kısacası kişi nasıl "suyun insan vücudu" için ne denli önemli olduğunu ilan etmekten utanmıyorsa esasında insanlığın ruhu için bu en önemli noktayı yani Allah Müjdesini ilandan da utanması için hiçbir nedeni yoktur. Çünkü su bütün insanlığın hayatı için en önemli unsurdur. Kişiler her ne inançtan olurlarsa olsunlar, her ne düzeyde olurlarsa olsunlar eğer bir kişi suyun öneminden bahsediyorsa bunun hakikaten hayati bir söz olduğunu bilirler ve bunu ilandan ötürü de "utanma" diye bir kavramın olabileceğine bile ihtimal vermezler. Ve zaten utanılacak değil, sevinilecek, övünülecek bir durum vardır ortada. İşte aynen öyle "Müjde" de suyun maddi vücut için taşıdığı önem gibi bir önemi manevi vücudumuz için kendi bünyesinde taşımaktadır. İşte Müjde böylesi hayati önemi olan bir değerdir ve bütün insanlığı ilgilendiren böylesi bir haberden utanmak aslında gerçekten de mümkün değildir.

İnsanlığın manevi sağlığı için ve geldikleri kaynağa emin bir biçimde dönebilmeleri için böylesi önemli olan bu Müjde gerçekten de nedir ve neden utanılmaması gereken kurtuluş en önemli değerdir. Hava ve suyun vücudumuza önemi kadar ruhani vücudumuz için önemlidir?VE neden utanılacak, sıkılacak, saklanılacak bir şey değil aksine en önemli kainat gerçeğidir? **Çünkü;**

MÜJDE İYİ HABERDİR

Allah yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü- Tek.1:31

Her şeyden önce Müjde isminin anlamı itibariyle olumludur. Çünkü Müjde "iyi haber" demektir. İyi haber Yaratan'dan insanlığa ulaştırılmış bir olumlu,

umut dolu, insanlığa ışık tutan bir haberdir. Bu “haber” daha başlangıçta verilen haberle bağlantılıdır. Yaratan bütün kainatı varlığının muhteşemliğinde “hiçlikten varlığa” ulaştırmıştır ve bu hiçlikten varlığa gelen alemde “kendi suretinde yarattığı insanı” “benliğinin farkındalığı” için yeryüzüne düşürmüştür. Bu düşürme anından öncede kainatı tertip ederken “kaostan ıslaha” doğru adım,adım geliştirdiği Yaratılış evrelerinin her bir aşamasında durup “her şeyin iyi olduğunu” vurgulayıp durmuştur. Yani kainatın yaratılışında “iyi kavramı esastır” ve iyi bütün insanlık içindir. Ve iyinin içinde iyinin ne olduğu vardır. Bu iyi “sevgi ve ihsan Olanın” “kendi beninin fark etmek için düşmesine müsaade ettiği” insanının “surete” dönüşmesi için gerekli olan en son ve üst noktanın ilanıdır. Bu nokta Efendimizin “tövbe ve göklerin egemenliği” ilanında “ölüm ve diriliş” resimlemesinde pekiştirilmiş olan en üst ve en son noktadır. Kısacası iyi haber “Adem’de benini fark etmek için düşmüş olan insanın” Mesih’te “Yaratan’ı edinerek” BEN Olanı gönenmesidir. İşte bu formülün bu üst anın bu bütün insanlık için olması gerekenin ilanı iyi olandır, iyi haberdir. Ve Yaratan daha başlangıçta yarattığı her şeyin iyi olduğunu görmüştür ve bu nedenle insanını çağırdığı o üst noktaya çağrısını da “iyi” kılmış “iyi haber” olarak takdim etmiştir.

ÇÜNKÜ MÜJDE KURTULUŞ YOLUDUR

Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin-8:3-4

İnsanlık benliği içinde ve alma arzusu içinde Yaratan'ın bütün ihsanlarını “kendi rızası için toplayıp durdukça” adeta kendisi ile daha da bir hesaplaşma içindedir. Hep “kendi kendini tatmin” peşinde koşup durmaktadır. Ama koştukça da her defasında “anlık tatminlerin” ardından tatminsizlik kapılarına doğru devam edip durmaktadır. Bu nedenle “kanser” insan bedeni için ne denli ölümcülse aynı zamanda “benliğin bitmek tükenmek bilmez arzuları da” insanı insan yapan ve benliğinin farkındalığı için kırılıp düşmüş olan ruhu içini o kadar ölümcüldür.

Her geçen gün bilimin ufukları genişledikçe farklı,farklı kanserlere yavaş,yavaş da olsa çare bulunmaya başlanmış ve bu yolları bilmeyen bir çok

kanser hastalarına bu yollardan geçmiş kişiler ya da bilim adamları utanmaksızın “iyi haberi” verdikçe bu insanlar da bu çareler ardı sıra giderek teker,teker hastalıklarından kurtuluşa ermektedirler.

Oysa hala dünya “alma arzusunun” o ahtapot kolları içinde ülkelerin ülkelere, milletlerin milletlere, insanların insanlara karşı kalktıkları bir kaos ortamıdır. Kurtuluş pınarlarına doğru götüreceği olan bir haberin çok açık ve seçik bir biçimde duyulmasına hasret bir insanlık söz konusudur. Çağ ve teknoloji bu denli ilerlemiş olmasına karşı insanlık hala birbirini katletmekten kurtulmuş değildir. Nice felsefeler, nice dinler, nice yollar da hala bir çıkış yolu getirmiş değildir. Kısacası hakikaten kainatın esaslı, değiştiren, hakiki bir “iyi habere” ihtiyacı vardır. İşte bu nedenle Efendimizde ilan edilen Müjde Allah’ın gücüdür. Çünkü bu Yaratan’da esastır. Yaratan’ın suretine dönüş yolunun tam tarifidir. Burada “Sevgi ve ihsan’ın benim üzerine nakşedilmesidir” bu da Mesih İsa’nın bizde biçimlenmesinde mümkündür. O noktada “ben bana ölmeyi öğreneceği için, bende yaşayacak olan Ruh’un gücünde Mesih’in nuru ve dolayısı ile Yaratan’ın suretidir. İşte kainatın bütün temel sorunları bu noktada esaslı çözüm bulacaktır.

MÜJDE YARATAN’IN KURTULUŞ YOLUDUR

İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa’nın yapamadığını Yaratan yaptı-8:3

İnsanlar yaratılışları itibariyle Yaratan’dan edindikleri ve yaşamlarına yetecek kadar ve benlerini fark edebilecek kadar cılızda olsalar bir Yaratan bilgisine sahiptirler ve kısacası kaçacakları bir yer yoktur. Yani her bir fert bir yolla “bir üst aklın varlığında” şöyle ya da böyle hem fikirdir. Bu bağlamda hep bir arama ve algılama gayreti içindedir ve kendince hep kendi benliğinden farkında ya da değil bir çıkış yolu, bir kaçış yolu bulma gayretindedir.

Bu gayret aslında yukardan verilmedikçe aşağıdan edinilemeyecek bir gayrettir. Yani “kaybolan oğul meselinde” eğer Baba mirası vermeseydi oğlun bir takım deneyimlerle kendi benliğinin karanlığında yüzüp tam bir itaatle ve tamamen babasına dönmesi mümkün olamayacaktı. Aynen bunun gibi yukarıdan verilmedikçe yani “iyi haber” yukarıdan açıklanmadıkça ve bu “yüreklere Ruh’un işleyişi olarak açıklanmadıkça” alınılacak bir şey değildir.

Oysa insan kendi “acılar yolunda” yani henüz Mesih’i edinme ve kurtuluş yolunda olmaksızın yürüyüşünde sadece ellerinin işleri ile bir yerlere gidebileceği insani yorumlar üzerine kurulmuş bir yürüyüşte sadece kendini bir seviyeye kadar yukarıdan verilmemiş bir halde tatmin etme gayretindedir. Yani dini düzeylerde sadece yap ya da yapma şeklindeki çeşitli duvarlarla örülmüş dehlizler içinde yürümektedir. Bu aşağıdan yukarıyı fark edip zıplayarak yukarıya ulaşma gayretidir. Esasında Ruh’un işleyişi yukarıdan “benin farkındalığı için” düşürülmüş insana “Mesih İsa’nın nurunda” Yaratan’ı edinme “benliğine, yani günahlarına tövbe ederek” “Mesih’te günahların bağışına, yani benliğin üstüne çıkılmasına” yol açmaktadır. Bu esaslı insan eliyle inşa edilmeye çalışılan “aşağıdan gayret yolları, dinler ve mezhepler yolları değil” yukarıdan verilen Mesih’in yoludur. Bu Yaratan’ın kurtuluş yoludur. Bu Mesih’in kendisini haç üzerinde bütün insanlığa günahlılığın yani “ben için almanın” son noktasının “sevgi ve ihsan” yani kendini “dostlar” uğruna feda etmek olduğunu gösterdiği yoldur. Mana yoludur, Efendimiz Mesih’in yoludur.

Öz Oğlu’nu (yani esas miras sahibini) günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı-8:4

Öyle ki, Yasa’nın gereği, benliğe göre değil, Ruh’a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin -8:4

Görüldüğü gibi Yaratan’ın kurtuluş yolu Efendimizin örneğinde ve bizde biçimlenmesinde yukarıdan aşağıya yani görünmeyenden görünmeyen gönüle dökülen bir ruhsal gerçektir. Bu da “iyi haberdur”. Yani bizi “ruhani kanserden, ben için almadan daha dini tabiri ile günahlardan kurtaran gerçektir.

MÜJDE YARATANIN GÜCÜDÜR

*Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız...benim tanıklarım olacaksınız-
Elç.1:8*

İnsanlık genelde güçlülüğe hayrandır. Bu nedenle gücü daima kendisine çekecek bir yol arar. Yada güçten etkilenir. Ama genelde etkilendiği güç kendi hafızasında resmedebildiği güçtür. Yani Yaratanı bile tanımlarken kendi hafıza sınırları içinde tanımlamaktadır. Oysa bu güç algısında esas “Yaratanın düşüncesinde” yaratılmış olan bizler ve her şey ve tüm kainat hafızamızın, algılarımızın, düşüncelerimizin üstünde bir güçtür. Ve bu güç ancak cismani algının ötesinde ruhani gönül tınlarımızla hissedilebilir. İşte bu hissedilişte Yaratanın gücü dediğimiz nokta Müjde’nin içeriğinde verilen yani “tövbe ve göklerin egemenliği” yani “ölüm ve diriliştir”. Yalnız burada tövbe dikkat edilirse “haç üzerinde ölümdür” yani dolayısı ile “günaha ölümdür” yani “kişinin hep kendisi için almasına ölümdür” aynı zamanda göklerin egemenliği ise diriliştir. Yani artık benliğin hükmetmediği yüreğin Mesih’te ve Allah’ın işleyişi ile Yaratan’a transfer olduğu bir yaşamdır. Bu yaşam “haçı yüklenip sürülen bir yaşamdır” yani “kendimizin inkarı ile” ve bu inkarın devamlılığı “haç yüklenilişi dediğimiz” bölümle belirginleştirilmektedir.

Yaratanın işte bu görünmeyen iç işleyişi “gücüdür”. Aksi takdirde insanlık gücü hafızasında maddi karşılıkları ile görüntülemektedir. İşte Müjdenin gücü böylesine gönülde hissedilen ve dolayısı ile Yaratan’ın edinilmesine yani kişinin Yaratan suretine dönüşmesine ve Mesih’i giyinmesine neden olan durumdur. Bu nedenle bütün insanlığın ihtiyacı olan böylesine önemli bir transferi ifade etmek, yaşamak, yaşayarak anlatmak elbette utanılacak bir durum değil aksine onur duyulacak bir durumdur.

Bu güç yani gözle görülmeyen ve Elçilerin İşleri birinci bölümde Efendimizin ifadelerinde net olarak görülen bu durum ancak Ruh’un işleyişi ile mümkündür. “Ruh’un üzerimize inmesi” aslında işleyişi demektir. İnen ve çıkan bir şey yoktur.

Aslında başından itibaren “O’ndan başkası yok” kavramı doğrultusunda zaten bütün kainat O’nda halk edilip O’ndan belli ve iyi olduğu ifade edilen seviyelere kaostan ıslaha hareket ettirilerek genişletilmiştir. O zaman bizde de bir noktadan daireler halinde kaostan ıslaha doğru harekete sebebiyet veren Yaratan’ın gücüdür. Bu güçte “tövbe ve hükümrancılık” öğretisinde “ölüm ve dirilişle” pekişen Müjdedir. Dönüp dolaşıp geldiğimiz nokta hep “benliğin ölümü ruh’un Allah’ın Ruh’unda Allaha dirilişidir”. Bu da Mesih İsa’da ve onun kurtarışı ve bağışlatan sunusunda “Baba ve Oğul ile Ruh’unda bütünleşmedir. Yani Mesih’i giyinme ve ebedi hayata, geldiğimiz öze geri dönüşümüzdür.

MÜJDE HERKES İÇİNDİR

Susayan gelsin, dileyen yaşam suyundan karşılıksız alsın –Vahiy 22:17

Daha önce de dediğimiz gibi insanın bedensel ve ruhsal sağlığı için her bir yeni keşif, bütün kainat için bir Müjdedir. İyi bir haberdur. O zaman kan gölüne dönmüş dünyamızdaki insanın hakikaten içinde bulunduğu o müthiş “bencillik” “kendi için alma” kanserine karşı yukarıdan sunulan çarede bedensel ölümcül bir rahatsızlık için sunulan çare gibidir ve elbette tehdit bütün insanlığa olduğu için çarede bütün insanlığadır. Çünkü insanlığın susadığı hep karşımızda gördüğümüz bencilliğin ortadan kalkması arzusudur. Ama sorun bu arzunun da biz de ne denli dallanıp budaklanmış olduğudur. Oysa Mesih İsa’nın bizim “bencilliğimiz, günahlarımız için ölmüş olması” yani kısacası bize sunduğu örneği “bizim başkaları uğruna benimizi Mesih’te öldürmemiz” bizi esas hazza yüce Allah’ın “sevgi ve ihsanını deneyimleme” hem de içimizde hissederek yaşayarak deneyimleme fırsatı verecektir. İşte o nokta bizim aslında kendimizi insanlığa sunduğumuz noktadır. Bu noktada Efendimiz Allah’ın Ruh’unun işleyişi ile belirir. Bu utanç değil kaos olarak gördüğümüz dış dünyamızı içimizi değiştirerek değiştirmiş olmak demektir. Bu da bütün insanlık alemi içindir. Güneşini hem iyiye hem kötüye, herkese sunan o muhteşem sunuşun, o muhteşem ihsanın alem içinde algılanıp yaşam olması demektir.

Hal böyle olunca Müjde’den utanmak mümkün değildir.

MÜJDE KAOSU ISLAH İÇİNDİR.

Allah'ın insanı akladığı Müjde'de açıklanır- Rom.1:17

“Başlangıçta Allah yeri ve göğü Yarattı.. yer boş, engin karanlıktı ve Allah “ışık olsun”” sözleri Yaratan’dan açılan ilk sözlerdir. Bu sözlerle karanlık aydınlığa çevrilmiş ve kaosun ıslahı bu noktada başlamıştı. “Işık karanlıkta parlar” ifadesinde ise yine ışığın ıslah rolünü bir kez daha Yuhanna bize hatırlatmaktadır. Işık efendimiz Mesih’te Tövbe ve Göklerin egemenliği vaazı ve bunun pratik uygulaması olan “ölüm ve dirilişle” aslında bize kendi kaosumuza içimizdeki karanlığa aydınlık oldu ve bizi ıslaha başladı. İşte bütün bu tabloya baktığımızda aslında Yaratan’ın başından beri insanın kabından ziyade içinde yani ruhunda Allah’ın Ruhu ile buluşup Mesih’in nurunda “Allah’tan doğan” olması formülü üzerinde işlediğini görmemiz mümkündür. Yani bu kadar dine, bu kadar inanca rağmen insanlar hala içsel karanlık içindeyseler o zaman şunu algılamamız esas olmalıdır. Bunun nedeni Yaratanı edinmememizdir. Bu büyük eksikliğin giderilmesi ise işte Müjde’de bütün insanlık için formüle edilendir. O zaman bu hakikaten kaostan ıslaha insanın özlemi olan muhteşem değişimin Yakup’tan İsrail’e ve daha sonrada Adem’den Mesih’e olması için yegane formülü Müjde içermektedir. VE bütün insanlığın ihtiyacı olan böylesine önemli ve bizi Yaratılış özüne yani Yaratana taşıyan böyle bir gerçeği varlığımızla ifşa etmemizde elbette hiç mi hiç utanılacak bir durum değildir.

Bütün bu ayrıntıların içinde işte bu nedenle Pavlus Müjde’den utanmam demekte ve Müjde’yi “acılar yolu” içinde bir türlü tatmin olmamış binler ruhlara dağıtım yolu ile onları “benlerini fark ederek” Yaratanın “mana yoluna” yani Mesih’in yoluna çağırma gayreti içindedir.

II. YARATAN'IN GÜCÜ (Romalılar 1:16-17)

Müjde iman eden herkesin kurtuluşu için Allah'ın gücüdür -1:16

Bu esasında Romalılar mektubunun vermek istediği esas öğretileridir. Aslında Mesihî camianın inancının temel prensibidir. Şimdi insan yaratılışı itibari ile bir kab içinde yani bir “arzu” içinde toprak kap misali bir beden içinde yaratılmış olmasından ötürü doğal olarak “kainatın Efendisine” bir zıtlık oluşturmaktadır. Bu illa bilerek ve isteyerek bizim zıt olduğumuz anlamında değil aksine bu “benimizde” öncelikle “kendimizi tanımamız” sebebiyle Yaratan'ın bizi yer düzeyine indirgemesinde mevcuttur. Yani “Yarattığı her şeyin iyi olduğunu” ifade eden Yaratıcımızın varlığında öncelikle olması gereken olmuştur. Ama doğal olarak madde manaya tezat oluşturmak durumundadır. Yani aydınlığın karanlığa tezat oluşturması gibi işte bu nedenle bu noktada yüce Allah'ın yarattığı ve suretinde yaratıp yere sunduğu insanda doğası itibari ile mananın tersinde bir zıtlık oluşturmaktadır.

Bu nedenle bu zıtlıkta sınırsızlığın karşısında sınırlılık söz konusudur. Ve sınırlının sınırsızı algılaması ve sınırsızında sınırlı düzeyde algılanması elbette ki söz konusu olamayacaktır. Bu arada akımı sağlayan tek nokta elbette görünenin ardında yer alan görünmeyen noktasıdır. İşte bu görünmeyen noktada “iman” dediğimiz dört harfli bir kelime ile karşılaşırız. Aslında “iman” bir anlamda tam olarak bir kavramı edinmekle alakalı bir güvenin ifadesidir. İman bir noktada bilmek yani yüreğin hem fikir olmasıdır. Ama çoğunlukla imanın hafif manası yani olmayan bir şeylere varmış gibi inanmanın “iman” olduğu şeklinde algılama söz konusudur. Oysa iman bilmedir. Esasında Yaratan'a iman “tadın ve görün” mertebesidir.

KIRILMIŞ RUH VE DOĞRULUK SORUNU

Allah'ın insanı akladığı Müjde'de açıklanır-1:17a.

Pavlus, yazdığı mektubunda “doğru olan bir kişinin bile olmadığı”

noktasından bir öğreti inşa eder. Biraz önce açıkladığımız gibi mevcut bulunan doğal zıtlıkta elbette doğru olmak söz konusu olamaz. Ama burada doğruluk kavramı yani “Yaratan’ın doğası ile uyum içinde olmak” anlamında bir doğruluktur. Yani “herkesin madde de manayı algılama zorluğu içinde” olması gerçeğidir bu. Bu nedenle “Yaratan’ın sevgi ve ihsanını” kişinin kendi “beni” üstüne çıkıp algılaması doğruluğu yani “Yaratan’ın doğası” ile uyumu ve form eşitliğini getirmesi gerekli olmalıdır. Bunu da kişinin “yukardan verilene aşağıdan çalışması ile” cevabı gerekmektedir.

İşte Yukardan verilenin yani müjdenin yani ışığın Ruh’un yürekteki çalışması dediğimiz gönül gözünün açıklığı ile yüreğe verilmesi söz konusudur. Bu göz adeta mecazen küçük bir noktadır. Mesih’in tohumunun yüreklerde gömülmüş halidir. Burada iki şey söz konusudur ya bu tohum aşağıdan yani bizim tarafımızdan sulanır, bakılır ve yeşermesine yol açılır ya da o şekilde tohum çürümeye bırakılır.

Şimdi bu zıtlığın getirdiği sürtüşme genelde dinlerde yargı olarak algılanmaktadır. Ama eğer kişinin doğası gereği esas sonsuzluk birimi içinde varlığını algılayamaması söz konusu ise elbette kişi yukardan “Yaratan yargısı” diyeceğimiz zıtlığın getirdiği sürtüşme sonucunu çekecektir. Yani acıların yolunda ilerleyecektir. Çünkü algıları hep dünyanın sınırları içinde görebildiği kendi küçük dünyası kadardır. Oysa dışarıda yani maddenin ötesinde “hiçlikten-varlık” diyebileceğimiz muhteşem Yaratan vardır.

DOĞRULUĞUN YUKARIDAN SUNUMU

Aklanma yalnız imanla olur -1:17

Müjde, aslında bu zıtlığın içindeki insanın umutsuz olmadığına bildirgesidir. Zaten bu nedenle Müjde-İyi haberdur ve Yaratan’ın müjdesi Mesih’inde ifşa olunandır. Bu insanın “hiçlik-varlık” o muhteşem Yaratan ile

suretinde yaratılmış olanın aynı doğada buluşabileceklerinin göstergesidir. Kurtuluş bu noktadadır.

Zaten Yaratan'la eşit forma dönüşme yoksa o zaman Yaratan'la buluşma olamayacağı gibi zıtlık hep devam da edecektir. Aslında insanların her birinde azıcık ve loşta olsa ışık yani "sevgi ve ihsan" yani Allah formu yansımaktadır. Çok cılız olduğu için ancak insanın "bencilliğini" doyurabilecek kadardır. Ama Mesih İsa'da tezahür eden o muhteşem kurtuluş ışığı ile "sevgi ve ihsanın" bu kap içinde de yansıtacağı oldukça aleni olarak beyan edilmektedir. Dolayısı ile müjde insanın aklanacağını ilanıdır. Bu da ancak Mesih'i giyinmekle, kıyafetlenmekle söz konusu olacaktır. İşte iyi haber buradadır. Dışarıda, dinlerde, mezheplerde ya da insanın eliyle koluyla yaptıklarıyla değil tam aksine yüreğinin Ruh'un ışığının açtığı yerinde Mesih'in nurunun yerleşip büyümesi ile kişinin Mesih İsa'yı giyinmesinde ve bütün bunun da Baba'ya takdiminde söz konusudur. Yani insan işte o formda artık Yaratan'ı edinmiş yani gerçekten "Allah suretinde" olmuştur. Doğru olmak budur. Taksitli, taksitli ve cennet kazanmak için yapılan iyilikler sadece kişinin derinlerinde kendi çıkarını ve rahatını ve ölümsüzlüğünü aramasından başka bir şey değildir ki, Efendimiz bu konuda nettir: "Yani kişi kendine ölmedikçe ve haçını yüklenip Mesih İsa'nın ardı sıra gitmedikçe" doğruluğu deneyimlemesi mümkün değildir. Bu nedenle efendimiz "doğruluğunuz ferisilerin yani dindarların doğruluğunu aşmadıkça" demektedir.

1.Yaratan'dan gelen yani yukardan gelen doğruluk Mesih'te ifşa olunandır.

Doğruluk kavramı sürekli karıştırılan ve yanlış anlaşılan bir kavram olduğu için insanlar doğruluğu bir şey yaparak elde edilen bir şey olarak düşünmektedirler ya da Mesih İsa'nın şahsını yani bedenen varlığını göz önünde bulundurup ona tapma anlamında bir dindarlığın doğruluk olduğunu düşünürler. Oysa doğruluk Yaratan'la aynı paralelde olmak demektir, karakteristik özelliğimizle, varlığımızla, özellikle iç dünyamızla Yaratan'ı bu sınırlı kabımız içinde hakikaten ve samimiyetle aksettirmek demek doğruluktur.

Bu doğruluk efendimizde yansımış olandır. Kelamın beden almış hali yani yaşam olmuş halidir. O zaman bu doğruluğu kendi içimize almak ve giyinmek dolayısı ile İsa Mesih'in bize sunduğu ama bizde de İsa Mesih'in yaşamının gün be gün tekamülümüz İle yaşamak icap etmektedir.

İşte bu gerçek doğru olmak yani Yaratan'ı edinmek anlamındadır. Böyle bir yaşam bağışlanmış, aklanmış bir yaşamdır. Mesih İsa'nın günahlardan arı olması "benliğini bizim için haç üzerine bırakabilmesinde" açıktır. Yani "beni tamamen inkar edebilen" diğer bir deyişle hakikaten Mesih İsa'yı giyinebilen aklanmıştır. Bağışlanmıştır. Bu noktada "ben" yoksa doğal olarak "kendi rızam için almak da yoktur" kendi rızam için almak yoksa o zaman doğal olarak günahta yoktur. Ve Mesih'in günahsız kılması esasında bu doğruluk kalıbının benim üstüme şablon olarak oturmasındadır.

İsa Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilmiştir. Ve bunu bizzat kendisi talep etmiştir. Talebinin reddedilmesi arzusu karşısında ise Mesih İsa şu sözleri söylemektedir; "şimdilik buna razı ol! Çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir" –Matta 3:15.

Bu sözlerde Mesih İsa içinde bulunduğu koşulda bazı sembolik uygulamaların, elle kolla yapılan hareketlerin aslında üst yola yani bunların üstüne çıkılmasında bir basamak olabileceğinden söz etmektedir. Ayrıca burada dahi Yahya'yı kendisinin üzerine bir "hoca" olarak çıkartarak yine samimi ve Yaratan'dan kaynaklı "alçakgönüllülüğünü" göstermiştir. Gönül gözü sürekli işleyen bir modelle bize kurtuluşunu vaaz etmektedir. Çünkü madde üstüne çıkmak bir aşamalık bir iş değil aksine gönül gözünün görmesiyle bağlantılıdır. Kısacası efendimiz dini düzeylerin her şeyden önce insanın içinde bulunduğu kültürel konumlar olduğu bu pencerelerden biraz daha samimiyetle nuru görenlerin esas Yaratan seviyesine doğru hareket edeceklerini beyan etmektedir. Kendisi de sinagogta dini basamakları aşarak Mesih düzeyindeki seviyesinde insanlığa Müjde'yi ilan etmiştir.

Bu müjde esasında "tövbe ve göklerin egemenliği" sözlerinden müteşekkil olan ama bunu ifade edenin hayatını bizlere feda ederek hayatı ile kanıtladığı yoldur. Bu yol "acıların"(yani kişinin kendi deneyimleri ile hiç yardımsız ve yaratana görmeksizin kafasını vura, vura devam ettiği yol) değil "mananın yoludur". Bu yol, şöyle ya da böyle bütün insanlığın bin bir tünelden geçerek ulaşması gereken esas noktadır.

Bu noktada tövbe "kendine ölme", göklerin egemenliği ise "haçı

yüklenmedir”. Çünkü “sevgi ve ihsan” yani “Yaratan suretinde olup doluluğundan bahşetmek” hiç de kolay bir yol değildir. Hele “sürekli alma arzusu” yani “benler ve bencillikler” arasında.

Bu nedenle Yaratan’ın düzeyi diyebileceğimiz doğruluk düzeyi Mesih İsa’da ifşa olduğu için ve Mesih’in Müjde’si bize insanın aklanmasının ne olduğunu net olarak sunabilmektedir. Su bile yüz dereceye kadar ısıtıldığında kaynamaktadır. O zaman insanın aklanması da Yaratan’la form eşitliği dediğimiz O’nun suretinde olma ile alakalıdır. O zaman insanın aklanması insanın Mesih düzeyine değişimi ile söz konusudur. Bu da ancak Müjde’nin gönenilmesi ve Mesih’in yüreklerde biçimlenmesi ile mümkündür.

2.Yaratan’daki doğruluk Mesih’in yürekte biçimlenmesi ile bizde şekillenir.

Artık gerçek doğruluğun Yaratan’la uyum olduğunu biliyoruz. Aslında bu uyumun edinilmesi için Yüce RAB’bin Ruh’unun yüreğimize bir küçücük nokta açması gerekmektedir. Bu açış anı aslında suyun kaynama noktası gibi Ruh’un yüreği hazırlamasına bağlı olan bir durumdur. Yukardan verilmedikçe aşağıdan Mesih’in kurtarışını, sözlerini, hayatını, ölüm ve dirilişini algılamak mümkün değildir. Bu nedenle Efendimizin Petrus’a ifadesi önemlidir; “Bunu sana açan göklerdeki Babam’dır” demektedir. Yani öncelikle tam olarak Yaratan’ı edinmenin anlaşılması için yüreğin bu algıyı edinebileceği şekilde hazırlanması esastır. Çünkü sonunda “yeni bir doğuş” tam bir dönüşüm gerçekleşecektir. Yüreğin hazırlanmadığı hali ile sadece Mesih’i prensiplerin edinilmesi bir anlamda Ferisi düzeyine bile ulaşılmamış bir dini seviyeyi getirmekten öteye gitmeyecektir.

Kısacası Mesih’in varlığımızda kıyafetlenmesi bizim “yeni doğuşu” yani “benliğe ölüp” haç üzerinden yeni “kendini artık öne çıkarmayan” ihtiyaçları dışında “beni” kendi rızası için kullanmayan bir kişi ortaya çıkacaktır. İşte Yaratan’ın suretinin Mesih’te aksettirildiği biçimi ile bizde mekan kurması ve bizden tezahürü açıkçası Yaratan’ın doğruluğunu edinme yani Mesih’in Müjdesini gerçekten gönenmedir.

Bu edinin sağlanmadıkça bir dinin, bir mezhebin adını söyleyip durmak, bir takım sembolleri kullanmak, ya da belli bir mabette ibadet etmek ancak “kişisel tatmin” dediğimiz “bencilliğin” bir başka versiyonundan başka bir şey olmayacaktır. Bu nedenle Mesih’te kurtuluş yukardan verilmekle birlikte bizim yapacağımız bir şeye bağlı değil esasında bizim olacağımız bir duruma bağlıdır. Bu da yukarıdan karşılıksız verilen lutfu doğru gayreti beraberinde getirmektedir. Lutuf karşılıksızdır. Yani ev sahibinin emaneti karşılıksız olarak size güvenilerek teslim edilmiştir ama onu koruyup hatta ilk halinden daha da bereketli bir hale getirmek esas ev sahibini taklit etmek anlamındadır ki, bu da ev sahibini hoşnut eden bir durumdur. Görüldüğü gibi talep edilen budur.

3.Yaratan’ın doğruluğunun Mesih’te bizde şekillenmesi ise iman iledir.

İman aslında bilmektir. Yani Mesih İsa “siz doyduğunuz için inanıyorsunuz” diyor. Yani bir şeyleri edindikleri için bencilliklerinden inananların olduğunu vurguluyor. Aynı şekilde aslında “ne mutlu görmeden iman edenlere” şeklindeki ifadesiyle de bilmeyi bencilliğin ötesine taşıyor. Bu nedenle Mezmurlarda “tadın ve görün RAB ne iyidir” ifadesini görüyoruz. Yani bizler ancak bildiğimizde imanımızı sabitlemiş oluyoruz. Yaratan’ın doğruluğu yani O’ndan başkası yok olduğunun bilinci aslında bizim bu gerçeği kainatta ve içimizde fark etmemizle alakalıdır. Aynı zamanda bu farkındalıkta bize o ikinci Adem yani düşmüş olan İnsanın bulunduğu dereceden Yaratan’ın istediği dereceye yükselmiş halini bize yansıtan Mesih İsa gelmektedir. Yani Göklerdeki Baba tövbe ve göklerdeki egemenlik kavramını Efendimizin varlığından bize ifşa etmektedir. Bunun böyle olduğunu önce Yaratan’ı algılamak ve sonra doğruluğunun kurtaran formunu yani Oğlu algılamakla mümkündür. Bu algılamak öğrenmek ya da ders çalışmak ya da dini bir takım formatları ezberlemek değil, ruhta ve gerçekte yani manada “tatmak ve görmektir”. İşte iman budur. “gel ve gör”. “geldim ve gördüm” yani artık inandım. Bu nedenle Pavlus’un “imanla aklanma” üzerindeki vurgusunda aslında Yahudilerin aşırı dindarlıklarının artık imanı esasında fark ederek, bilerek yaşamak değil de sadece yapılması gerekenlerin yapılması şeklinde algılamalarından kaynaklanmaktadır.

O zaman imanı biraz daha derinleştirirsek Müjde’nin yani Efendimizin “Tövbe edin, göklerin egemenliği yakındır” ifadesinde “kendisini sevgi ve ihsanın doruklarında bizler için fedasıdır” öğretisinin bütün önermelerini yürekten yani deneyimleyerek, tadarak, yaşayarak ve bilerek kabul etmektir dememiz mümkündür.

İman, bilmektir. Bu bilmek İsa'yı bende yaşamakla söz konusu olabilir. Yoksa ismini boş bir dua tekrarı gibi söyleyip durmak, bir takım kutsallar oluşturup saygı sunumları içinde olmak bu bilmenin içinde yoktur. Bu bilme yüreğin Müjdenin önermesiyle hem fikir olması ve müjdenin önermelerinin bende deneyimlenmesidir.

İman, yüreğin cevabıdır. Bu çok önemlidir. Çünkü eğer Mesih, “yol, gerçek ve yaşamsa”. Yani kişi için izlenilecek bir yaşam yolu, ve o kişinin ruhani manadaki gerçeği ve hakikaten günlük hayatı ise o zaman burada yüreğin kendi benliğinden vazgeçmesi gibi bir sonuca gelmesi gerekmektedir. Çünkü burada Ruh'un işlemesi ile Mesih İsa yani öğretileri ve yaşamı ve kurtarışı ile bu “insanı kamil” “insanoğlu” “Allah evladı” “Efendimiz” artık yüreğin içindeki noktadan içeriye girmiştir. Yüreğin cevabı bu noktayı yine Ruh'tan sürekli alışması ama bu alışması “sevgi ve ihsana” çevirerek geliştirmesidir. “Sevgi ve ihsan” noktasında artık Mesih bizde biçimlenmektedir.

İman, adanmışlıktır. Ruh'un işlemesi kalp noktasının açılması ve Mesih'in artık yürekte benin üzerinde oturması doğal olarak adanmışlığı getirmiştir. Bu artık “ikinci doğadır”. “Yeni doğuş” budur. Yani kişi düşebilir ve kalkabilir ama hala aynı istikamete doğru hem de her kalkışında gelişime doğru hareket etmektedir.

Allah sözü sana yakındır, ağızda ve yüreğindedir-10:8

Dikkat edilirse Mesih'in edinilmesi aslında insani algılarımıza göre “Yaratan suretine” transformasyondur. Bu da doğrudan “Yaratan ve Ben biriz ve bu birlikte bizim de bir olmamızdır”. Bu birliktelikte artık Yaratan bizden yansımaya başlamaktadır. Bu da bizim “ebedi hayata” yolculuğumuz anlamındadır. Böyle bir kişi için Allah Sözü ağızda ve yüreğindedir. Yani Mesih'te biçimlenmiş Ruh'un yardımıyla Yaratan'ın karakteristik özelliklerini yansıtmaya “sevgi ve ihsan” sunmaya başlamıştır. Artık kendisi için almayı perdelmiş ve başkalarına ihsana başlamıştır. Bu katiyen kendi benliğini okşayan bir yaklaşım değildir. Doluluk taşmaya başlamaktadır.

MANTIK ÖTESİNE YÜKSELİŞ VE DOĞRULUK

İmanla aklanan yaşayacaktır -1:17b

Yaratanın Ruh'uyla ibadet eden, Mesih'le övünen, insansal özelliklere güvenmeyen bizleriz –Fil.3:3

Yaratanın Ruhuy'la ibadet etmek gerçekten Efendimizin yaşamını giyinmek ve günahın kaynağı olan benliğin Allah Ruh'u ve Mesih nuruyla üstüne çıkmak anlamındadır. İşte bu noktada zıtlık paralelliğe dönüşmektedir. Bu noktada “benliğin” üstüne çıkmak aslında “mantık ötesine yükseliş” demektir ki, bunun kişinin kendi başına becerebilmesi mümkün değildir. Bu kesinlikle “yukarıdan verilmedikçe olabilecek” bir iş değildir. Ve aynı zamanda da “yukarıdan verilene aşağıdan gayret olmak zorundadır”. Bu aşağıdan gayrette esas yukarıdan verileni yerli yerine koyma olayıdır. Özellikle “aklanmanın imanla olması” yani “edinimle olması” zaten bunun ne denli “ben” üzerinde gerçekleşen bir kıyafetlenme olayı olduğunu ifade etmeye yetmektedir. Bunun görülmesi gerçekten “lütüfla” mümkündür. Ama “çaba” bitti “benim bir şey yapmama” gerek yok dersiniz. Bu sözü iyi anlamanız gerekmektedir. Yaratan'ı edinme muhteşem önem taşıyan ve muhteşem bir “evrim”dir. Yani “İsa'yı yüreğime aldım” sözlerine ya da sizin dini duygularınızın ifadesine bağlı olan bir şey değildir. Bunun farkındalığı evet yukardan verilen bir durum olduğu için bu “dinle, işlerle kazanılmamaktadır” demek istemektedir Pavlus. Ama “imanla” dediği noktada aslında “edinimle” yani “fark etme” yukardan verilmiş bir lütuftur ama bu fark etmeden sonra Mesih'in bizde biçimlenmesi “tamamen Ruh'un yardımıyla benim gayretimle” bağlantılıdır. Yani bir tohumu biz üretmiyoruz, tohum bize Yaratan'ın lütfudur ama tohumun büyümesi benim o tohumu ekildiği ortamda sürekli korumam, bakmam, ortamına uygun bir şart oluşturmama bağlıdır.

O zaman Ruh'un hazırladığı yüreğe Mesih'in tohumu geldikten sonra bu

yürekte “mantık ötesine yükseliş” için davet hazırdır. Bu davete yüreğin adanmış bir biçimde tabi olması ise doğrudan Mesih’in “benimin” üzerinde kıyafetlenmesidir. Lütuf yukardan gayret aşağıdandır. Kurtuluş bu lütfun gayretle ve adanmışlıkla kabulünde kişinin “beninden” kurtulmasıdır. Yaratan’ı artık iç benliğinde “sevgi ve ihsan olarak” yani Ruh’un rehberliğinde ve Mesih’te tamamen hissedip yaşamasıdır. İşte bu nokta Yaratan’la eşit forma dönüşme noktası yani çağrılan kişinin aklanması, kutsanmaya başlaması (sevgi ve ihsanı kendisi için almamaya başlaması) ve dolayısı ile yaşamı ile yüceltmeye başlaması noktasıdır. İşte bu “imanla aklanmadır”.. Yaratan’ın muhteşem gücünün, muhteşem Ruh’unun ve Mesih’teki muhteşem kurtuluşunun varlığından ifşasıdır.

III. ÖZRÜN YOKLUĞU (*Romalılar 1:20*)

Allahın görünmeyen nitelikleri..açıkça görülmektedir. Özürleri yoktur -1:20

Sınır ve sınırsızlık kavramları birbirlerini iteleyen zıt kavramlardır. Birisi tamamen küçük bir alanın varlığına işaret ederken diğesinde ise aslında sınırsızlığın algılanma zorluğunda bir alansızlık söz konusudur. Aslında sınırlılıktaki belirginlik görüneni ortaya dökerken, sınırsızlıktaki açıklık görünmeyi tamamen gizlemekte ve görünmeyen olgusunu oluşturmaktadır.

İnsan kuşkusuz ve aşikar bir biçimde düşünce derinliği içinde, görkemli beden ve ruh yapısı içinde adeta sınırlı bir sınırsızlığı içinde barındırmaktadır. Sınırlıdır çünkü Yaratan dediğimiz bütün kainatı kapsayan düşünce ile karşılaştırıldığında elbette sınırlıdır. Ama yine de alem içinde alem olan bir yapıya sahip olarak inanılmaz derinliğe, ene ve boya ve genişliğe sahip varlığı mevcuttur. Bu varlık içinde mesela bitmek tükenmek bilmez düşünceleri arasında sınırlı da olsa bitmek tükenmek bilmez özürleriyle “benliğini” sürekli beslemekte, adeta kaynayan benlik ateşinin altına sürekli odun atıp durmaktadır.

Aslında insanın özür üretmesi, bazen ne kadar doğal görünse de özellikle bazı algılayamadıklarını, algılayamamakta ısrar etmek ya da işine gelmediği, beninin desteklemediği konularda kendisini konunun sorumluluğundan kurtarmak için özür üretmesi kendini kainatın merkezinde görmesinden kaynaklanmaktadır. Bu kendini merkez görmede de aslında Yaratan'ın suretinde yaratılmış olmadan kaynaklı bir sınırsızlığa eğilim ve sınırsızlık özlemi ya da bizim sınırsızlığı taklit eden, sonsuzluğu taklit eden yanımızın rolü vardır. Bu durum esasında bizi yanıltan bir durumdur da. Çünkü gerçek özürlerimizle, gerçek olmayan özürlerimizin karışmasına neden olur. Bu da “Ruh'un” işleri ile “Ben'in” işlerini karıştırmamız demektir.

YARATAN VAR MI?

Biz çoğu zaman Allah'ın görünmeyen nitelikleri içinde görüneni aramaya kalkarız. Kısacası Yaratan'ın "hiç" yani algılarımızın alacağı ya da hayal edeceği bir şey olmamasından kaynaklı olarak algılamamız mümkün değildir. Ama aynı zamanda o hem "hiç" hem de "var" O'landır. Yani hayalimizin dahi alamayacağı bir varlık olarak "hiç" olmakla birlikte aynı zamanda bütün "görünmeyen nitelikleri" ile "var" olandır.

Bu "görünmeyen nitelikler" aslında esas bizim için özür bırakmayan niteliklerdir. Ama neyin özrünü yani "Yaratan düşüncesi" istesek de istemesek de görünen varlığın görünmeyen iten, işleten arka planıdır. Bu güç ve idare belli bir dizayn ve düzeni içinde mevcuttur. Örneğin; Oksijen hem kokusuzdur hem de gözle görülmez. Ama hayat için çok ama çok önemlidir. Onu keşfetmeden önce de o hayatiydi ve keşfettikten sonra da hayati olmaya devam etti. Yani bugün oksijenin varlığı bilim aracılığı ile onun ne olduğunu bilen için de bilmeden havayı soluyup yaşayan içinde tartışmasız ve kuşkusuz çok önemlidir. Onu görmediği için ve bu konuda okumadığı için ve hatta bilmeye de ihtiyaç duymadığı için bazı insanlar için oksijen hiç yoktur. Kokusu da varlığı da göz önünde değildir, hatta şekli şemalı de aklında olmadığı için "yoktur". Oysa o keşfedilene kadar bir "hiçti" sonra keşfedilince "var" oldu. Ve şekli şemalı bir manada ortaya dökülmüş oldu. İnsanlığa tarif edilmeye çalışıldı. Ama aslında "keşfedilmesine de ihtiyaç yoktu" çünkü o zaten vardı. Ve hatta insan onu deneyimliyordu bile. İçine çekiyor, onunla yaşıyor ve onunla bütün varlığı bir anlam taşıyordu. Sonra bu yaşatan gazın ne olduğunu merak eden bazıları deneyimleri derinleştirip görünmeyeni bir manada görünür kıldılar. İşte bu kadar.. Şimdi bütün bu örneği olduğu gibi Yaratan'ın var olup olmama konusu üzerine düşünmeye taşıyabiliriz. Ve ilginçtir bu konuda da aslında üç aşağı beş yukarı söyleyeceklerimiz aynı sözcüklerdir. O zaman bir deyişle "Yaratana görme ve hatta görememe de aslında Yaratana görme" anlamına gelmektedir. Ve "aslında inanan ve inanmayanda" Yaratan'ın varlığını bir anlamda bağırıp durmaktadır. Bu denli Yaratan düşüncesi ile kuşatılmış ve bu düşüncenin içinde varlığını sürdüren bir insan için aslında özür çok da büyük bir anlam ifade etmemektedir. Yaratana şimdi bilmemek biraz sonra bilmemek demek değildir. Dün hissetmemek, bugün hissetmeyeceğim anlamında da değildir.

SORULAR?

Dođal olarak insanlar Yaratan'ın dūřüncesinde sınırlı olan içinde sınırsıza olan eğilimleriyle sorular sormaktadırlar. Ve soruları özellikle ilkel algılardan, dini seviyelere ve o seviyelerdeki belli tatmin ve algılarından sonra ise daha st düzeylere doğru yükselip durmaktadır. Ve “Adem'de dünya düzeyinde “benlerini” fark etme gayretinde Yaratan'ın kendisinde gördüğü cılız ışığı algılamaya çalışan insan özellikle Ruh'un yüreğinde oluşturduğu kalp noktasının hazırlanmasında bu soruların cevaplarında Mesih'e doğru yükseltmeye çalışmaktadır. Yani yukardan verilen aşağıdan algılandığı anda ve bunun üzerinde çalışıldığında “zr” olmadığı belirginleşerek Yaratan'ın nurunun aydınlığı Mesih İsa'da bizde biçimlenmeye başlar.

Ama soruların olması, cevapların ve arayışın içimizdeki cılız ışığı Ruh'un ışığında harekete geçirmesi demektir. Sorular birer “zrken” cevapların yukardan gelen ışığın kalp noktasını açması ve bu noktada hareketin başlamasıyla bize “zrszlyđ” getirir. Çünkü “benliğin işlerinde” bir çok özür aslında bizim sadece “ben merkezden” bakışımızın eseridir. Ve aslında “zrlerimiz” bizim kendi kendimize esaretimizdir.

Mesela şöyle sorularla Yaratan'ın varlığını ve Ruh'unun rehberliğinde ve Mesih'inin kurtarışında bizimle olan ilişkisini sorgular ve böyle bir bağlantı içinde yer almama bencilliğinde kendimize özürleri ararız;

YA İŞİTMEYEN NE OLACAK?

Yasamı ilerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım...kk büyük hepsi tanıyacak BENİ- Yer.31:34

Burada verilmek istenilen kainatta her düşünen insanın aslında Yaratan'ı aramaya yönelik harekete geçeceği gerçeğidir. Çünkü burada İsa'ya inanır ya da inanmazsa ne olacak şeklinde bir sorgulamadan ziyade esasında daha ilk ve esas adım sorgulanmaktadır. Yani ilkel de olsa gelişmiş bir toplumda da olsa “eğer

benim rahat soluk almama neden olan bir gaz varsa, bu gaz neyin nesidir?” diye sorgulamak bir çokları için esas olmalıdır. Sorgulamak aslında insanın İsrail olmasıdır. İbrahim’in sorgulaması onu Yaratan’ın ışığına doğru hareket ettirmiş ve kendi toplumundan ayrı kılmıştır. Çünkü orada sorgulama artık “özü” ortadan kaldırmıştır.

O zaman esas olan işitmeyen olmasının çok zor olduğu gerçeğidir. Çünkü Pavlus burada özel vahiyden ziyade genel vahye işaret etmektedir. Genel vahiy, kainat kitabının anlattığı o muhteşem Kainatın Efendisidir ve bu noktada görünen yani kainat bütün dev mekanizma ve işletilme gücüyle arkadaki görünmeyen motor gücünde ortaya dökmektedir. Dolayısı ile “insanlığın” öncelikle dinlerden, inançlardan, felsefelerden önce “özü söz konusu değildir”. Hiçlik ya da varlık kavramında “Yaratan’ı ret ettiği anda bile aslında kabul etmektedir”. Çünkü “hiçliğin” farkındadır. Kabul ettiğinde de zaten doğal olara “varlığın farkındadır”.

Kendini fark eden, benliğini fark eden her insan “Yaratan’ı” fark etmeye başlayacaktır. Yaratan’ı “beni” üzerinde fark edense bu noktadan hareketle “benin” üzerine çıkmasının gerekliliğini fark edecektir. İşte o noktada Adem’de “benini fark eden” Mesih İsa’da “beninin üstüne” çıkarak “Yaratan suretinde” esas olması gerektiği gibi “insan-ı kamil” olacaktır. Bu da Mesih İsa’da biçimlenmiş Yaratan’ın kurtuluş gerçeğidir.

Ve insan her bir düzeyde o düzey için seçilmişliğe tabidir. Çünkü o düzeyde o düzeye ulaşmışlığı, o düzeye erişmişliği ve o düzeye seçilmişliği içinde yolculuğuna aşama, aşama devam etmek durumundadır. Aksi takdirde “Adem’de düşmüşlüğü Mesih’te Yaratan suretine” dönüşümü söz konusu olamaz. Bu anlık bir kalp noktası açılışı olmakla birlikte “yeni doğuş” ve “düşüncenin yenilenmesi” gibi bir sürekli gelişimi de beraberinde getirmektedir. Bu adil O’lan için, güneşini iyiye kötüye doğuran için her insana takdim edilen bir kurtuluş çizgisidir. Bu çizginin sonunda Mesih İsa’ya erişmek ve Mesih’te Mesih’le ölüp dirilmek vardır.

Yüceliğim için yaratıp adımla çağırdığım herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin diyeceğim- Yeş.43:7

Bu anlamda Yaratan'ı fark etme bütün insanlık için aslında kaçınılmazdır ve ancak arkası yani Adem düzeyi ve benin fark edilmesi ve ondan sonra "benin inkarı ile diriliş" yani Mesih kurtarışı gelmektedir.

Her diz önümde çökecek, her dil bana ant edecek- Yeş.45:23

O zaman bu çok nettir ki, Yüce Allah'ın kurtarışı bütün insanlığa açıkça önceden ilan edilmiş ama kalp noktası açılıp kendi içlerindeki cılız ilk yaratılış ışığı aydınlanana kadar giden yolculuk çizgisi ise ancak bu düzeye eriştirilenler için bariz olmuştur.

KUTSAL YAZILAR DOĞRU MU?

Başlangıçta Kelam vardı. Kelam Allah'la birlikteydi....Kelam insan olup aramızda yaşadı- Yuh.1'den

Özürler günlük yaşam düzeylerinin bilgilerinin birikimine göre şekil değiştirir dururlar. Bir zamanlar dünya üzerinde en çok varlığından bahsedilen yazılı metin "kutsal yazılardı". Bu yazılarda özellikle sadece mabetlerde ya da belli zengin kişilerin ellerinde bulunuyordu. Hatta bir çok insan içinde ne yazdığını bilmeksizin kulaktan dolma sözlerle Yaratan'ın varlığına, Ruh'un işleyişinde Mesih İsa'daki kurtarışına iman ediyorlar. Ve yine kulaktan dolma şekillerde Mesih İsa'da bir yaşam sürmeye gayret ediyorlardı. Ama yazıların doğruluğu ya da yanlışlığı eksikliği ya da tamlığı bir anlamda sadece o dönemin bir takım din adamlarının hatta politik önderlerinin tartışma alanı içinde kalıyordu. Oysa günümüzde bu kadar bilimin ilerlediği bir dönemde ve bu kadar iletişimin hızlandığı bir çağda artık "yazılar" herkesin gözü önüne serilmiş bir durumdadır.

Hatta bu öylesine büyük bir teolojik çarpıklığı ve kopukluğu da beraberinde getirmiştir ki, aynı inancı ya da mezhebi paylaştığını söyleyenler arasında bile aynı metin ya da cümle üzerinde birbirinden farklı görüşler sunmalarına neden olmaktadır. Dolayısı ile insanlar “kutsal yazılar içinde çelişkiler var? Bu yazılar doğru mu?” gibi bir çok sorular sorma ihtiyacı hissetmektedirler.

Oysa “genel vahiy’i” öne çıkaran ve Romalılara her şeyden önce Yaratan konusunda düşüncelerini öneren Pavlus bu görüşleri ile “özre yer bırakmayan” bir biçimde “bilimsel kainat gerçeklerini gözler önüne sermektedir”.

Bizler genelde “kutsal yazıları” hep bilimsel metinlermiş gibi ele almaya kalkarız. O zamanda orada bir çok mecazi anlatım ve hayat izlenimleri ve Yaratan’la olan kişisel deneyimleri hep her duruma, her izlenime ve her tecrübeye uygulamaya kalkarız doğal olarak da oldukça çarpık sonuçlarla karşılaşırız. Oysa “kutsal yazılar” “özel vahiylerdir”. Yani Yaratan’ın hükümranlığının, insanın “benliğindeki” düşmüşlüğü’nün farkındalığı yolundaki çabalarının ve sonuçta “insan-ı kamil” olma yolunda yani Yaratan suretine dönüşme yolunda Yaratan’ın Ruh’unun işleyişinde Mesih İsa’da sunduğu kurtuluşun anlatıldığı ve kişilerin bütün bunları kendi koşullarında ve ortamlarında deneyimledikleri ve bize kadar Ruh’un rehberliğinde ulaşan, erişen ve bize de Yaratan yolunda Mesih’in kurtuluşunu gönenerek Ruh’la devamımız için teşvik ve rehber olan yazılardır. Bu yazılar olsa da olmasa da sınırlılığımız içinde sınırsızın varlığında görünmeyen niteliklerde Yaratan’dan kaçmamız mümkün değildir ve O’nun Mesih’indeki kurtuluşunda O’na dönüşmemiz esasında yazıların varlığına bağlı olan bir şey değildir. Mesih İsa’nın varlığı ve vaazları ve ölümü ve dirilişi metinlerin haricinde önceden vaat edildiği şekliyle zaten metinlerden bağımsız gerçekleşmiş metinlerse bu gerçeği bize “özel vahiy” olarak nesillere takdim etmiştir.

O zaman konu zamana, durumlara, kültürlere ve o günkü anlayış ve izlenimlere göre çelişkilerin olması olmaması, metinlerin doğruluğu doğru olmamalarından ziyade “kainat kitabında anlatılanla” “metinlerin anlattıkları” arasındaki o Yaratan’ın ışığının yüreklere hitabı ve yüreklerdeki kişisel benlerin üstünde Yaratan’la Mesih’inde ve Ruh’unun teşvikinde buluşabilme gerçeğidir. Yazılar her bakış açısına, her yoruma göre renkten renge girebilir, farklı algılanıp anlatılabilir. Ama Yaratan’ın gerçek ışığında ve Mesih İsa’nın öğretisi ve hayatı ile

sunduğu anlatım arasında yüreğe hitap eden gerçekler “genel” ve “özel” vahyin tartışması ve görünende görünmeyen tarafının yansımasıdır. Esas olan bu iki vahiy arasında Mesih’te biçimlenip Ruh’ta ve gerçekten Kainatın Efendisi ile bir bütün olduğumuzun farkına varmak ve “sevgi ve ihsan O’lanı” “sevgi ve ihsan Olarak” yansıtmaktır. Bu Mesih’in kurtarışında ve Ruh’un gücünde Yaratan Suretine evrimledir. Bu nedenle insanların esasında özürleri yoktur. Hele hele artık bu denli teknolojinin ilerlediği çağda bilimi her an izleyebilirlerken ve insan izlenimlerini kolaylıkla takip edebilirlerken Mesih’in yolunu “dini çerçeveler üstünde” Mesih İsa’nın kendi sözlerinden hareketle görebilmek ve bunu değerlendirebilmekle bu gerçek artık daha da bir netleşecektir.

İnsanın kurtuluğu insanın Mesih İsa’da Yaratan’ı ile form eşitliğine dönüşmesindedir. Bu da bir din değil bir oluştur. Bu bütün kainatın insanların bu forma dönüşümüne kadar sürececek olan bir süreçtir. Çünkü sonuçta “her diz çökecek ve her dil diyecektir”.

PEKİ NEDEN KÖTÜ VAR?

Yeryüzü şekilleri yoktu..karanlıklarla kaplıydı .. “Işık olsun” dedi ve ışık oldu- Yar.1’den

Kötünün varlığını ve ne olduğunu algılamak için her şeyden önce başlangıca gitmemiz esastır. Çünkü başlangıçta kaostan bahsedilmektedir. Kaosun ıslahı ve ıslahın aşamaları ve her aşamada kaosun varlığından ıslaha geçiş bize kötünün var olması konusunda yeterince bilgi vermektedir. Çünkü karanlık olmaksızın ışığın değerı yoktur. Işık olmaksızın da karanlığın değerı yoktur.

Allah yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü- Yaratılış 1:31

Bu noktada bütün bu karşılığın aslında maddenin şekillenmesinde bir başka deyişle maddenin içinde yaşayan alemin devamlılığında bir gereklilik olduğunu görüyoruz. Yani Yaratan bütün zıtlıklarıyla yarattığı her şeyin birbirlerini zıtlayarak işlev kazanmalarına neden olan bir sistem ve formül içinde her şeyin iyi olduğunu daha doğrusu bunun yani bu zıtlıklar durumunun iyi bir şey olduğunu söylemektedir.

Çünkü kötü iyinin, iyi kötünün varlığını pekiştirmektedir. Tamlık ancak eksiklik varsa fark edilecek bir gerçektir o zaman bize kötü olarak görünen her şey elbette çok kötüdür. Bizim için gerçekten acıdır, acı çekmedir, ızdıraptır. Ama diğer taraftan bütün hücreleri ve zerrelere ve duyguları ve duygulanmaları ile işleyen bütün alem sistemi için birbirini işleten adeta çarklılardır. Bedeninde sonunda madde olarak kendisini zaten gelişimini tamamladığı anda geldiği yere yani maddeye terk edecektir. Bu sistem içinde bütün hücreler zaten defalarca ölmekte ve yerine yenileri gelmekte ve hatta ölenlerin bazıları acılar çekerek ölmektedir. Ama sistem yenilenmekte ve insan sistemi yani insan bir bütün olarak varlığını sürdürebilmektedir. Yani nasıl insanın varlığı için hücrelerin ölüp dirilmesi ya da zedelenmesi acı çekmesi esassa nasıl bir dış ağrısı aslında oradaki mikrop yuvası bir dişi bize bildirerek vücuttan atılmasını sağlıyorsa ama ağrısı ile bizim için çok kötü bir durumsa aslında kötü ve iyi biz anlasakta, anlayamasakta bütün kainat çarklarının dönmesi içinde iyidir.

Kısacası “kainat kitabı ile birlikte” “özel kişisel edinimlerin” iyi okunmasında esasın Ruh olduğu gerçeği ve esasın “mana yolu” olduğu gerçeği kavrandığında “bedenin ızdıraplarının” sadece ve sadece bize sonsuzluk denizinde belli bir süre eşlik edeceği kesindir. O zaman seyahatini sürdüren ve Efendimiz Mesih İsa’nın ifadelerinde olduğu gibi “kapı önünde hazır bekleyen bakireler misali” esas içeri alınacak olanlar yani geldikleri yere dönecek olanlar bunun farkında olup “her şeyin sevgi ve ihsanda” iyi olarak yaratıldığını. Ve zerrede aslında “O’ndan başkası yok” kavramının yansıdığını bilenler olduğudur. Bütün bunların bilinci ve gerçeğinde Yaratan’da Mesih’inde “günahın bedelini ödemiş” yani “benliği kendi için alma noktasında öldürüp” Yaratan rızası için almaya diriltmiş kişi “Ruh’ta ve gerçekte tapınan” olarak maddenin ve dolayısı ile bedenin özürlerinin esasında özür olamayacağını idrak edebilecek bir duruma çekilmiş demektir.

SONUÇ SEBEP VARSA VARDIR

Kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor- 2.Pet.3:9

Doğal olarak bütün kainat bir sonuçtur. Kainatın bir sebebi varsa bu sebep elbette bütün sebeplerin içinde toplandığı esas kaynak sebeptir. Bu da “Yaratan düşüncesidir”. Yaratan bütün düşüncelerin düşüneni olarak dinlerin ve felsefelerin ve hümanizm gibi bütün akımlarının da üstünde onların düşüncelerini kapsayan düşüncedir. Ve bu düşünce kendi muhteşem düşünce haznesinde kainat, evren ve bütün zerrelere belli formüller karmaşası içinde kutsal yazıların dediği gibi ama kaosu düzene sokarak yani inanılmaz bir düzenle yaratarak kendisini yansıtmıştır.

Bütün varlık “sevgi ve ihsan” sonucudur. “Sevgi ve İhsan” alan varsa “sevgi ve ihsandır”. O zaman bu noktada kainatın mevcudiyeti aleni ortadadır. Bütün bu tabloda her yaratılış düzeyinin kendi ışık haznesine göre ifşa edilmiştir. En büyük ifşa’da “Kendi suretinde yarattığı insanda” zahir olmuştur. Bu zahir noktanın en üst örneği Yaratan’ın Ruh’unun işlevinde Efendimiz Mesih İsa’da dinlerin üstünde “sevgi ve ihsanın esas ne manaya geldiği” en üst ve en son şekliyle ifşa olunmuştur.

Şimdi bu bağlamda “alan ancak aldığını vermek için aldığında” yani “doluluğundan takdim ettiğinde” Yaratan’ı edinmekte daha doğrusu O’nu edinip Mesih’i giyinmiş olmaktadır. Bu da işte sonsuzluğa kavuşmaktır. Ruh’un işlerinde Mesih’te Yaratan’ı edinmek O’nunla eşit forma dönüşmektir.

Kainatta her şey çok karmaşık görünmekle birlikte aslında basit formüllerle birbirine bağlıdır. O zaman bizlerde bütün bu formüllerden başlamak kaydı ile yani “kainat kitabından” “Mesih İsa’nın bol yaşam” kitabına kadar ulaşmamız mümkündür. Bunun içinde bütün bu maneviyat yolu “mana yolu” Mesih’in kurtuluş yolu aslında gözler önündedir. Bunun için, bunun başlangıcı olan en

evvela “Göklerdeki Babamızı” bilme konusunda aslında hiç birimizin özrü yoktur olmayacaktır. Sonra Ruh’un yönlendirilmesinde Mesih’in İsminde Göklerdeki Babamızla bir olmamız bizim “bende” düştüğümüz noktadan “BEN’E” yani esas kaynağımıza ulaştığımız noktaya dönüşümüz gerçekleşmiş olacaktır.

Bu aynı suyun buharlaşıp göğe yükselişi gibi. Sadece vakit buhar seviyesine bizi taşıyacak olan ortam ve koşullardır. Bu koşulların oluşumunda her bir zerre Mesih İsa’nın kurtuluş düzeyinde Ruh’un yükseltilmesinde Baba’yla bütünleşecektir. Bu manada her diz çökecek ve her dil diyecektir. Bunun olması için de “vaktin tamam olması gerekmektedir”. Vaktin tamamı suyun kaynama noktası gibi olan “olması gerektiği seviyeye varılması ile mümkündür”.

Bütün bunların başlangıç noktası ise “Kainatın Efendisinin” Kainattaki tezahürünün aleni görülmesinin gören gözlerce ve gönüllerce görülüp algılanmasıdır. Daha bu başlangıç noktasında bütün “insani özürler” zaten kendiliğinden iptal olunmuştur.

IV. AKILSIZLAR (*Romalılar 1:16-17*)

Allah'ı bildikleri halde O'nu Allah olarak yüceltmediler O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Allah'ın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler –Rom.1:21-23

Kendi “benliğine” ilk uyanmış kişi olarak çıkıyor Adem karşımıza. Bu çıkış noktasında Yaratan’dan kopmanın noktası vurgulanıyor. Bu noktada “kişi olarak” “neden olmasın?” sorusunu soruyor Adem ve Yaratan’la yollarını ayırıyor. Yani alma arzusu ilk kez ihtiyaçların üstüne sadece “kendi rızası” için işlev kazanıyor. Bu ana kadar sürekli olarak Yaratan’la birlikteliğinde devam eden kişi “iyiyi ve kötüyü bilme” noktasına elini uzattığı anda işte artık “kendi varlığında” yapılmış kalıyor. Bir ada gibi ve ancak “ada” kendi varlığını, yerini, konumunu tayin edebilirse ana kara parçasının bir parçası olduğunu idrak edebilecektir.

Aslında kendi ihtiyacı üstünde almayı arzuladığı anda Adem ölüme yönelmiş oldu. Çünkü doğal olarak “kendi için alma” tatminsizliğine kucak açmış oldu. Bu noktada artık arzu toprakla sınırlandırıldığı için ve sınırlı madde ölümlü olduğu için o da ölümlülüğü seçmiş oldu. Ve bu durum sınır oluşturduğu için sınırsızdan kopmayı da beraberinde getirmiş oldu.

Dikkat edilirse Yaratan’ın istemi gerçekten de insanın kendi suretinde olmasıdır. Çünkü yaratma gayesinde Yaratanı yansıtma esastır. Ama öncelikle ilk kopma anında insan öncelikle kendisini Yaratan statüsüne koyma eğilimindedir. Oysa Yaratan’ı yansıtma ile kişinin kendisini Yaratan statüsüne koyması arasında büyük bir fark vardır. Fakat bu farkı ancak kişinin öncelikle tam bağımsız olması, tam kendi kendine hüküm sahibi olduğunu sandığı durum olması gerekmektedir. Çünkü ancak bu durumu fark etmesi halinde Yaratan’ın tezahürü, kendisinden yansıdığı bir durumdan bahsetmek mümkündür.

Kendisini Yaratan konumuna getirmek “benden başkası yok” demektir. Bu da “günah” dediğimiz o insanı Yaratan’dan, var olmasının kaynağı olan konumdan koparması demektir. Zaten ilginç olan yüreğin kötüye olan meylinde bu teşvik vardır; “gerçekten ölecek misiniz” “gözleriniz açılacak ve Yaratan gibi olacaksınız”. İşte kişiyi sola çeken kötü olanın meyli, “benin kendi için almaya çıldırdığı anın en güzel yansıması”.

Aslında istenilen yani “Yaratan gibi olma” durumunda, iyiye ve kötüye kendimizin karar vermesidir. Bu bize çılgın bir haz durumudur. Yaratılıştta “hükmet” ve “çoğal” emriyle her ne kadar bu idari yön bize aksettirilmişse de aslında bu sadece akis yani yansıma ya da yansıtma olması hasebiyle uygun olarak belirlenmiş bir durumdur. Bunu yapmak bir anlamda insanın çağrılı olduğu doğasıdır. Diğer tarafta da esas çelişki “yansıtma mı? Yoksa olmak mı?” sorularının cevaplarında yer almaktadır. İnsan ne yazık ki, varlığını fark eder etmez hemen “olmak” istemiştir. Ve “benden başkası yok” ilkesi arkasına sığınmış ama sanki “O’ndan başkası yok” dermiş gibi bir tavır takınmaktadır. Böylelikle de “kendi gerçeğini yakalamış ve sarılmıştır”. Kısacası “gerçek herkesin kendi gerçeği olduğu” genişliğinde yine kendisini göstermiştir.

AKILSIZLIKLAR

Allah’ı bildikleri halde O’nu Allah olarak yüceltmediler...anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü-1:21

Romalılar 1.bölümde de ifade ettiği gibi insanlar tarih boyu Yaratan ve O’nun düşüncesiyle ilişkilerinde hep özden ziyade ayrıntı ve uzantı konulara meyletmişler ve bir türlü doğrudan varlıkları içinde “Yaratan’ı edinme” yoluna gidememişlerdir. Oysa Yaratan bizi iliğimize kadar dizayn eden o muhteşem “düşüncedir”.

Daha önce de dediğimiz gibi sınırsız sınırlıda değerlendirme çabası ve birden bire “Yaratan gibi olma fikri” insanın algılarını yeterince zorlamaktadır.

Bu zorlama içersinde ve her zaman “benin kendine pratik çözümler” üretme eğiliminde olmasından dolayı daha doğrusu kolaycılığında ötürü Yaratanla ilişkisinde insan hep kolaya kaçmayı tercih etmiştir.

1.Yaratan hakkındaki gerçeği kendi gerçekleriyle değiştirmiştir.

2.Yaratan düşüncesini değerlendiremediği için O’nu edinmekle yüceltememiştir.

3.Yaşam armağanını bütün kalitesiyle değerlendirememiş, yaşam şükranı sunmamıştır.

Şimdi doğal olarak olması gereken bir durum yerli yerinde olmadığı zaman otomatik olarak o durumun zıt koşulları ortaya çıkacaktır. Örneğin, kışın gerekli yağış olmazsa yazın suya muhtaç olan bütün sistemler bu durumdan etkilenmiş olacaklardır. Kısacası kışın koşullarının yerli yerinde gelişmemesi buna olumsuz bir sonuç getirmiş olacaktır.

Bu manevi manada insan için de böyledir. Sistem olarak insan doğar büyür gelişir ve ölür. Aslında ölen kabıdır. Yani kendisini maddi alem içinde olduğu süre zarfında takdim eden, varlığını görünür kılan kabıdır. Ama manevi olarak öz olarak o şahıs sonsuzluktan sonsuzluğa yolcudur. Şimdi bu yolculuk esnasında da yukarıdaki üç koşul yerli yerinde değerlendirilemezse sonuçları elbette olumsuz olacaktır. Yani bu dini terminoloji de “Tanrı’nın gazabı” olarak ifade edilmektedir. Ama “sevgi ve ihsan O’lan Yaratan” için aslında bu terim pek de yerli yerinde kullanılan bir terim değildir. Sevgi ve İhsan’da iyi ve kötünün iyiliği içinde, sebep ve sonuç ilişkilerinin gerekliliğinde bu durum olması gerekendir. O zaman manevi doğamızın da gereklerini doğal koşullarına uygun bir biçimde değerlendirdiğimizde, yerine getirdiğimizde de bizim “olumsuzlanmamız” elbette mümkün olmayacak. Aksine bu “Yaratana yüceltme ve O’ndan sonsuza kadar haz alarak bir yaşam sürmemize neden olacaktır”.

Aslında Adem örneğinde kendi alma arzusunun işlerliği ile Yaratan’dan

kopan insan diğer parçasından da kopmaktadır. Yani “ben” farkındalığında “alma arzusunun” işlerliği artık “biz” kavramını ortadan otomatik olarak kaldırmaktadır. Adem Havva’dan da kopmuştur. Yani yalnız Allah’tan değil, diğer insan kardeşinden de kopmuştur.

Bu tablo bize “bütün” gerçeğini göstermektedir. Bütünü ayırmaya kalktığınızda yanınızda tutacağınız başka parçalar olmayacaktır. Bir anlamda ya hep vardır ya da hiç. Bu nedenle “Baba ve ben biriz” ifadesinde Efendimiz bir anlamda bu gerçeği bir kez daha yüzümüze çarpmaktadır. Özellikle sistematik teoloji de ilahiyat aracılığı ile Yaratan tarifini çok fazla parça, parça ele almanın sonucunun hüsrân olmasının hatta esas ilahiyatı bile ortadan kaldıracak noktaya gelinmesinin temel sebebi budur. Bütünü ele almak yerine parça, parça etüt etmeye kalkmak bir yap bozu çerçevesini tespit etmeden yapmaya kalkmak gibi bir hadisedir.

Bu yaklaşım yani bütünü görmek, hükümranlığın farkında olmak yerine sınırlılığımızın sonucu kısıtlı ve kısmi bakış açıları ve parçaları yerli yerinde değerlendirememek doğal olarak bize akıllı olduğumuzu düşünürken “akılsız” olma durumunu getirmektedir. Hem de daha kötüsü “yüreklerin kararmasıdır”.

Bu terim çok önemli bir terimdir. Çünkü Yaratan’ın saran ışığının ilk işlevi yüreğin içindedir. Yani “kalp noktası” “gönül gözü” dediğimiz nokta açılmaksızın Mesih’in nurunun yüreğimize yerleşmesi ve bizim de gayretimizle orada “yeniden doğuşun” gerçekleşmesi mümkün değildir. O zaman durum böyle olunca bütünü parçalama, görememe eğilimi “yüreklerin kararması” demektir. Bu da “saran ışığın” yani Kutsal Ruh’un aslında yüreğimizde bir nokta oluşturmamasıdır.

Bütünü parçalamış olanlar ve kendi yüreklerinde ve benliklerinde kutsal Ruh’un işlediğinden bahsedenler bazen bunu bir “sanı” olarak yaşamaktadırlar. Aslında “kutsal Ruh’muş” gibi “saran ışıkmiş” gibi bir işleyiş sanısı içinde aslında kendi egolarının aldatıcı oyunlarının, aldatmacalarının hissiyatını duyumsamaktadırlar.

Bu bizim ağzımızdan çıkan bir yargı değildir. Eğer öyle olsaydı “Rab, Rab”

diyen her kişiyi Efendimiz Mesih İsa'nın tanıdığını söylemesi gerekirdi. Oysa "kapının darlığında" bir de her Rab, Rab diyen ve hatta mucizeler yapan kişilerin kapı dışında kalması gerçeği gözlerimizin önündedir. O zaman bütünden hareketle, yani önce tam bir transformla "göklerin hükümlerine" bütün gönül gözümüzü yönlendirmemiz gerekmektedir.

Şimdi bu noktada aslında durup Pavlus'un kullandığı üç kelimeyi biraz irdelememizde fayda vardır:

1.Düşüncelerinde- Bu kelimedede aslında "göksel olmayan" yani "yüksek değerlerden" "Yaratan'ın o ilahi vahyinden" uzakta bir düşünceden hareket vurgulanmaya çalışılmaktadır. Burada bahsedilen kişi yani Adem gibi "kendi alma arzusunda" "Yaratan'ı yansıtan olmak" yerine "Yaratanın kendisi olma" eğilimindeki kişi her şeye kendi "ben merkezli" bakış açısından başlamaktadır. Bu düşünceleri "görüş açıları kadardır". Bu düşünceleri "kendi sınırlı algıları daha doğrusu her şeyi algıladıkları kadardır".

2.Akıllı – Buradaki "akıllı" kelimesi aslında "hikmet" anlamında bir kelimedir. Çeviriden çeviriye ne yazık ki, esas söylenilmek istenilenler orijinal kaynağından oldukça uzaklara doğru çekilir giderler. Oysa bu sözcüğün ifade etmek istediği şey çok açıktır. Bu kelime ile bu tarz insanların yani "genel vahyi" göremeyen, "kainat kitabını" okuyamayan ve kendi kendilerine "özürler" bulan insanların esasında yalnızca kendi düşüncelerinin doğrultusunda oluşturdukları bir hikmet anlayışı ile hareket ederek görünende görünmeyeni görmeme gibi büyük bir sınırlılık hatasına düştüklerini vurgulamaktadır. Çünkü düşüncelerinde kendi hikmetleriyle kendi sonuçlarını çıkararak bu insanlar kendilerini de sınırlılıkları içinde sınırlayan kişilerdir. Ve bu nedenle akıllı olduklarını ileri sürerken aslında "bütün" o muhteşem ana tabloyu göremedikleri ve değerlendiremedikleri için akılsız olup çıkarlar.

Kısacası Yaratan'ı görebilmek bir dini görebilmek, bir dine girmek değildir. Aksine dinlerinde içinde olduğu bütün kainatı madde ve ruh alemi açısından doğru yerde değerlendirebilmektir.

3.Akılsız- Akılsızlıkla aptallık arasında bir bağlantı vardır. Hikmetli olma gayreti kişinin her şeyi yalnızca kendi kabında değerlendirmesi sonucu aptallığı getirmektedir. En azından Pavlus'un vardığı sonuç budur. Ama aslında bütünü görememenin ve kısıtlı bakış açısının insanın başına açtığı bütün dertleri görebilirse bu gerçekten de böyledir. İnsanın özrü yoktur. Kendine göre yaratılışı amaçsız gibi görünmektedir. Yaratan eğer varsa adaletsizdir. Başı sonu belli olmayan bir hayat vardır. Bu amaçsızlıkta hep insanlar eziyet çekmektedirler. İşte gördüğümüz gibi bu ve benzeri cümleler bizi yerden yere serecek olan cümlelerdir. Oysa bütün bunların arkasındaki hikmet Yaradılmışlığın bütün formüllerinin tamlığında, bütün dengelerin dışlılarının doğru dürüst ve hatta pürüzsüz işleminde görülen “Yaratan düşüncesidir”. Parçalara böldüğümüzde amaçsızlık oysa bütün kainatın işleyen çarkları ile baktığımızda ise muhteşem “akıl”, muhteşem “doluluktur”, “sevgi ve ihsandır”.. İşte bu nedenle kısmi görüşle yarım yamalak dini bakış açılarıyla koskoca “kainatın Efendisini” değerlendirmeye kalkmak ve Baba ile Oğul'u ve Kutsal Ruh'u birbirinden apayrı noktalarda değerlendirmeye kalkmak dahi “akılsızlığa” çıkan yola girmek demektir. hatta bunu dahi kendi hikmet anlayışlarına yükleyip bunu “inancın olmazsa olmaz sistematik ilahiyat dersleri” haline getiren ve kendilerini saf dinin yegane olmazsa olmaz öğretmeni görenlerde dahi görmek mümkündür. Yani yorumları yaparlarken Pavlus'un şapkasını giyinen birçokları dahi Pavlus'un o çizdiği resmi “dinin en üst düzey öğretmenliğini” yaparken dahi vermektedirler. Ya hakikaten farkındadırlar da böyledirler ya da hakikaten farkında olmaksızın “hikmetli” görünme kaygısında “gerçekleri” görürken bile “yanlış görüntü” verirler.

Buradaki aptallık entelektüelliğin tam olmaması esas yerli yerinde değerlendirilmemesi anlamındadır. Elbette yüce Allah'ı o muhteşem “hiç-varlık” sınırsızlığında algılamak mümkün değildir. Fakat “O'ndan başkası yok” düşüncesini ve kavramını “kainat kitabının, bilimin o ışıl ışıl varlığında” görmemek ve görmeden ve görmek istemeden yaşamı algılamaya çalışmak işte eksik olan budur. Çünkü “Allah'ın görülmeyen nitelikleri” tamamen çevremizi varlığımızı sarmaktadır.

Aslında bunun bir nedeni de dinlerin bağnazlığı ve Yaratan öğretisinin hep dinlerle sınırlanmasındadır. Oysa Efendimizin “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im” öğretisinde dinlerin üstüne çıkılmakta ve “gökteki değerlerin ardınca” yönlendirilen yani “Allah'ın gözle görülmez” niteliklerini içeren “yüksek değerlere” doğru bir yöneliş söz konusudur.

SOLA ÇEKİM

Düşüncelerinde budalalığa düştüler, anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü- 1:21

Mecazi bir dille ifade edersek sağa çekim Yaratılışın bütün pozitif iyi olan tarafıyla kainat gerçeklerini gözlemlemektir. Diğer tarafta sola çekimse Yaratılışın bütün negatif ve sınırlılıklarını görmek ve o görüşlerle değerlendirmelere gitmektir. Aslında esas olan sağın ve solun ortasında “her şeyi iyi olarak gören” o ana yola çıkmaktır.

Allah’ın Mesih’inde saran ışığın yani Ruh’un rehberliğinde “Yaşamın amacını görememek” bizi yalnız sola çekecektir. O zaman insan Yukarıdan verileni yani Ruh’un yürekleri delen ışığını ve Mesih’in o ışığın rehberliğinde yüreklerde doğuşunu alması algılaması mümkün değildir. Böyle olunca bütün değerler “ölümlü maddenin” “ölümlü yani geçici değerleridir”. Elbette haz içermeyen değerlerdir. Yani maddi olarak bir sofraya açılığımızı diğer bir maddi yapı olan midenin dolmasına kadar cezp edecek ve maddi olan bedenimize haz verecektir. Ya sonra sonrası midenin doluluğunda açlık bitecek, açlık hazzı da gidecektir. Yani haz ölecektir.

Piramidin üstüne yani “konuşan düzeye” ulaşmak ki bu da mecazi bir tabir olarak esasında Mesih düzeyini işaret etmektedir ki esas olan budur. Mesih düzeyi nedir? Bu düzey “ışığı yansıtmak için” yani olması gerektiği gibi çeken düzeydir. Efendimizin “ışığı kile altına koyamazsın” dediği düzeydir.

Özrü olmadan insanlar aslında gerçekten “kainatın Efendisini” görme durumundadırlar. Bunu görmek vardır görmek vardır. Yani olması gerektiği gibi gören insanlar Mesih’in nurunu kendi benliklerinde eninde sonunda görecektir. Bu düzeyde olmak Yaratan suretinde yaratılmış aklıyla, fikriyle, düşüncesiyle insan-ı kamil düzeyinde Efendimiz İsa Mesih’i giyinmiş olmak

demektir.

Fakat gördüğünü göremeyenler ise ve hatta kendi sınırlılıklarında sola çekilip duranlar ise ya bunlar ne durumdadırlar? Bunlar ise yaradılışlarının kaba sıkıştığı ve beden düzeyinde yani et ve kan olarak “memeli hayvanlar alemi” düzeyinde bir yaşam sürmektedirler. Bu manevi düzeyleridir. Çünkü hayvanlar “daha ziyade yalnız kendilerini hissederler”. Ve bu insanlar her zaman “özür olmayan özürlerle” hep esas olması gerekeni olmaması gerekenle değiştirip dururlar. Oysa hakiki konuşan düzey yani insan-ı kamil düzeyde “karşı tarafı da yürekten hissetme” söz konusudur. Zaten insanı hayvandan ayıran unsur bu çizgidedir. Bu noktada Pavlus’un bir kelimesi üzerinde daha durmamız iyi olur;

4.Yeğlediler- Bu kelimeyi aslında “değiştirdiler” şeklinde almak çok daha doğru olacaktır. Yani insanlar içinde buldukları kısır ve kısmi görüşlerinden ötürü daima her şeyi sadece görünenle algılamaktadırlar. Bu hep böyle gibi görünmektedir. Ama insanın çağrılı olduğu görünmeyen niteliklerle birlikte görüneni algılamaktır. İş her zaman böyle olmayınca Yaratan düşüncesini de, O’ndan başkası yok kavramını da bu tarz insanlar hep görünen hem de kendi düzey ve seviyelerinde gördüklerine indirgemişler ve bunu “yaşamlarının hedefleri, amaçlarının” ortasında şekillendirmişler, görüntü ve şekillerle değiştirmişlerdir. Bunun en büyük nedeni düşme anının korkusunun bilinçaltına yerleşmiş olmasıdır.

İnsanın Yaratan’dan kopuş anı olan “kendi rızası için gereksinimlerinin üstünde almaya başladığı an”, bir çocuğun annesinin ya da babasının kollarını bırakıp yürümeye başladığı an gibidir ve bu andaki o ilk düşüş şuur altında yer etmiştir. Bu nedenle insan hep belli korkuları ile yaşam sürmekte ve kendi o ilk yürüyüşündeki düşüşün etkisinde her ayağa kalktığı anda aynı düşüşü yaşamamak diğer taraftan da olması gerektiği gibi kendi başına yürümeye mecburiyetinin stresi içinde bir yaşam sürerken bütün konsantresini kendisine ve ayaklarına vermekte ve esas kabiliyetinin Yaratan vergisi olarak kendisinde var olduğunun farkına varıp onun esas sahibinin muhteşem “düşüncesini” ve bu nedenle korkularından azat olup devamlı bir biçimde yürümeye gayret etmesi gerektiği bilincine varamamaktadır.

Diğer taraftan bu korku bize hep düştüğümüzde kendi kendimize kalkabileceğimiz farklı taktikleri denememizi de beraberinde getirmektedir. Bu taktiklerde bir yığın din ve inanıştır. Aslında bütün bunlar bizi Yaratana getirmemektedir. Aksine esas olarak Yaratana'dan bizi uzaklaştırmaktadır. O nedenle gerek ilkel tapınışlarda, gerekse daha sonraki çok tanrılı tapınışlarda hep insanın kendi korkularının akisleri ve korkularını giderebilecekleri kendi oluşturdukları ve hatta yönetebilecekleri tanrılar vardır. Bu tanrılar adeta insanın ruh haletine, kültürlerine, hayat algılarına kısacası korkularının boyutlarına göredir.

Efendimiz Mesih'in bu nedenle "doğruluğunuz Ferisilerin doğruluğunu aşmadıkça" şeklinde bir ifade ile dediğimiz gibi insanlığa o üst düzeye doğru olan yolu gösterdiğini görüyoruz.

KARANLIKTAN IŞIĞA

Düşüncelerinde budalalığa düştüler, anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü
– Rom.1:21

Bu çalışmamızı tamamlamadan önce bu bölümde üzerinde durmamız gereken bir başka kelime de karanlık kelimesidir;

5.Karanlık: Karanlık ışığın olmadığı durumdur. Işık Yaratana'nın kendi ifşasıdır. Yani bütün kaosun ıslahı olan yegane nedendir. Bu yegane neden harika ışımadır. O zaman bu ışımayı "özürleriyle" görmezlikten gelmek katiyen ışığın aydınlığını ne dimağlarında ne de bağırılarında hissedecek değillerdir. Bir yaratılmış "hayvan" için hayat bir anlamda içgüdüselidir. Manası düşünülecek değildir. Sadece yaşanılacak, var olunacak ve yok olunacak bir durumdur. Oysa gaye insandır. İnsanın yaratılış amacına ulaşması esastır. Ruh'un yürekleri fethi bunun içindir. Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarıışı bunun içindir. O zaman esas olan ışığın ifşasını görmedir. Görüldüğü an görmeyen gözlerin gördüğü, işitmeyen kulakların işittiği andır. Mesih'in yani Saran Işık kendisinde olanın dokunuşudur. Bu da bizi aydınlığa yürek ve dimağ aydınlığa taşıyacak olandır. Sonlu madde içinde esasa yani sonsuzluğumuza dönüştür.

Pavlus, diğer Efeslilere yazdığı mektupta Şöyle demektedir:

BoŐ dūŐüncelerle yaŐamayın, onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri yüzünden Allah'ın yaŐamına yabancılaŐtılar. Bütün duyarlılıklarını yitirip açgözlülükle her türlü pisliği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler...Ama siz Mesih'i böyle öğrenmediniz. O'ndaki gerçeğe uygun olarak O'nun yolunda eğitildiniz-4:18-19

Bir zamanlar karanlıktınız, ama Şimdi RAB'de ışıksınız. IŞık çocukları olarak yaşayın-5:8

Yaratanı bilmek, Yaratanı edinmek, O'nunla eşit forma girmek demektir. Bu da saran ışığında yani Kutsal Ruh'ta Mesih'i giyinmekle gerçekleŐecek olan hakiki insanlık düzeyidir ve bizi geldiğimiz mutlak IŞığa doğru taşıyacak olan ve "ağlayış ve diş gıcirtısı olmaksızın" taşıyacak olan budur.

V. DOĞRU SAYILMA YOLU (*Romalılar 4:3*)

İbrahim Allah'a iman etti ve böylece doğru sayıldı -4:3

Bazen manevi çalışmada çalışmanın içindeki örneklemeleri esas verilmek istenilen, esas anlatılmak istenilen konudan daha üstün tutarız. Ve elbette çalışmaların, oradaki hayati tecrübelerin zaman, mekan ve kültürel farklarını dahi düşünmeden bugüne taşır ve sonrada şaşırır kalırız. Hatta bütünün farkında bile olmadan kendi küçük dini pencerelerimizden bakarak Mesih İsa öncesi kurtuluşun nasıl olabileceği hususunda sorular sorar ve hatta çoğu zamanda kendi sordüğümüz soruların arasına sıkışıp kalarak kendi kendimizi karıştırırız.

Bu karışıklıkların en büyük nedeni bütünü görememektir aslında. Çünkü yaratılan Yaratan'ın dışında değildir her şeyden önce ve her bir zerre doğrudan Yaratan ile ilişkilidir ve bir bütünün parçasıdır. Yaratan'ın düşüncesi tamamen bütün yaratılmış alemi kapsamaktadır. Aynı hava gibi hava görsek de görmesek de her yerdedir ve her şeyi kapsar ama mesela taş gibi bazı varlıkların içindeki yoğunlukta olmasa da yani taşa kendi karakteristik farklılığı sunulmuşsa da yine hava o taşın çevresini kuşatmış bir vaziyettedir. Tabi bütün bunlar bir benzetmedir ve “teşbihte hata olmaz” derler. Yani benzetmede amaç sadece bir şeyi ifade içindir.

Efendimiz İsa'dan önce de Efendimiz İsa'dan sonra da aslında Yaratan'a yürüyenler ve Yaratan'a henüz yürümeyenler diye esasında iki insan grubu mevcuttur. Yani İsrail- (bugünkü millet anlamında değil)- Yaratan'a doğru yönelen ve İsrail olmayan – milletler (bugünkü anlamında değil) kendi doğruları etrafında yürüyenler şeklinde iki grup insan vardır. Bir başka deyişle mananın yolunda yürüyenler ve henüz bu yolda yürümeye başlamamış olan, doğal olarak yaşamın darbeleri ile yürümeyi seçmiş olanların oluşturdukları iki grup insandır bunlar. Şimdi durum böyle ise o zaman “iman” kelimesi Yaratan'la yürümek ve yürümemek arasında anahtar kelime olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yalnız burada her şeyde olduğu gibi “iman” kelimesini de farklı şekillerde algılamamız mümkündür. Ve çoğu zamanda gerçekten iman kelimesini özellikle

“kutsal yazılarda” ifade edilmeye çalışılan imandan çok farklı algılıyoruz. Mesela bu farklı algılayışlarımızdan bir tanesi ve hatta bayağı yaygın olanı şu şekildedir: “bizim dışımızda olan, bize anlatılan ya da bizim gözlerimizle gördüğümüz” bir şeyleri “hakikat” kabul edip üzerinde kuşku duymuş olsak da kuşkulara aldırmadan kabulümüzdür.

Böyle bir “iman” algılayışında ya da tasdikinde çoğu zaman “olmasını istediğimiz” bir şeyi “olmuş gibi kabul” etmek de esas olabilmektedir. Bunun tasdik edişin arkasında aslında kuşklarımız vardır ama bu kuşkları adeta “olmasını istediğimiz şekli ile kabul etmenin” bize hissettirdiği ağırlığı ile kabul ederiz. Yani kuşklar bir anlamda tamamen susturulup bastırılmıştır. Elbette böyle bir imanda sorgu suale yer bırakılmamıştır. Bu nedenle de bu imanın kaybolmaması için, elimizden uçup gitmemesi için sürekli korumacılık ve savunmacılık ve hatta saldırganlık görmek mümkündür.

Eğer çoğumuzun “iman” ile anladığı bu şekilde ise o zaman çoğumuzun imanı ya dışımızda olan bir şeye, dışı bakış cihetinde bir iç kabuldur ya da bir takım bilgilendirmelerin bizim için “olmasını istediğimiz” şeylerle paralel olmasından kaynaklı bir iç kabuldur. Bunların ikisinin de bir araya gelip daha da sorgusuz sualsiz radikal bir kabul oluşturması da söz konusu olabilir ki biz buna artık “kör iman” diyoruz.

Aslında gerek Efendimiz öncesi gerekse Efendimizle ifşa edilen “iman” bunların hiç biri olarak karşımıza çıkmaktadır ki, bu da birden bire dini tecrübelerimizdeki imanı bir anlamda sıfırlamaktadır. Çünkü esas itibariyle “özel vahiy” olan “Yazıların” tecrübi anlamında ifade edilmeye çalışılan “İman” kişinin tamamıyla “Yaratan’ın karakteristik özelliklerinden küçükte olsa bir kısmını edinmesi ile söz konusu olabilir.

Çünkü insan bir bilgiyi dahi hayatı içinde edindiği, içinde hakikaten hissettiği değerlerle algılar. Mesela “kedi” kelimesi zihninde gördüğü bir canlının ifadesidir. Eğer böyle bir canlıyı görmese o zaman “kedi” kelimesi günümüzde uydurulmuş uzaylı tarifleri ve çizimleri şeklinde bir çizimden öteye gidemeyecek bir algılamadan başka bir şey ifade etmiş olmayacaktır.

Buradan hareketle “iman” kelimesi bizim bir şeyi yüreğe yansımış bir bilgiyi sağa ve sola bükerek algılamamız yerine “kendimizi bir öz ben ve benle bir isim altında hissedip yaşamamız” şeklinde bir “hissediş ve yaşayıştır”. Kısacası benim farkında olduğum, edindiğim bir şeylerin varlığını ifademdir.

İşte Yaratan’ı bir bilgi, bir ilahiyat, bir dışarıdaki olayın sonucu olarak algılamak değil de Yaratan’ı mesela “sevgi, ihsan, merhamet, lütuf, ışık, aydınlık, sonsuzluk..” gibi kavramları ile içimde bu kavramların yansımalarını belli düzeylerde “benle bütünleşmiş haliyle fark etmem” ve hatta yansıtmam sonucu edinmemdir. İşte bu iman “doğru” sayan, “doğru” kılan bir imandır. “Aklayan” derken yani “kendi giydirme beni ile yaşayan” insanın bu “kendi gözünde doğru olanı yapma” yolu olan yaşamından “Yaratılış gayesine –suret olma- Yaratanla eşit formda olma” noktasına döndüren bir edinimi deneyimlemektir.

Mesih öncesi Yaratan’ı Adem düzeyinde edinenler “Yaratan’a yönelenler” olarak kurtuluşa yürümüşlerdi. Mesih sonrası Mesih düzeyinde edinenler “Yaratan’a yönelenler” olarak kurtuluşa yürümüşlerdi. Adem düzeyinde edinenler bir anlamda “acıların yolunda” belli zorluklara ve darbelere başlarını vura vura yürüdüler. Mesih yolundakiler ise “mananın yolunda” darbeler öncesi Mesih’in en üst düzey Yaratan’ı edinmeyi öğretişi ile hayatlarının önden Yaratan’a çekilmeleri şeklinde kısacası çok daha mükemmel bir biçimde bir deneyimle, bir kurtaranla yürüdüler.

PARÇADAN BÜTÜNE

Pavlus daha önce Müjde’den bahsederken Müjde’den utanmadığını söylemişti. Efendimiz Mesih İsa’nın Müjde’sinin “tövbe” ve “göklerin egemenliği” yani “kendine ölmek-transform-tam bir değişim” ve “ bu değişimde yani kendi nefesine ölmüş olarak Mesih’te her gün Yaratanı edinerek” yaşamak olduğunu da açıklamıştık. Aslında Pavlus burada bir kez daha özellikle “kadim

antlaşmayı” yani ‘Tora’yı-Tevrat’ı” dini kalıpları içinde gören ve daha sonra bu kalıplarla Mesih’in yoluna gelenler için İbrahim’in örneğini vererek onlara Müjde’nin “nefse ölmek” ve “her gün Yaratan’ı edinerek” devamın esas olduğunu anlatmayı istemektedir.

İbrahim Allah’a iman etti ve doğru sayıldı.

Burada “iman” etme bir şehadet kelimesini içi doldurulmamış olarak tekrar etme tarzında ifade edilmemiştir. Burada “iman” tam anlamıyla edinimdir. Peki İbrahim neyi edinmiştir? İbrahim bütünlüğü hissetmiştir. Yani yaşadığı toplumda her kişi kainatın bütün getirilerini ayrı ayrı güçler olarak değerlendirirken Yaratan’ın Ruh’u ile yüreğine dokunması sonucu İbrahim bu parçaların ayrı, ayrı yaşam güçleri olmadığını fark ettiğinde birden bire bütünü “hissetmiş, fark etmiş, idrak etmiş ve içine alarak bütünlüğe yaşama yoluna hareket etmiştir”.

İşte burada eğer görebiliyorsak edinimin manası adım, adım bize ifşa edilmektedir. Putperest toplumu sadece birer batıl inanç temsilcisi olarak görmekte yine dini pencereden bakmaktır. Oysa bizler yaşadığımız çağdaş toplumlarımız içinde de etrafımızda bizi etkileyen, bize hitap eden şeyleri ayrı, ayrı güçler olarak gördükçe aynı putperest düzey dediğimiz o düzeyde yaşamış olmuyor muyuz? Yani putperestlik kainatı paramparça görmek ve her bir parçayı da ayrı bir güç olarak değerlendirmek demektir. Oysa Yaratan’ın muhteşem yaratışında ve daha doğrusu Yaratan düşüncesinde her şey bir yekparedir. Yani bir bütünlüğün içindeki ayrılmış parçalardır. O zaman Yaratan’ı edinmeğe başlamak yani “iman” kainatı ayrılmış parçalar halinde görmenin yanlışlığını görmektir. Bir başka deyişle “görmemizi” düzeltmek demektir. Bu da kişiyi olması gereken yere “suret” formuna getirir ki bu da kişiyi “doğrultmaktadır”. Kainatı mahvetmekten “aklamaktır”.

Bu yola çıkış, bütüne dönüş vaadi getirmektedir. Yaratan düşüncesinde bütüne hareket edenler için “bir kavim” sözü vardır. Bu kavim aslında “gökteki yıldızlar kadardır”. Yani milyarlarca insan o tek Ruh’tan hareketle önce “kendinin farkındalığı” için düşmüş olanlar “eninde sonunda” “her diz çökecek ve her dil diyecek” ilkesinde parçalardan bütüne yol alacaklardır. Buldukları paramparça durumda kurtuluş planı dahilinde Efendimiz “Baba ve Ben” biriz

formatında bu yolun kapısı olarak önümüzde durmaktadır.

Burada İbrahim'in Ur'dan ayrılması gerekliliği de "kalpteki noktanın" yani "bütünün farkındalığının" bir sonucu yeni diyarlara harekettir. Aslında maddeden manaya harekettir. Acıların yolundan mananın yoluna harekettir. Saran ışığın yani kutsal Ruh'un yüreğimizde kalp gözünü açışı sonucu Mesih'in yani "bütünlüğün" yüreğimizde belirmesi de bizi artık "maddenin hükümranlığından" "mananın hükümranlığına" "yüksek değerlere" yani "göklerin egemenliğine" taşımaktadır. Bütünlük için parçaya yani Yaratan'dan madde içinde ayrı olan "nefse" ölmek esastır. Yani tövbe esastır, değişim esastır bu değişim yani "tövbe" ile "göklerin egemenliği" arasında ise esas olan tam değişim yani madde aleminden mana alemine doğuş yani "yeni doğuş" vardır.

Bütün bunlar anlık meseleler değildir. Ama hakikaten olduğu zamanda "İbrahim hareketi" görülür. Yani Ur terk edilir, putperest geçmiş yani parçalar halinde görme terk edilir. Bütüne yürüyüş başlar ve bütüne yürüyüş vaadi getirir vaatte "bütünlüktür". "İsrael" olmadır (millet anlamında değil kelime manası olarak) yani Allah'a "Hakka yürüyüştür".. Bu yürüyüş "seyrû süluktur"(Yaratılışı seyredip Yaratan'ı görebilme). Bunun sonucunda "Mesih'te diriliş ve göğe yükseliş ve Yaratan katında O'nunla birlikte oluşur.

BÜTÜNDEN ÖTEYE

Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım-12:2

Kalp noktasının açılması ile başlayan "İbrahim Yürüyüşü" sonunda, sonunda "Yaratan'a yürüyenlerin gurubunu" Yaratan ışığını çeken gurubun oluşmasına yol açmıştır. Bu yol açışta ilginç olarak bugün bile dünyanın büyük dinlerinde şöyle ya da böyle bu yürüyüşün sonucu görünmektedir. Milletlere yani "kendi gözlerinde kendilerini iyi olarak gören" her kişiye aslında ufacıkta olsa çok büyükte olsa bir manevi değer katmış ve hala katmaktadır.

Pavlus, burada özellikle “kadim antlaşma” bakış açısında kainatı yalnız din penceresinden gözlemlemeye kalkmasınlar ve Mesih’in Yaratan’la olan o “Baba, Oğul ilişkisinde Ruh’un saran ışığındaki” bütünlüğü fark etsinler diye “İbrahim’i” bir “iman” dersi olarak ortaya koymaktadır.

Aslında İbrahim parça güçler altında sürdüğü yaşamda sadece bir “yüce Baba” iken bütünlüğe doğru yürüyüşünde “çokların Babası” yani İbrahim’e dönüşmesi konusu da yine başlı başına Pavlus’un anlatmak istediği esas iman ve sonuçları konusuna bir ders oluşturmaktadır.

Bu noktada aslında esas kavramak “çağrıya kulak vermek” sadece “bütüne doğru yürümek” değil hatta “çoklara Baba” olabilmek ve asırlar üzerine etki oluşturmak gibi “bütünden de öteye” bakabilmektir.

İbrahim’i Ur’dan Harran’a, Avram’da İbrahim’e taşıyan parça güçlerin arkasındaki yegane gücü görebilmesiydi. Bu da yukardan verilen ışıkla, Yaratan’ın lütfuyla sağlanmıştı. Ve bu harekette etkin olan Yaratan’ı edinme farkındalığı yani imanın üç adımla hareket ettiğini görüyoruz.

a.İbrahim Müjde’yi algılamıştı: Yani parçadan bütüne “transform-değişim” gerekliliğini fark etmiş ve bu değişimde “manayı edinerek ilerlemesi” gerektiğini algılamıştı. Bu edinimdi bu imandı. Yani Efendimiz Mesih İsa’nın “tövbe” ve “göklerin egemenliği” şeklindeki Müjdesini kendi yaşamı ile göstermesi gibi.

Aslında kendi halkından, ailesinden, dünyevi mirasından uzaklaşması aslında bunları terk etmesi bir anlamda kendi nefesine ölmesiydi. O zaman bu ölüm Efendimiz İsa’da bize sunulan kurtuluştaki “sevgi ve ihsanın” bize intikali olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunun bereketi “milletlere bereket” olmada anlam buluyordu.

b.İbrahim hareketi ile kendisinden ayrılmıştı: Yani İbrahim’in Yaratan’ı edinmesi, onun imanını onu kurtuluşa doğru harekete teşvik etmişti. Kendisini bağlayan bağlardan kurtulmayı amaç ederek, “kendi için almayı” terk etmesine

yol açmıştı. Kulluktan – oğulluğa doğru bir “sonsuzluk haccına” doğru “iman hacısı” olmuştu.

c.İbrahim Adem seviyesinden Mesih’i seviyesini hedeflemişti: Kendisinin “yüce baba” olmaktan “çokların babası” olma aşaması aslında Mesih’e doğru yükselişin bir göstergesi olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü İbrahim’in “imanında” bulunduğu noktayı terk ve başkaları uğruna kendini feda eden bir bilinmeze doğru bilerek adım atmak söz konusudur. Bir manada Efendimizin bizler için yaptığının ön bildirgesi, gölgesi zaten burada görülmektedir. Bu yürüyüşte özellikle vaat edilen ve uçsuz bucaksız toprakların üstünde bile İbrahim’in Lut’a dilediğini seç diyebilmesinde bu Mesih’i düzeye yürüyüş, olamasa da o düzey uğruna ölesiye devam edişi görmek mümkündür.

Pavlus, özellikle Musa’nın yasasını “iman” için sanki olmazsa olmaz gibi dayatan insanları düşünerek Yasa’dan önce var olan İbrahim’in “iman örneğini” hem o dönemdeki yeni iman etmiş Musevilere hem de bugün hali hazırda “imani” hep dışta olana iman olarak algılayanlara önemli bir “mana çalışma” konusu olarak ortaya koymaktadır.

ÖTE VE ÖTESİ

Tanrısız doğru kılana iman eden kişi imanı sayesinde doğru kılınır- 4:4

Doğru olanın yokluğundan imanla doğruluğa doğru hareket eden kalemi ile Pavlus bir yandan Mesih’i yeni izlemeye başlayanların dini algıları arasında sıkışıp kalmalarına yardımcı olmaya çalışmaktadır. Çünkü onların esas görmelerini istediği şey efendimiz İsa Mesih’in Yaratan’la olan ilişkisindeki iç içe geçmişlik gerçeğidir. Çünkü o iç içe geçmişlik noktasında Yaratanla bütünlük söz konusudur. Zaten esas amaç, esas haz o bütünlükte deşimlidir.

Efendimizde sunulan kurtarış “Yaratan’ın sevgi ve ihsanının” bende yani benim “giydirilmiş benim” üstünde “öz benime” sirayet edip oradan yansıması, orada Mesih olması demek değildir. Bu nedenle Efendimizin şükran sofrasında “şükredilen” “ihsan ve sevginin” ifşası değil midir? Bu ifşanın bizde tamam olması “Efendimizin” biz de tamam olması yani bizim maddeye, dünyasal her şeye “beden ve hayatımızla” ölmemiz “bir lokma ekmek ve bir yudum içekte” ifade edildiği gibi feda olmamız değil midir?

İmanla öteye hareket Adem’den Mesih’e geçiştir. Ötenin de ötesi Mesih’le göğe yükseliş ve saran Işığın muhteşemliğinde Yaratan katına ulaşmaktır. Bu aslında yaşamında esas gayesidir. Yaratan’ı hakikaten varlığımız yani beden ve ruhumuzla, madde ve manada yüceltmek ve O’ndan sonsuza kadar haz almak..

Göklere bak..yıldızları sayabilir misin? İşte, soyun o kadar çok olacak..

Bu toprakları sana miras vermek için .. seni çıkaran RAB benim-Yar.15:8

VI. TÖRENSİZ KURTULUŞ (*Romalılar 4:9-12*)

İbrahim daha sünnetsiz iken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı-Rom.4:11

İnsanlar olarak görsele olan eğilimimizin bir sonucu olarak hep gördüklerimizin ya da kendi ürettiklerimizin hayranıyızdır. Hatta hiç kuşkusuz onlara kapılır gideriz ve bir de bakarız ki onlar bizi yönetmeye başlamıştır. Bir şeyleri ifade etmek isteriz, bazı hareketlerimizin arkasına mana yükleriz, sonra bunları tekrar etmeye başlarız sonra bir de bakarız ki o ürettiklerimiz yaşamımızın olmazsa olmazı olmuşlardır. Yaşam değerlerimizden unutmak istemediklerimizde bizim için iyi birer hatırlatıcıdır. Ama zamanla o hatırlatıcılar o hatırlatmak istedikleri konuları hiç unutmamış olmamıza hatta onlardan konuşup durmamıza rağmen artık bizim için sanki birer olmazsa olmaz olur çıkarlar. Aslında bir gün lazım olur düşüncesiyle evlerimizde topladığımız bir çok naylon torbalar, kavanozlar bile bu tür davranışımızın adeta bir uzantısıdır. Dolayısı ile yaşamlarımızda esasların yerini yavaş, yavaş bize esasları hatırlatan şeyler almaya başlar ve sonra da yavaş, yavaş bu esaslar unutulur gider.

İBRAHİM ÖRNEĞİ

Yaşam hiç kuşkusuz görünmeyen mana aleminin uzantısı olarak maddeye indirgenmiş ve maddede bir tezahür vazifesi görerek geriye yansıma ile Yaratan'a doluluğundan "sevgi ve ihsanını" bahşetme gibi doluluğunu aktarma hizmeti sunmuştur. Bu hizmet esnasında manadan maddeye dönüşümün getirdiği dar görüş alanında insan manada başladığı halde maddeye gelmiş olmasının belki de alışkanlığından ötürü "Yaratan'ın kendisinden ifşası" olan "Yaratan'ı edinme" yani "hakiki manası ile" iman noktasında da ne yazık ki kendi kendini daha kolay bir biçimde maddeye teslim eğilimindedir.

Oysa unutulmaması gereken şey mesela "iman babası" "yüce baba" iken

“birçoklarının babası” olan atamız İbrahim’in imanının bölünmüş güçlerden yani maddeye esaretten manaya hareketle başlamıştır. Yani bir başka deyişle “manadan gelen insan esfel-i safilin seviyesinden insan-ı kamil seviyesine doğru Yaratan’a yönelmesinde hareket “maddeden manayadır” ve bu hali ile takdire şayandır. Yani Yaratan yüce Allah, Kadir-i Mutlak bu haliyle insanı olması gereken yerde gördüğünde “vaat kapılarını” açmıştır. Adeta Efendimiz Mesih İsa’nın “kaybolan oğul” meselinde sefil vaziyette eve dönen oğluna “kucak açması” sevincini beyanı gibi bir durumdur bu durum.

Pavlus, dün, bugün ve yarın değişmeyen Yaratan’ın Müjdesinin de aslında dün ve bugün ve yarın aynılığını ilan edercesine “imanlarını madde ile kısıtlamış olan” o dönemin dindarlarına hitaben İbrahim’i bu nedenle örnek olarak sunmakta ve “sevgi ve ihsan” kaynaklı yani “lütuf” dediğimiz yukardan verilikle sağlanan kurtuluşun “eller ve kollarla” elde edilebilir bir kavram olmadığını vurgulamak istemiştir.

Müjde- Tövbe ve Göklerin Egemenliğidir. Yani Efendimizin kendi üzerindeki o muhteşem kurtaran gösteriminde olduğu gibi “kendine giydirilmiş benine ölüp öz benin üzerine Yaratan’ın edinildiği bir yaşamı” her gün yaşamaktır. Müjde maddeden hareketle Yaratan’la eşit forma O’nu edinmeye ve O’nunla gelinen mana alemine, görünmeyene, yüzde doksan dokuz olan o sahne arkasındaki esasa geçiştir.

Pavlus’un ifade etmeye çalıştığı Kadim Antlaşmanın sunduğu ataların hayat örneklerinde ve hocaların mesajlarında hep Mesih’e ve o bütün nefislerin Yaratan’a yürüdüğü altın çağa işaret mevcuttur ve bu işaret Adem seviyesinde işarettir. Bu işarete maddeden hareketle manaya yürüyüş yani Hakka yürüyüş Adem seviyesinde kurtuluş Mesih öncesinde Mesih’i düzeye yükseliştir.

İnsanlar elbette “sünnet” örneğinde olduğu gibi kişinin manevi kurtuluşunu dini olarak gözlerimizin önünde duran bazı görsel olgular ve törenlerle algılamaktadırlar. Ve yukarda da dediğimiz gibi bu törenler adeta manadan doğan maddeler olarak yolu, yürek yolunu kapatan unsurlar olmuşlardır. Bugün bütün bu unsurları dünya dinlerinde mezheplerinde görmek mümkündür.

Bu nedenle Pavlus, özellikle bu unsurları öne koyup insanların esas yürek dönüşüm ve değişimlerine çok da fazla önem vermeyen zihniyetlere bir anlamda cevap vermeye çalışmaktadır. İman atamız olan İbrahim'in maddeden manaya, bölünmüş, parçalanmış çok güçlerden bütünlüğe hareketi esasında en yüksek düzeyde iman öğretisi vermektedir. Herhangi bir unsurun yardımı olmaksızın Yaratan'ı edinme yoluna çıkılabilineceğinin ve "kendi rızası için alma" koşulundan kurtulabilineceğinin en güzel dersini vermektedir. O zaman bazı dindarların Kutsal Ruh'un o muhteşem yönlendirişi ile Mesih'teki kurtuluşla Yaratan'la bütünleşmenin ancak bir takım dini törenleri yerine getirmekle mümkün olacağı şeklindeki düşüncelerinin arkası hiç de dolu değildir.

Çok net olarak İbrahim'in esas iman hareketi "putperest" ortamdaki "çok güçlerin hakimiyetlerinden" tek güce yürüyüşü ile başlayan bir harekettir. Ve bu yer değiştirme transformasyonun yani dönüşümün başlamasıdır. Dönüşüm değişimi beraberinde getirecektir. Bu en olması gereken şeydir. İnsanı düşmüşlüğünden yukarıya çıkararak "esas insan düzeyi olan konuşan düzeye çıkararak" durumudur. Yaratan'ı sevindiren, vaatler düzeyine getiren, vaatlere mazhar olan bu kararlı adımlardır. Avram'ı İbrahim'e dönüştürerek bu durumudur.

Mesih İsa'da bize sunulan kurtuluş "Mesih'in Müjdesine", Ruh'un işleyişinde tövbe ve göklerin egemenliği vaazına ve Mesih'in yaşamında ifşa olunana yani "sevgi ve ihsana", ölüm ve dirilişe yürekten iman ve elbette bu imanı kendi öz benine nakşederek ifşa yoluyla iman esas olandır. O zaman Adem seviyesinde Mesih'in yeryüzündeki hizmetine kadar insanlar için kurtuluş Mesih seviyesinde İsrail olarak yürümeleri ve Mesih'le birlikte de yine Mesih seviyesinde İsrail olarak yürümeleridir. Böylelikle İbrahim'in yürüyüşü hem Yahudiler hem Yahudi olmayanlar için aynı mana yürüyüşüdür. Acıların yürüyüşü ise bu yürüyüşün farkında olamayanlar için var olan ve kendi tecrübeleri ile bir yerlere hareketleridir.

YUKARDAN VERİLEN İŞARET VE MÜHÜRLER

Esasında insan kendi bencil ortamı içinde zaman zaman yüreğindeki cılız ışığın “kalp noktası” kıvamına gelme çabalarında adeta Yaratan’ı hissetme konusunda bazı kıvılcımlar edinir. İşte bu kıvılcım anları akılda tutulsa, bu kıvılcım anları biraz durup üzerinde düşünülme fırsatı elde etse “kalp noktasına” yol açabilecek durumdur.

Aynen bunun gibi “kalp noktasının” açılımından sonra da Yaratan’ı edinme yolunda bir çok önemli hadiseler cereyan etmektedir. Bu hadiselerde aslında sürekli olarak hatırlanması gereken hadiselerdir. Çünkü bu hadiseler manevi yükselişin basamaklarıdır. İnsan düşe kalka Yaratan’a Mesih’in de ve Ruh’unun işleyiş ve rehberliğinde yükselirken birer mihenk taşı olmak durumundadır. En azından bu noktaların sürekli işaret ve mührü altında varılan en düşük ama Yaratan’a doğru ilk basamak diyebileceğimiz yine de yüksek noktadan daha alta geçilmemek için bu noktalar bir çizgi oluşturmaktadırlar. O nedenle gerek sünnet ve daha sonradan aynı temsili durumun ifadesi olan ve Efendimizin görsel ifade buyruğu olan vaftiz ve şükran sofrası bu çizgiler ve bu ruhsal ve simgesel hatırlama basamakları işaret ve mühürleridir.

Yani işaretler adı üstünde olduğu gibi esasında kendisinden daha önemli bir olaya işaret etmektedirler. Mesela sünnetin işaret ettiği o koskocaman kainatın yegane sahibi O’lan’ın toz misali benzeyişinde yarattığı o küçücük insanı kale alıp onunla “antlaşma” yapışını hatırlatmaktadır. Bu antlaşmanın soydan soya taşınması anlamında da adeta soyun devamını sağlayan organ üzerine bir işaret konulmuştur. Bu “imanla” yani “Yaratan’ı edinme” ile olan kurtuluşa çekilen insanın aslında Yaratan’a doğrudan halk olduğunun güzel göstergesidir. Bunun için çok güçlülüğü terk ve tek güce ilhak, yöneliş esastır. Aynı şekilde en son nokta olan Mesih düzeyi içinde nefse ölmek ve sürekli fizikte ve manada “sevgi ve ihsan” yaşamını yaşamak anlamında vaftiz ve sofrası sakramentleri karşımıza çıkmaktadır. Ruhsal ve simgesel anlatımların yüklendiği bu üç temsili olay aslında esas arkalarındaki manalara işaret edip kişiyi o mana ile bütünlerler yani adeta mühür rolü üstlenirler.

Sünnet, Yaratan’ın kendine yönelenlere yani halkına soydan soya olan vaadine işaret edip kişinin “hakiki bir imanla antlaşmayı” kabul etmesi durumunda da ciddi bir aidiyet mührü görevini üstlenmiş olur.

Vaftiz’de ise Müjde’nin birinci basamağı olan “tövbe” yani “hakiki dönüşüm ve değişim” ile nefse ölmek, kişinin yalnız kendi beni, bencilliği için almasına yani günaha ölmesine işaret edilmekte ve ruhsal ve simgesel olarak Mesih’in kurtuluş vaazında ve kurtuluşunda kişi bu ölümlerle bir bağ kurmaktadır. Bu manada bu işaret ve mühür öncesi esas transfer yani değişim ve dönüşümdür esas olan bunun adeta bir işareti, bir coşkusu, bu olayla olan hakiki ve samimi bağın simgesi ise vaftiz olarak dışarıya vurmuş olmaktadır. Yani önce iman ve sonra imanın akdi ve elbette bunu fiziksel bir şeylerle ifade esastır. Fiziksel bir işaret olmuş olmasa dahi yüreğin hakiki tasdiki kabulü kişiyi gerçek yürek sünneti ile sünnetli kılmakta, gerçek yürek vaftizi ile vaftizli kılmaktadır.

Bunu...paylaşın...uğrunuza feda edilen bedenimdir..bu kase..yeni antlaşmadır – Lk.22:18-20

O ikinci önemli sakrament yani Mesih İsa’nın üzerine anlam yüklediği tören olan “şükran sofrasında” da durum aynıdır. Orada Efendimizin hayatı “sevgi ve ihsan O’lan” Yaratan’ın hayatının aksidir. Yani Mesih İsa bizlere bu kurtuluş yolunu bahşetmek için bizim uğrumuza kendi canını ve kanını feda etmiş durumdadır. Bu sofrada bu kendisi tarafından simgelerle ifade edilmiştir. O bir lokma ekmek kişinin bedenini ve bir yudum içecek ise kişinin kanını yani canını simgelemektedir. Yani bu “Feda sofrasında, bu kurban sofrasında” “kişinin dostları uğruna kendisini feda” etmesinden daha büyük bir seviyenin olmadığı gerçeğinde efendimiz Mesih İsa’nın bütün hayatı, öğretisi ve mücadelesi ve elbette Müjdesi bize ulaşmaktadır. O zaman bu sofrada gaye ruhsal ve simgesel olarak esas Mesih’in hayatını hayatımızda sunmak yani “sevgi ve ihsan O’lan” kainatın Efendisinin doluluğundan verdiği bir yaşam tarzını benimsemektir. Görüldüğü gibi bu sofranın uygulamasından önce esas olan bütün bu öğretileri, hayatı hayatımıza tamamen almak esastır. Yoksa sofrayı almamızla kurtuluşumuzun gerçekleşmesi yani bir maddeyle, dini bir törenle böylesi içsel bir kurtuluşu edinmek hele hele Yaratan’ı edinmek yani O’nun suretine dönüşmek, O’nun istediği düzeyi yansıtan bir insan olmak mümkün değildir.

MESİH’İN DOĞRULUĞUNUN MÜHRÜ

İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı- 4:11

Bu işaret, bu mühür aslında gözle görülmeyen bir tasdikin yine gözle görülmeyen bir yerde yani “gönlün” içinde olması anlamındadır. Yani “iman” “Yaratan’ı edinmek” dediğimiz o muhteşem deneyim aslında Ruh’un “yüreğin derinliklerine o küçücük noktasını” “işaretini” “mührünü” koyması ile başlar o noktadan içeriye ışık süzer ve Mesih girmiş olur. İşte aynen böyle bir kurtuluş işareti ve mührü gözle görülmeyen bir biçimde “kalp noktası” ve bu noktanın tekamülünde edinilmiş işarettir. Yaratan oradadır. Bu gözle görülmeyen bir iç çalışmasıdır. İç değişimdir. O nedenle dıştan bunların elle ve kolla işaretleri ancak dıştaki insanlara içte olan olayların ciddiyetinin beyanı için söz konusudur.

Esas dönüşüm ve değişimin yerli yerinde olması ve imanın “mana çalışması” dediğimiz bir biçimde yapılan çalışmalarla “hayatın her bir noktasına yayılması”, bütün varlığımızın mana aleminin aydınlanmasını sağlayana kadar ulaşmamız artık sünneti, vaftizi ve şükran sofrasının asıl manaları itibari ile üzerimize nakşetmemiz demektir. Esasında bu işaret ve mühürler bütün bu iç değişimin neticesinde için dışa vurumu mananın sizde kesin mevcudiyeti mahiyetinde birer ifade olarak ve elbette “böyle bir seviyede dışa vurulması buyrulduğu için” yerine getirilmelidir.

Fakat ne yazık ki, dini seviyelerde görsellik her zaman manayı geçmiş ve görünmeyen iç alemler sadece görülenlerin herkese daha net olması sebebiyle daha büyük değer ve önem kazanmıştır.Ama burada gördüğümüz ve hatta İbrahim’in tecrübesinden ve birçoklarının tecrübelerinden de edindiğimiz ve Efendimizin de hayatı ile ifadesi ile gördüğümüz gibi esas olan sonuç olarak gördüğümüz sünnet, vaftiz ve sofranın sebebinin varlığı ve tekamülü ve bizi “mantık ötesine” taşıması yani “egolarımızın üstünde esas Yaratan’la eşit forma geleceğimiz” o alana ulaştırmasıdır.

Kendisi sünnetsizken sahip olduğu imanın izinden yürüyen sünnetlilerin de babası oldu- 12

İbrahim'in samimi başlangıcı bir çok gücü arkasında bırakıp tek bir gücün esas etken olduğu bütünlüğün farkında O'na yürümeye başlaması arkasından da aynı iman yolunu yani "Yaratan'ı edinmeyi" takip eden ve hatta bunun soylara aktarılacağına iman ve bilincinde sünnet olarak takip eden bir çoklarının olmasına neden oldu.

Görüldüğü gibi Yaratan'a hareket aslında Adem düzeyinden Mesih düzeyine doğru bir hareket olduğunu şimdi bütün kutsal yazılardan daha da rahat görüyoruz. Mesih'e kadar antlaşmanın ışığında sünnetsizken başlayan samimi imanın daha bir bilinçle yani sünnet gibi bir işaret ve mühürle devamı arkasından sünnetli ya da sünnetsizliğin değil, esas "Yaratan'ı edinmenin" "O'nunla –sevgi ve ihsan O'lmasını- yansıtmak manasında eşit formda olmanın" esas olduğu noktasına taşıdı bütün samimi olarak Yaratan'a yürüyenleri yani İsrail'i.

Çünkü Yeremya'nın dediği gibi "yasanın yüreklere yazılacağı" çağ, Efendimizin açtığı Mesih çağı daha İbrahim'in Harran'dan çıkışında hedeflenen noktaydı. İlk etapta bu görsel olarak algılanabilecek bir toprak vaadi ile ifade edilirken sonradan bunun da ötesine "göklerin egemenliği" şeklinde bir mana vaadine dönüştü.

Bütün bunlardan bahsederken hep bugünkü "milliyetçilik" ve "İsrail'i bir devlet olarak görme" ve "Yahudiliği" bir kavim dini şeklinde algılamının getirdiği bir büyük duvar anlayışı elbette bizim kutsal yazıları ruhsal olarak algılayabilmemize büyük bir engel oluşturmaktadır. Bu aslında aşırı dindarlığın ve inancın özellikle "bencilce" milliyetçiliğe kurban edilmesinin bir sonucudur. Acaba İbrahim "ilk adım attığında" ve "Musa Tora'nın o muhteşem ışığını" yakaladığında bugünkü anlayışta bir Yahudiliği mi hedeflemişti. Bu soruyu artık sormak bile zorlaşmış olmasına rağmen gerek Efendimiz İsa Mesih'in yolu ve gerekse milyonlarca insanın Yaratan yolunu asırlar boyunca koyu dindarlık ve milliyetçiliğin ve kültürel din kavramlarının dışında tutmaları ve bu uğurdaki ciddi gayretler zaten bu duvar algıların bütün kutsal yazılara hakim tek görüş olabilmemesinin mümkün olmadığını ve esasının da bu olamayacağını bize çok net

bir biçimde göstermektedir. Çünkü bugün kavim manasında bile İsrail zaten kavimler karışımıdır. Aynı zamanda bugün İsrail bile kutsal yazıları aşırı dindarlık ve milliyetçilik algısı içinde yaşayamadığı gibi dünyaya da Tora'nın ışığını bu bağlamda veremediğinin farkındadır. O zaman kainat Yaratan'ın olduğuna göre Yaratan'ın ışığı olan Tora ve Mesih'in kurtarışı ve Mesih çağı da hiç kuşkusuz O'na iman eden herkesi içermekte herkesi kucaklamaktadır. Kainatın Efendisi kavramında Yaratan'ın "sevgi ve ihsan O'lması" da zaten ancak bu noktada söz konusudur.

Kutsal Yazılara bakıldığında da Mesih'e kadar aslında kavim manasında, soydan İsrail olmayan ama Ruh'un kalplerini teşviki ile Yaratan'a yürüyen yani gerçek manada Ruh'ta ve Gerçekte tapınan hakiki, samimi İsrail (yani Yaratan'a doğru yürüyen) hep vardır. Eriha'lı Rahap'tan tutunda Moav'lı Rut'a ve Suriyeli general Naaman'a kadar bir çok samimi imanlılar İbrahim'in ardı sıra yürümüşlerdir. Kaldı ki, İbrahim henüz İsrail oğulları öncesi bu samimi iman yolculuğunu insanlığa duyuran kişi, atamız, iman Babamızdır.

Mesih İsa'nın doğumunun müjdesini almak için gelen yıldız bilimcilerde kavim anlamında İsrail değil İsrail'dirler. Zaten Efendimizin yaşamı ve öğretileri etrafında da Romalı yüzbaşı gibi bir çok farklı milletlerden insanlar olmuştur.

Mesih İnanıcının yayıldığı dönemlerde de mektuplarda gördüğümüz gibi hep esas İsraili olma ve olmama tartışmaları arasında esasın Yaratan'a yürümek Mesih'inin kurtarışını gönenmek ve hakiki bir suret olarak insani bir hayat sürdürmek olduğu hep vurgulanıp durmuştur.

Gerek İbrahim'le birlikte Mesih öncesinde Adem düzeyinde Yaratan'ı edinmeye yola çıkanlar olsun gerekse O yüce O'lanın Mesihinin kurtarışında artık esas nokta olan Mesih düzeyinde Yaratan'ı edinmiş ve kurtuluşu gönenmiş olarak Yaratan'ı edinmeye yola çıkanlar olsun bütün bu insanlar İbrahim'in iman adımı adım atmış olanlar olarak sünnetsizlikte iman edip yürek sünnetliliğinde ya da yürek artı beden sünnetliliğinde yürekten bir bağlılıkla göklerdeki Babamızı Mesih'inde ve Ruh'unda ifşa edenler olmuşlardı.

Bu nedenle aslında “Yahudi ve Yunanlı yani İsrail kavmine soy anlamında bağlı olanlar ve Yunanlılar o günkü medeniyet itibariyle bu medeniyette bulunan milletler anlamında Yunanlılar yoktur”. İnanç ve Yaratan’a yürüyüş ve bu yürüyüşün samimi olmak kaydı ile şekli ya da şemali aslında kimsenin tekelinde değildir. Yaratan’ın muhteşem ilanı, çağrısı ve önce Tora’nın ışığında ve sonra Tora’nın ışığında gönülleri kurtarmaya gelen Mesih’inin kurtuluşunda davet bütün kainata hatta elleri ile kolları ile bir yığın inanışları üretmişse olsa bütün insanlığadır. Bu bağlamda kainatta sadece Yaratan’a yürüyenler ve Yaratan’a henüz yürümeyenler vardır. Mana yolunda yürüyenler ve kendi tecrübeleri ile henüz kendi benlerinde yani acıların yolunda yürüyenler vardır.

Ama hala İbrahim’in iman yolculuğu bugün gibi taze, bugün gibi gerçek ve bugün gibi öğreticidir. İşte bu nedenle Pavlus Romalılar mektubunda özellikle bu konuda kafası karışık olan hem soy manasında İsrail olup Mesih’e gelenler hem de İsrail olmayıp Mesih’e gelenlere o “evrensel mesajı” “kurtuluşun bütün insanlık için bir lütuf” olduğu mesajını Yaratan’ın “sevgi ve ihsan O’lan” olduğu ve bizim de suretinde esas bunu yansıtmaya manasında yaratıldığımız mesajını vermeye çalışmaktadır.

Ademden Mesihe esas insanlığın hedefi Mesih’i giyinmek ve Ruh’un işleyişinde Mesih’i Mesih çağı tamamlanıncaya dek yansıtip durmaktır. Bu nedenle Müjdenin nuru yani “tövbe” ve “göklerin egemenliği” Efendimiz İsa Mesih’in uğruna ölümlerimiz bizlere kurtuluş sunması gerçeğindedir.

İbrahim’de başlayan bu gönül yolculuğu yolda bir çok durağa, olaya, insanlara, tecrübelere rağmen Mesih’e ulaşmış ve Efendimizin haç üzerinde bizler uğruna kendini feda etme noktası bizle bütünleşerek kurtuluş dediğimiz “kişinin kendisine ölümlerimiz kendisinde Mesih’in yaşadığı bir biçimle ” yavaş yavaş bizleri yerin ve göğün yegane sahibine doğru bizi yükselterek bizi esas hedefe yani “göklerdeki (yüksek seviyelerdeki) Babamıza” ulaştırmayı hedeflemiştir.

Bu da bize “sonsuzluğun hacıları” olma ayrıcalığını vermektedir.

VII. YÜCELİĞE ERİŞME UMUDU (*Romalılar 5:1-2*)

Yaratan'ın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz -Rom.5:2

Bu bölümün girişinde her şeyden önce Pavlus'un şunu tekrarladığını adeta Roma'daki Mesih'i izleyen kişilere şunu bir özet verdiğini gözlemliyoruz: *İmanla aklandığınıza göre* yani birinci basamak ve esas olan şeyin öncelikle Yaratan'ı edinmek olduğunu ifade ediyor Pavlus. Daha önceki çalışmalarımızda belirttiğimiz gibi öncelikle “kalp noktamızın” Ruh'un işiyle açılması esastır. Ruh'un bu kadar önemli olduğunu zaten yazılardan da öğreniyoruz “bütün günahların bağışlanabileceğini ama Ruh'a karşı küfrün asla bağışlanamayacağı” şeklinde bir ifadenin “yeni antlaşma içinde yer aldığını biliyoruz”. O zaman gerçektende Yüce Allah'ın Ruh'unun işlevini bir üçüncül işlem olarak görmek oldukça yanlıştır. Yani elbette Göksel Baba, yani tarif edemediğimiz o muhteşem varlığa “hiç-varlık” diyebileceğimiz aklımızın havsalamızın alamayacağı varlığa Yaratıcımıza biz tarih boyu Yaratan'ı kendi yaşamlarında tecrübe etmiş ve O'nun o muhteşem nuruyla aydınlanmış üstatlar sayesinde bir aile reisi “baş” olma anlamıyla mecazen “baba” ifadesini kullanıyoruz. Ama esasında o özü, o muhteşemliği ancak “hiç-yani hayal bile edemeyeceğimiz ama bütün her şeyi ile varlığını hissedip tecrübe ettiğimiz-varlık” olarak biliyoruz. İşte o muhteşemliğin bir işlevini Muhteşem Ruh'unda görüyoruz. Bir diğer işlevini de gönüllere taht kurup bizde tamamen Mesih'i düzeyini yansıtan yine yakınlık sebebiyle ve mirasçılık nedeniyle Oğlu unvanını verdiğimiz Mesih'i aracılığıyla görüyoruz. Ve o Mesih bizde öncelikle Ruh'un işlevinin yüreğimizi hazırlaması sonucunda yüreğimize teşrif etmiş oluyor.

Bütün bu açıklamaların doğrultusunda o zaman Pavlus'un ifade etmeye çalıştığı şeyin öncelikle Ruh'un işlemi ile “kalp noktasının” “gönül gözünün” açılması hadisesinin gerçekleşmesidir. Bu da yavaş, yavaş Yaratan'ı “sevgi ve ihsan” olarak varlığımızda hissetmem yani “O'nu karakteristik özellikleri ve ışığıyla varlığımızda edinmem” kısacası “iman etmem” anlamına gelmektedir. Bu şekilde bir iman ise “doğru olan şey ve bizim Yaratan'la paralel doğru, O'nun istediği bir seviyede olmamız demektir”. Böyle olmamız da “aklanmamız, Yaratan gözünde eğikliğimizin düzeltilmiş olması, en azından düzeltilme yoluna çıkmamız anlamındadır”. İşte bu noktadan sonra bizler aslında Efendimiz Mesih İsa'da Yaratan'la barışmış oluyoruz. Yani bütün bu aşamaları kaydetmek aslında

Efendimizin hayat boyutlarına gelmek dolayısı ile Mesih İsa'yı hayatımıza almamız demektir. Onun ölümü ile nefse ölmek ve dirilmesi ile neftsen hayata “Sevgi ve İhsan’a yani “Yaratan ile form eşitliğine” geçmemiz demektir.

Geçiş noktası aslında Sevgi ve İhsan O’lan’ın bize ışığını lütuf olarak takdimi (önce lütuf seviyesini alıyoruz) ve sonra bizim bu ışığın bizde “edinim yani iman olmasıdır”.(lütfün akabinde iman düzeyine geliyoruz) Bu edinim aslında “Efendimizi” artık hayatımıza almış olmamız yani “insan-ı kamil” hayatıdır. Bu düzey bize “baba-oğul” Zenginliklerin kaynağı ve bu zenginlikleri lütufla miras bırakacak olanın mirasçısı olma şeklinde çok yakın “birlik” ilişkisidir. Bu ilişkide iki tarafı bir araya çeken Ruh’un işidir.(lütuf ve iman düzeyinden sonra dar kapıdan yani Mesih’ten geçiyoruz) Yani bu muhteşem bir O’lan, tekliğinden şüphe olmayan Yüce Allah’ın algımız dışı işlerine bir manada yeryüzünden bizim anlam yüklememizdir. Yahut ışığı algılamamız için gelen ışığa bir takım isimlerle kaplar teşkil etmemizdir.

Zaten bütün yaratıklara isim verme yetkisi bize verilmedi mi? Çoğal ve hükmet ifadesi de yine bize yani insanlık alemine verilmedi mi? Bakın bu düzeyde biz de işlemiş oluyoruz. İşte bu üç düzey sonrasında ise artık dördüncü düzeye geliyoruz yani bu düzeyde artık manevi manada iken artık dünyada ama dünyadan olmadığımız ve ruhlarımızın sürekli huzurda durduğu ve Yaratan’ı Ruh’unun ışığını sürekli yansıtarak yani Mesih’ini ifşa ederek diğer insanlara da sürekli nuru yansıtan ve Nur’a çekilen yani “sonsuzluğa” çekilen bir hayat ifşa ediyoruz.

MESİH’İN YÜCELİĞİ

Baba, Oğul’u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin –Yuh.17:1

Efendimiz İsa aslında bir manada o muhteşem insanı dolayısı ile Yaratan’ı tam olarak edinmiş olanı ifşa eder. Bu muhteşem bir yansımadır, muhteşem bir ilandır.

Dolayısı ile bu ilanda kainatın tamamı Yaratan'ın muhteşemliği ve kutsalıdır. Yarattığı insanı da kainatın kutsalı O'lan o biricik O'lanın yansımasıdır. Dolayısı ile önce Adem'de soru soran insan, Nuh ile bir nesle öncülük için antlaşma ile karşılaşmış ve İbrahim'le harekete geçip bir çok parçaları bir kenara bırakıp doğrudan bütüne yürümüş ve bütüne yürüyünce de Musa ile ışıkla yüz yüze gelmiştir. Bu ilerleyişte hedef Mesih düzeyinde "Adem'de düşmüş insanın benini tanıyıp BEN'i edindiği" Yaratan'la form eşitliğine kavuştuğu Efendimiz Mesih'in kurtuluş noktasına doğru geçmektedir. Aslında bu düzeyler bütün insanlar için mevcut düzeylerdir. Oysa Mesih'in yüceliğinin dorukları ölme noktasıdır. Artık bizi götüren "kendim için küçük bir rıza" göstermenin "alma arzusunun" işlemesinin bile kalmadığı ölme ve Yaratanın diriltme gücünde dirilme noktasıdır. Bu "kaseden, bu kaptan Mesih İsa" içmiştir. Hem de "benim değil Senin isteğin olsun" diyerek.

*Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla Seni yeryüzünde yücelttim-
Yuh.17:4*

Nuh'un kendisi imanla uğraştığı ve inşa ettiği gemiye binmesi aslında Yaratan'ın vadinin bir sonucudur. Yani binmeden önce "emniyetle gemiye binmesi ve orada korunacağı konusunda" ona söz veren Yaratan'ın kendisidir. Bu sözle yürüyüşüne devam eden Nuh gemiye binmiş ve sonunda da vardığı emin diyara indiğinde ise yine muhteşem bir antlaşma ile inmiştir. Aynı bu manada olduğu gibi insan dünya için Nuh'un gemide olması gibidir. Aslında Nuh'un yeni bir nesle temel olma daveti vardır. O zaman bu temelde dikkat edilirse. Nuh adeta insandır. Ve dünyaya yani gemiye gelmeden önce kendisinden vazifesi konusunda vaat verilip kendisinden de söz alınmıştır. Bu bağlamda dikkat ederseniz, Efendimiz Mesih'te bütün insanlık ve Yaratan temsil edilmektedir. Yüzde yüz Yaratan ve yüzde yüz Tanrı olması bu noktadır. Bu nokta da Efendimizin ifadesinde bu nedenle "verilen işi tamamladım" sözü yer almaktadır.

Yani Yaratan'ın Yesu'dan (kurtarıcı) manasını içeren ismi taşıyan İsa Mesih'ten beklenen dünya sürecinde "ölmesi" noktasına kadar gelen süreç içinde "Mesih'i hayat takdimi" hizmetini tamamlamıştır. Sunulan Mesih'i hayat Yaratan'ın pak "sevgi ve ihsan O'lan" varlığının yansıtılmasından başka bir şey değildir. O zaman bu da Yaratan'ı yüceltmektir. Her bir ferde Mesih İsa bunu takdim ederek "Kurtarıcılığının" bütün vasıflarını yansıtmış ve o esas

“günahları” paklayan yani gerçekten “kişinin kendisi için alma arzusuna” ölmesi gerekliliğini ilan eden ve bizimle bütünleşen ölümü ve elbette dirilişi ile de bu yüce görevini tamamen bitirmiş olacak ve tamlığın en üst mertebesinde Yaratan’ı yüceltmış olacaktır.

Baba, dünya var olmadan önce ben Senin yanındayken sahip olduğum yücelikle şimdi beni yanında yücelt-17:5

Nuh’un gemiye binmeden önce Yaratan’ın onu telkini ve antlaşması misalinde olduğu gibi Yaratan’dan dünyaya geliş esasında Efendimizin bedende vücut bulmadan mevcut bulunduğu makamda Yaratan’la bütünlüğün yüceltilmişliği burada yeniden gündeme gelmekte ve böylesi bir yüceliğe erişme yolunu efendimiz talep etmektedir. Bu talepte derinlik ezelden ebede yolculuğun bariz işaretleri vardır. Burada mevcut Yesu olma yani “kurtarıcı olma” görevi dolayısı ile kendini boşaltmanın “sevgi ve ihсандan” yani doluluktan verilmiş olmanın ve vermiş olmanın boşluğunda talep yeniden doluluğa geri dönüş ve bu dönüş dolayısı ile Yaratan’la “Baba ve ben” biriz dönüşüdür. Ve bu dönüşte “bana verdiklerinin de bulunduğu yerde benimle birlikte olmalarını ve yüceliği görmelerini” yani aynı ortamda yüceliğe erişmeleri istemi de sıralanmaktadır (17:24). Bu yüceliğin Efendimizin düzeyindeki ifadesinin örneğidir.

Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık bembeyaz oldu. Musayla İlyas..İsa’yla konuşuyorlardı-Mt.17:2-3

Bu yücelik iki anlatımda biraz daha görselliğe yansıtılmaktadır. O meşhur “görünüm değişimi” hadisesinde aslında Mesih’in o yüceltiildiği noktanın Yasa ve Peygamberliğin temeli üstünde ve esas manalarını irdelemek koşuluyla Yaratan’ın bahsettiği bir nokta olduğu vurgulanmaktadır. Yani Efendimiz Mesih İsa her şeyden önce daha kainata gelmeden önce vazifelendirilmiş olmanın ayrıcalığı ve yüceliği içindedir ve ayrıca dünya üzerinde bu hizmetini kusursuz ve Yaratan’la eşit formda icra etmeden ötürü yücelik içindedir. Ayrıca bu yüceliğe Yüce Allah’ın o aydınlanmış ışık insanları olan ve Tora’yı temsil eden Musa ve Peygamberlik yazılarını temsil eden İlyas ile olan muhabbete ve alaka büyük etki etmektedir. Ve elbette haça gidiş noktasındaki ifadeleri ve “ölüm ve diriliş” hadisesi de bir bütün olarak Efendimiz Mesih İsa’nın “efendi ve

kurtarıcımız” olması hasebiyle yüceliği benliğinde taşıma, erişme ve kendisiyle bütünleşenleri de aynı noktaya erişirme gibi yüksek hizmeti gözler önüne serilmektedir.

Kısacası Tora ve Peygamberlik yazıların tamamı da bizlere esas ulaşılma noktasının bütün yazıların arka manalarında mevcut olan Yaratıcıyla bütünleşmek, O’nu edinmek ve Mesih İsa’da biçimlenmek olduğunu anlatmaktadır. Bu anlayışlarda Mesih’te ölüp dirilen yürekler Mesih İsa ile birlikte mecaz ifadeyle Yaratıcı’nın tahtı yanında olacak insanlar, yine mecazi bir ifadeyle yüzleri nurla, Yaratıcı’nın haz ışıklarıyla pırıl pırıl olacak olan ruhlardır.

Fakat bu olayda farkındaysanız öğrencilerin hem de Petrus, Yakup ve kardeşi Yuhanna’nın anlayışı tamamen dini düzeydedir. Hemen bir çardak yapma, bir mekan, bir kurulu sistem oluşturma gayreti içindedirler. Oysa esas olan bu kişilere çardak yapmak değil Efendimizin yaşadığı bütün edim ve izlenimleri ve öğretilerini aynen algılayıp hayata geçirmek ve esas bir manada Mesih’i benliğimize naksetmektir. Bu örnek aslında bütün anlatılanların ne kadar çabuk bir biçimde “mana çalışması” dışında “maddi ve elle kolla yapılan işler” şeklinde dini düzey dediğimiz bir düzeyde anlaşılmaya açık oldukları gerçeğidir.

Bu örnekte Mesih’in yüceliğe erişme yol çizgisini gördüğümüz gibi aynı şekilde Pavlus’un Şam yolundaki o manevi tecrübesinde de Yüceltilmiş Mesih’in “maneviyat düzeyindeki” yerini görmemiz mümkündür. Yani Efendimizin sadakatle yeryüzündeki hizmeti sonrasında da samimiyetle onu izleyenler için dönüm noktası olabilecek düzeyde etkindir. Bu da Baba’nın Oğul’u ne denli yücelttiğinin güzel bir göstergesidir.

Yaratılış aleminde insan “isim çağır” “çoğal” ve “hükmet” kavramı ile aslında gerek Nuh’un düzeyinde anlatılmaya çalışıldığı ve esas varılması gereken “efendimizin kurtarıcı” düzeyinde anlatıldığı gibi belli bir “iş” için “sorumluluk” için dünyadadır. Her şeyden evvel “sevgi ve ihsan O’lan’ın” doluluğundan hiçbir karşılık beklemezsizin sunacağı her şeyi “alabilmek” için vardır. Ama sadece alma içinde olsaydı robot olmuş olacaktı. Aynı zamanda “suret” olarak yaratılmasının nedeni “kendi başına Yaratıcı’yı da taklit etmesiydi”. İşte o vakit tam olarak “doğru” sayılacaktı. Efendimiz Mesih İsa’nın kurtarıcı işte bu son

noktadır. Yaşamı ve ölümü ve dirilişi ile sunulan verilmek istenilen bu son nokta Yaratan'a geçiş kapısının yaşama indirgenmiş olmasıdır.

BİZİM YÜCELİĞE ERİŞME GAYRETİMİZ

Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin- İbr. 12:14

Yukarıda aslında Efendimizin yücelikten yücelikle donatılmış olarak yüceliği varlığında taşıyarak yüceliğin sağlanması için dünyaya gelişi ve işi ile de yüceliği kendi varlığında ifadesi ile Yaratan'a yükselmesi aslında bir anlamda "insan-ı kamil" olma yani "Yaratan sureti" olma mecburiyetindeki "kendi benliğinde" düşmüş bütün insanlık için dikkatle izlenildiğinde geçilmesi gereken "mana yoludur". Bu yol yürünmezse kutsal yazılarda bir çok kaybedenler gibi "acılar yolunda" bocalayıp durması esası vardır.

Dikkat edersek başlangıçta lütuf(ruhun kalp gözümüzü açması), iman (Yaratan'ın sevgi ve ihsan olduğunu edinmek), geçiş noktası (yani kurtuluş kapısı olan Mesih İsa'yı edinmek) ve sonra huzurda durmak demiştik. Ve Pavlus'un ifadesine göre imanla (Yaratan'ı edinmeyle) doğru sayılanlar Mesih İsa'da yani efendimizi gönenerek, o düzeyde bir yaşamı sergileyerek Yaratan'la aralarındaki "benlik" yüzünden ayrılığı "barışa" "esenliğe" "hazza" yani "nura, ışığa" çevirmişlerdir. O zaman İbranilerdeki bu ifade nettir. Yani "barış" içte ve dışta.. Kendinizle ve dışınızdaki insanlarla. Yani Yüce Allah'ı bütün yüreğinizle sevmek ve dostunuzu kendiniz gibi sevmek ilkesinde olmak. Ve İbraniler 12:14 devam ediyor ; "eğer böyle olmazsanız yani kutsal olmazsanız RAB'bi göremezsiniz". Çok net. Form eşitliği yoksa aynı ortamda iki kişinin oturması dahi mümkün değil, suyun yüz derece olmadan buharlaşması dahi mümkün değil, o zaman eğer Yüceliğe erişmeye gayret ediyorsak ve Mesih İsa'yı sadece dini seviyede algılıyor, O'nun aslında yukarda anlattığımız bütün değerlerle bizde olma ve böylece içten dışa bir kurtarıшта bulunma gayretini anlamıyorsak o zaman bizim Yaratan'la buluşmamız mümkün değil. "Baba ve ben" biriz diyen durumda Efendimiz olmadıkça Baba'yla bir olmamız mümkün değil.

Ve biz hepimiz peçesiz yüzle RAB'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan RAB sayesinde oluyor- 2.Kor.3:18

Musa'nın deneyimi aslında Adem'in sorusunun Nuh'ta antlaşmayla desteklendiği ve İbrahim'de harekete geçişle Musa'da Yaratan'ın ışığına ulaşıldığı çizgisini hepimiz biliyoruz artık. Bu durumda Musa'nın Yaratan'la geçirdiği içten zaman sonucunda ne elde ettiğini de çok iyi biliyoruz. Yazılara göre o gün “kendi beninin üstüne çıkıp” (Sina dağında) manevi çalışmasının en üst doruklarında sonunda Yaratan'ın nuru ile karşılaşmıştı Musa. Bu yüceliğin en üst basamaklarından sonra elbette Mesih'le bütünleşme seviyesi gelmektedir. Bu seviyede aslında Musa'nın seviyesinin de üstünde bir iç çalışmanın yani Mesih İsa'nın yüreğe yerleşmesinin ve biz de Mesih'in ifşasının sonunda edinilen bir seviyedir bu seviye ve süreklidir. Yani Yüce Allah'ın Mesih'inde Ruh'u ile sağladığı kurtuluş lütfünden sonra gün be gün kişi manevi derinliklere doğru İsa Mesih'in yolunda ve izinde ve onu gönenerek ilerlemeye başlar.

İşte bu yüceliğin sürekli olarak safha değiştirmesi anlamındadır. Çünkü iniş ve çıkışlarla bezenmiş olsa da artık belli bir düzey üzerinde hep yükseliş söz konusudur. Bu “yücelik üstüne yücelik” deneyimidir. Mesih İsa adeta dışardan içeri varlığımızı yavaş, yavaş tamamen kapsamış olmaktadır. Musa'nın yüzünü bir müddet gizlemesinde bu yüceliğin yani “kalp noktasının” tamamen “sevgi ve ihsan O'lanın” ışığı ile dolmuş olmanın verdiği o müthiş aydınlığın bu dünya ile tezat oluşturmasından kaynaklanmaktadır. Ta ki yeniden Musa yeryüzünde olduğu konumu ile uyum içine girene dek bu nurun aydınlığı ile dünya arasına bir perde koymuştur. Işığın oluşturduğu tezat durum nedeni ile bir müddet dünya seviyesi içinde tamamen göksel (yani yüksek) seviyeleri yansıtmıştır. Aslında Mesih İsa'nın düzeyi göksel seviyelerin yersel algılarla tezatlığının ortadan kalktığı bir seviyedir. Bu nedenle bu seviyede aslında parıldayan göksel ışığa (yani Yaratan'la form eşitliğinde olmak, O'nun sevgi ve ihsan özelliğini yansıtmaya şerefine nail olmak) artık perdesiz söz konusu olabilmektedir. Alınan ışık sevgi ve ihsan olarak bizden önce Yaratan'a sonra da Yaratan'a takdim edilmektedir.

Aslında Efendimizin düzeyinde ve kurtuluşunda olan kişiden beklenti “üst akla tutunmuş” ve “kendi için alma arzusundan” tamamen yükselmiş ve bir manada kendi Sina dağı üzerinde Tora ile yani ışık ile karşılaşmış bir kişi olmasıdır. Bu düzey esasında milletin özellikle din sınırları içinde tanımladığı ya da bir manada “satmaya kalkıştığı” anlayışlarda olduğu gibi çok basit bir hadise değildir. Yaratan bütün varlığı ve doğası ve içinde hepimizle birlikte muhteşemdir. Her ne kadar sadelik varsa ki bu bütünlüğün temsilidir diğer tarafta bu sadelik içinde büyük bir ayrıntılar dünyası daha doğrusu sarmalı vardır ve hiçbir kaosa meydan vermeksizin bu sarmal çalkar halinde dönüp durmaktadır.

YARATANIN YÜCELİĞİ

Yaratan'ın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz – Rom.5:2

Şu kesinlikle unutulmamalıdır ki, “O’ndan başkası yoktur”. Yani bütün her şey, bütün kainatına planı programı ve kurtuluş planı dahil ve antlaşma ve İsrail ve Tora ve her şey sadece ve sadece Yaratan ile Yaratılan arasındaki bağ için dolayısı ile Yaratan için vardı. Sadece Yaratan’ın, O yüce O’lan’ın yüceliği için vardır. O zaman bu görkem, bu muhteşemlik, bu yücelik anlaşılmadan Efendimiz Mesih İsa’nın kurtuluşunu ve Kutsal Ruh’un işlevini anlamak dahi mümkün değildir. Ama ne yazık ki çoğu zaman Yaratan’ın yüceliği ve hükümlerliliği anlaşılmaaksızın ve hatta ihmal edilerek Mesih’in kurtuluşundan bahsedilip durulmakta ve “sadece günahlarımızdan bizi kurtarmak için bir operasyon için Efendimizin Kurtarıcılığında” bahsedilmektedir. Oysa bu düzeye indirgenmiş bir kurtuluş planı sadece ve sadece bizim egomuzu tatmin eden bir ruhsal ve psikolojik tatmin ve rahatlamaadan başka esas “tövbe ve göklerin egemenliği” düzeyini dolayısı ile o yüceliği bize getirmeyecektir. Çünkü her şeyin esas sahibi “Yüceler Yücesi” “Efendimiz Mesih İsa’nın Babası” tanınmadıktan ve anlaşılmaadıktan sonra O yüceliğin esintisi üzerimize inecek değildir ve o zaman sadece kısmi, eksik bir kurtuluş ve kurtuluş anlayışı ile Baba olmaaksızın Oğul ve hatta Kutsal Ruh anlaşılmaaksızın Oğul ilişkisinde kalınmış olacaktı. Oysa eğer tarihi ve klasik Mesih İnancında dahi “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’ta Tek Bir O’lan” şeklinde bir inanç açıklama temeli varsa o zaman bu “bütünlük” değerini her zaman göz önünde bulundurmak esas olmalıdır.

O zaman *Yaratan'ın yüceliğine erişmek umuduyla övünme* sözü içinde bu “Yaratan'ın yüceliği” nedir?

a. Yücelik kavramı içinde bulunulan ya da alışılmışın üstünde olan bir üst düzeye, seviyeye işaret etmektedir. “Yaratan'ın yüceliği” ise aslında bulunduğu düzey itibariyle bütün her şeyi kapsayan ve en küçük ayrıntılara kadar nüfuz eden otoritesi, hükümranlılığı ve bütün merhamet, sevgi, şefkat, adalet ve daha aklımıza gelebilecek bir sürü karakteristik özellikleriyle hakimiyeti bütünlüğü olan bir yüceliktir. Yani bu yücelikte aslında bizim ancak yüceliğe tamamen, yüzde yüz eğilmemiz, itaatimiz bir cevap olacaktır. Ve her itaat adımımıza bir de bu yüceliğin bir ufacık karakteristik özelliğini yansıtabilmeyi de ekleyebilirsek işte bu da tamamen yüceltme ve dolayısı ile eksikliğimizin farkında bir ibadet hükmüne geçmiş olacaktır.

b. Yücelik kavramı içinde bulunulan ya da alışılmışın üstünde olan bir üst düzeyi, seviyeyi ifşa etmektedir. Yani bir önceki maddede yücelik “makam mahiyetinde” en üstü işaret ederken bu makamın kendini ifadesi yani tavır, davranış, daha doğrusu kendini ifşası ile kimsenin erişemeyeceği düzeylerdeki bütün hareket ve davranışlarını içermektedir.

Ancak bu denli “enleri” kapsayan bir yücelik Yaratan'ın yüceliğidir. Bu yüceliğe erişmekse elbette O'nun suretlerinin yaratılmışlıktan kaynaklı iç programları yaratılış amaçlarıdır. Ve “bu yüceliğin” ufacık ediniminin bile farkındalığı insanı bulunduğu düzeyden harekete geçirecek olan inanılmaz bir çekiş gücüdür. İmanla Mesih İsa'da Ruh'un rehberliğinde yaşam ancak bu çekiş gücünün özüne doğru özümüzün çekilmesi “yüceliğe erişme umudumuzdur”. Orası en üst düzeydir. Yaratılışın gayesidir. Hedef noktasıdır. Sonsuzluktur. Cennet tabiri eğer kullanılacaksa bu noktadır. Bütün ruhların gönderildiği, mecazen bedenlere üfürüldüğü başlangıç noktası alfadır ve varılacak olan sonuç noktası omegadır. Bütün bunlar alfa ve omega arası ve tamamı bütünlüktür. Bütünlük “iyi O'landır”. O da Yüce Yaratan'dır. Yüceler Yücesi Yüce O'lan ve Yüceliğin tam kendisidir. Bizim ulaşmamız çok zor da görünse bu muhteşem göz kamaştırıcı Yüceliğe ancak Mesih'le Mesih'te adım atmak, yönelmek ve “doğru sayılmak” kavramının bizde yerli yerine oturması mümkündür. İşte “yüceliğe

erişme umudunun” başladığı nokta bu noktadır. Burada Musa’nın tecrübesinde olduğu gibi ancak Yaratanla yürünürse bütün mana değerlerini edinmek ve hazla devam etmek ve “iyi” O’lan yüceliği her an hissederek gönenmek söz konusu olabilir. Bu da “yüceliğe erişme yolcusunun” bütün iyiliklerin önünden geçirileceği vaadi ile yüzleşmesi ve bu lütufla sonsuz hazza kavuşma umudu olması demektir.

Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim –Çıkış 33:19

Musa Horev’den ayrılma zamanı geldiğinde Yaratan’ın da kendileriyle olmasını talep ediyordu. O yoksa diğer insanlardan bir fark kalmıyordu. Çünkü bütün insanlık Adem düzeyinde öncelikle kendi benliklerinin farkına varma ve dolayısı ile hep kendileri için alma çalışmaları ve çabaları içindedirler. Fark ancak Yaratan’ın edinilmesiyle söz konusudur. Eğer Yüce Allah “sevgi ve ihsan O’lan’sa” O’nu edinmeye yani Mesih İsa’yı bürünerek O’nu yansıtmaya başlamak demek bu muhteşem karakteristik özelliği yansıtmak ve bir başka deyişle de yüceliğe ulaşmak demektir. İşte bu bağlamda Musa’nın yalvarışı “Sen olmazsan asla gidemeyiz” şeklinde hitabı aslında bu yüceliği hem makam hem işlev itibarıyla üzerlerinde görme arzusunu dile getirmektedir.

Bu istemin karşısında aslında Yüce Allah kendi yüceliğini şu cümlede çok güzel bir biçimde ifade etmektedir: “Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim”. Yaratan zaten “iyi O’landır”. O’nun bütün varlığın sahibi olması, “iyi” olması ve aynı zamanda “yüceliğin” makam ve işlev olarak mevcudiyeti anlamındadır. Bu yüceliğe en ufak bir adımsa “iyiliklerinin bize göre iyi ve kötü dahi olsa, iniş ve çıkış dahi olsa- önümüzden geçmesi” anlamındadır. Bu da “yüceliğe erişme yolu” demektir.

Ruh’un işlevi ile “kalp gözü” açılmış olan kişilerin yürekleri artık Mesih’e hazır yüreklerdir. Bu yürekler yüceliğe hazırlanmaktadırlar. Mesih’in yüreğe gelmesi ise Yaratan’ın “sevgi ve ihsan O’lan” ifşasının yüreğe gelmesi demektir. Yüce Allah kainatın bütününü kapsayan görkemi ile artık Mesih İsa’da ve Ruh’unun teşvikinde yürekte ifşa olunmaktadır. Dolayısı ile yürekte yüceliğin idraki başlamış ve bu artık akla da hükmetmeye başlamıştır. Yani “yeni doğuşla” manevi manada yenilenmeye başlayan insan artık “düşüncesinin de

yenilenmesiyle” “yücelikten yüceliğe doğru hareket” etmektedir. Bu artık yücelik yolunda Adem düzeyinde soru ile başlamış, Yaratan’ın muhteşem teşviki ile Nuh gibi “göklerin egemenliğine” dahil olmaya hazır olmuş ve Musa gibi beninin üzerine çıktığında Tora ile karşılaşmış olan insan bu noktadan sonra Yaratan’ı edinme düzeyinde O’nun Mesih’ini yüreğine “efendi ve kurtarıcı olarak” almak kaydıyla esas ulaşması gereken hatta olması gereken düzeye -“konuşan düzey olan-insan-ı kamil” düzeyi olan Yüceler Yücesinin suretinde yaratılmış olduğu o esas “insan” düzeyine ulaşmaktadır. Bu düzeye ulaşan için Mesih’in doğruluğunda Ruh’un eşliğinde Baba’ya sonsuz yaşama yürüyüş başlamıştır. Burada imanla yani “Yaratan’ı edinmekle” başlayan ve Mesih’te bizi doruklara harekete geçiren lütufta aslında “yüceliğe erişme umudu” bizim için basit, belki varılır tarzında bir umuttan ziyade “sahici, hakikaten Ruh’un gücünde ulaşılacak için hazırlanarak bize lütfedilmiş bir umuttur”. Bu da zaten yücelikte var edilmiş olan alem içinde alem olan bizler için bir manada tek kurtuluş yolu, tek istikamettir.

Ya Mesih’le mana yolunda çok daha seri ve güvenli bir sonsuzluk seyahatine ya da kendi başımıza acılarla emin olmayan ağlayış ve dış gıcirtısı yolu ile sonsuzluk esaretine..

VIII. ÖLÜ VE DİRİ SAYMAK (*Romalılar 6:11*)

Sizde böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Allah karşısında diri sayın -Rom.5:2

Kutsal Yazıları çalışırken ve özellikle Efendimizin hayatına ve öğretilerine bakarken herhalde sürekli olarak arka planda tekrarlanan “ölmek ve dirilmek” kavramlarını hep duymaktasınız. Bu kavramlar aslında Efendimizin Yol’unun en önemli gerçeklerini bize sunmaktadır. Bu gerçekler aslında herkesin aradığı gerçeği yakalamalarını sağlayabilecek olan en esaslı öğretilerdir. Yani bu öğretilerde muhteşem bir iç açılımı, iç alem yansıması, algısı varken diğer taraftan da aslında muhteşem bir dinamizm yani kişinin gerçekten gerçeği yakalamak için esas yapması gerekenin ne olduğunu öğretilmesi vardır. Çünkü burada en önemli gerçek “gerçeğin içinde zaten var olduğumuz” yani onu aramak değil “içinde olduğumuz bir şeyi” sadece fark etmek olduğu en güzel bir biçimde ifade edilmektedir. O zaman “gerçek” “mutluluk” gibi aslında dışımızda değil içimizde ve daha doğrusu bizim de içinde olduğumuz şeydir. Bu da ancak bu iki kavramla ölmek ve dirilmekle kendisine mana kazandırmakta ve bize bu yapıldığı takdirde kendi esas yüzünü göstermektedir.

Yani Mesih İsa’nın anlattığı herkesin aslında içindeki Yaratan’ı algılamada kendilerine verilmiş olan cılız ışığın kendi gerçekleri olduğu öğretileridir. Bu gerçeğin esas farkındalığı ile yani ölüp dirilmeleri ile ise kainatın yegane gerçeği görünmektedir. Bu nedenle Mesih İsa kendi hayatında da bize, bizim “ben merkezliliğimizde” göremediğimizi göstermek ve içinde bulunduğumuz bu “Yaratan’ı görmeme” yani günahlı yaşamımızı terk etmemiz için kendisini feda etmektedir. Bu aslında bizim onunla iç içe geçmemizi gerektiren muhteşem manevi bir birleşmedir.

Bu adeta “kilisenin gelin ve Mesih’in damatlığı” ifadesinde netleşmektedir. Bunun esasında Yaratan ve yaratılan arasındaki “gelin ve damat” ilişkisinin bir alt yansımasıdır. Yani Kainat –Hiçlik varlıkla adeta dişil ve eril bağını yaşar ve yaratılış Yaratan’dan akan sularla adeta fişkırmaktadır. Bu muhteşem birlikte evlilik bağında olduğu gibi çiftlerin birlikte oturabilmeleri için kendi benliklerine

ölme gerçeği vardır. Aslında bu konuşulmaz ama halk dilinde “senin için saçımı süpürge ettim” gibi ifadelerde aslında hep bu verme, sunma vardır. Farkındaysak bu “vermede” bu “sunuşta” bu “ihsanda” bir birliktelik bir aile doğar ve bu ailede yeni bir nesil üretir yani “birliktelikte” yaratıcılık yansıması ortaya çıkar bütünlük esas olması gereken ve efendimizin dediği gibi “asma ve çubuklar” yani “kök ve dallar” bağlantısı burada bu durumu bir kez daha ifade etmektedir.

O zaman samimi bir Mesihî için esas unsur efendimiz Mesih İsa'nın o muhteşem Peder olan –Hiç –Varlık- Kainatın Efendisinden öğrendiği gibi “Kendimize ölmemiz gerekmektedir. Bu ölüş günah karşısında yani “sürekli kendi benliğim için Yaratan'ın bütün nimetlerini kullanma” eğilimim karşısında ölmem ve Mesih'te yani “Sevgi ve İhsanın yüzde yüz kendini fedası olan” Mesih'te dirilmem esastır.

YARATAN NE YAPTI?

Büyük harikalar yapan tek varlığı, gökleri bilgece Yaratana..Mez.136:4-5

Yaratan'ın muhteşemliğini ve her şeyden önce O'nun bizim varlığımızdaki ışığından kim olduğunu algılamamız için öncelikle “kendi benliğimizin derinliklerinde” küçük bir gözenin kaynaması gerekmektedir. Bu nedenle Pavlus Resul'ün Romadaki yeni Mesih'e iman edenlere ifade etmeye çalıştığı gibi Mesih'in yerini yürekte tam olarak tespit için yüreği açanın ve yüreğe Mesih'i koymayı amaçlayanın ve O'nun Ruh'unun varlığının işleyişini tespit ve anlamak önemlidir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta tek Bir O'lan'ın bize göre karmakarışık ama O'na göre kaos'taki dirlik ve düzen olan muhteşem Kainatını fark etmek ve içimizden dışa bakış açımızı yenilememize bağlıdır. Dolayısı ile Pavlus Resul burada öncelikle bu olup bitenlerin anlaşılmasına en üstten yani Yüce Allah'ın yaratış noktasından başlamakta Yaratan ve Yaratılan ilişkisinde insanın yerini tespit etmekte ve ondan sonra insanın içinde bulunduğu gerçeğin içinde gerçekten bir haber yaşamasına işaret etmekte ve bu noktada gerçeği içlerinde ifşa etmek için Mesih'inin o büyük kurtarış hizmetini ilan etmektedir.

İşte o noktadan sonra yani yeterli ön hazırlığın ardından kişi sadece bilgilendirme düzeyinde bırakılmayıp esas hareket, esas pratik noktasına taşınmakta ve kısacası imanın bir edinim olma noktasında edinimin de bir hareket olduğu noktasında adım atılması gerekliliği net bir biçimde verilmektedir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta aslında “sayma” kavramıdır. Yani bütün bu anlatımlarla bağlantılı olarak adeta, mecaz olarak yukarıdan aşağıya bir “rahmet” yağmıştır”. Çünkü insan Yaratan Suretinde yaratılmışlığına ilk adım attığında hemen maddi sınırları içinde “Yaratan olma” havasına girmesinden ötürü yani hemen bağıni koparmasından ve ötürü bir anlamda “Yaratan’ı kendisine gizlemiş” ve elbette “o seviyeden” aşağılara tabi bu da bir anlatım ve ifade olarak karşımıza çıkmaktadır. Yaratanla eşit formda olduğu düzeyden “bunun farkındalığı için” aşağı düzeyeye “ben” düzeyine düşmüştür. İşte bu düzey belli bir süre içinde yeniden yüce BEN’i algıladığı seviyeye gelmesiyle yaratılmışlığının esas gayesine erişmiş olacaktır. Bu nokta doğal olarak Efendimizde ifşa olunan “mana anlamında bir kurtuluş” planına ihtiyacı ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla Efendimizle kendini bütünleyen doğal olarak esas olması gereken dereceye dönecektir. Burada Mesih İsa’da doğruluk kabulü Nuh’un antlaşma ile gemiye binmesi örneği gibidir. Orada Nuh’un kendisi antlaşmadır. Bu nedenle gemi antlaşma gemisi olmuştur. İnerken de vaatle inmiştir. Yani sonsuz bir soy vaadi ile. Bu şekilde efendimizin gelişinde de aslında çok daha büyük bir antlaşma vardır. “Sen benim Oğlumsun” ifadesiyle gemiye binen bir Mesih vardır ve bu mirasçılık noktasında Yaratan’ı edinip O’nun bütün görkemini en üst seviyede ifşa edecek olan Mesih’in bu “ışığı çekmiş” olan varlığı ile gemiden inişi de yani göğe yükselişi de beraberinde büyük bir manevi soyu bir arada taşıyacak olmaktadır.

Görüldüğü gibi burada aslında Adem’de “beninin farkındalığında” kendisi için “neden olmasın” “Ben için alayım” diyen Adem Nuh’u gerektirmiştir. Yani “kötü eğilim” “iyi eğilimi” doğurmuştur. Her ikisi aslında “iyi olanı” getirmişlerdir. Yani otomatik olarak Nuh’un soyu tufan arkasından büyük bereket vaatleriyle sonsuzluğa yöneltmiştir.

Aynen burada olduğu gibi yani Adem'in enaniyeti, bencilliği gnahkarlığı ancak Mesih İsa'nın kendisini antlaşma sonucu tahtaya gemiye yüklemesi ve orada gömmesi ve sonunda da muhteşem bir vaatle gemiden inmesiyle bağlantılıdır. Görüldüğü gibi kutsal yazılar başından beri O değişmez Yaratan'ın değişmez logosunu farklı koşullarda sunup hep en üst koşula yani Mesih koşuluna doğru insanlığı getirme gayreti içinde olmuştur. Ve bu nokta hep ölüp dirilme noktasıdır. Ve insan kendi benliğinde yalnız başına bunu hiçbir zaman tam olarak başaramadığı için bu nedenle kendisini sınırlı olan kabında ama en üstte olan bir başka akla tutunmasıyla bunu gerçekleştirebilmesi önemlidir. Ve İşte Yaratan bunu bu insanın beninin tanıyıp Yaratan'ının fark edip Yaratana ayna olması yolu üzerinde Adem'den başlayan serüveni Mesih'inde bu şekilde yeniden yukarıya Kendisine çevirerek tamamlamayı "Yaratan düşüncesinde" gerçekleştirmiştir.

Bu nedenle Mesih'le bütünleşen insan bunu sadece "İsa'yı" inanç olarak alma olarak algılayamaz. Böyle algılıyorsa sadece "dinde kalır" yani sadece "falanca dine filanca mezhebe dahil bir insan olarak kalır" . Kah düşer kah kalkar esasın cılız ışıklarını dinin başa çıkamadığı aralıklardan görebildiği kadar azıcık yükselir ve sonra düşer, yükselir ve sonra düşer. Bu nedenle Efendimizin uyarılarına hep maruz kalmıştır insanlar "benim adıma mucizeler yapsanız" bile şeklinde ifadeler kullanmaktadır. Yani burada "l ve diri sayılma" kavramlarında yani bu işi başaranı giyinmiş olmanın getirdiği senin, benim, hepimizin "dönüşüm" ve "değişim" mecburiyetimiz vardır. Yani o şahsa "dönüşüm" ve o şahsa "değişim" ki işte bu noktada Mesih İsa'da biçimlenme söz konusu olabilir. Yani yek vücut olup Yaratan bizde o zaman ifşa olur, tezahür etmeye yansımaya başlar ki bu da sonsuz hayattır.

GERÇEĞİN İLK ADIMI

Daha st düzeylerin görülebilmesi daha alt düzeylerin aşılmasına bağlıdır. Bazen alt düzeyler hatta bunlar görüşler bile olsa bizim ilerlememiz için birer manidir. Bir insanın gelişimini bazen sahip olduğu bir kedisi, bir köpeği hatta bir ineği bile engelleyebilir.

Çünkü onlar önünde gördüğü o günlük gerçekleridir ve bütün zamanını belki bu gerçekler almaktadır. Ama ya bu gerçeklerin üstünde bir “inek çiftliği kurabilme gerçeği varsa” ve hatta “bir süt fabrikası”. Elbette bunlar manevi açılımlar değil ama maddeyle maneviyatı anlatma çabalarıdır. Yani şimdi o zaman ön yargılar bizim gelişimimize mani ise bizler bazen bazı olaylarda onları öldürdüğümüzde arkasında hiç de düşünmediğimiz bir şeyle karşılaştığımızı görüveririz. İşte aynen öyle.. Günah her şeyden önce “doğaya isyandır”. Yani Adem’e bakın Aden bahçesinde Yaratan’la yaşayan insan orada ancak oranın doğasına uygun bir yaşamla mükelleftir. Yani Afrika da yaşayan zengin bir bayan ne kadar kürk isterse istesin o kürkleri kat be kat üstüne giyinip gezmesi mümkün değildir. Finlandiya da olsa elbette ki iklim koşuluna göre giymesi mümkün olabilecekti. Bunun gibi Adem’in Yaratan’ın kendi suretinde yarattığı insan olması hasebiyle “kendisini birden bire suret değil de esası ile bütünlemeye” kalkması ve hem de bunu O’nu edinmek yerine sadece kendi küçük bakış açısı ile almaya kalkması “ben kırk derece sıcakta kürk giyerim” demesi gibi bir durumdu ve elbette bu aykırılık o yeri terk etmesine neden olmuştu. Görüldüğü gibi günaha ölmek yani “Yaratan suretinde olduğumuza göre” “ kendi benimizin yaratıcılığının ürettiği karakteri değil de” “sureti olduğumuz Yaratan’ın yaratıcılık karakterini yani doluluğundan “sevgi ve ihsan olma” durumunda karakterini edinmemiz esastır”.

Görüldüğü gibi bunu sanki algılamak bile ilk anda zordur. Oysa dikkat edilirse “günah önünde ölü sayılma” derken yani bizim “kendi benliğimiz için alma arzumuz” bizi dürtmeye başladığı anda Mesih İsa ile olan bütünleşmemizin getirdiği o ilhamla ve o kurtarış hareketi ile hemen “bunu-doluluktan verme yani sevgi-ihsan testine tabi tutmak” esastır. Yani ben bir şeyi yalnız kendi çıkarım, yalnız kendimi memnun etmek, bundan yalnız benim benim hoşnutluğu için mi yapıyorum diyebilmektir.

Bu kişinin haç üzerinde birçokları uğruna kendisini feda eden kurtarıcımız ve efendimiz Mesih’in yaptığını kendi “nefsi” üzerinde her an yapabilmesi gerçeğidir. Bu her zaman bu konuda başarılı olabileceğimiz anlamında değildir elbette. Ama bu konuda “ikinci bir doğanın” yaratıldığının yani Mesih’te yeniden doğuşun gerçekleştiği bilincinde bir yaşamda bu ölüş gerçeği, ölü sayılma gerçeği kişinin diğer tarafı bulmasına nedendir.

Yani Adem soyu, bizim bütün kötü eğilimlerimiz tufanda eninde sonunda ölmek zorundaydılar. Ve eğer bu ölüş olmuyorsa Nuh'ta antlaşmanın gelmesi mümkün değildir. Ve dolayısıyla “yeni doğuşun” olması mümkün değildir. Bu nedenle günlük olarak nefse savaşmak yani hep kişinin Yaratan'a doğmak için Yarattılmış olan kendi benliğine ölmesiyle mücadele “kendini inkar edebilme sanatıdır”. Bu noktada hep nefisle bir bütünleşme söz konusu oldukça bu bizim için zor olan gerçek Mesih'te sürekli yeni doğaya atıfla gelişim göstererek bizim yine Mesih'te yeni bir doğa kazanmamıza neden olacaktır.

YARATAN'A DİRİLMEK

Mesih İsa'nın ölümü ile ölmeye yatan derin “mana” algılandığı takdirde ancak “dirilme” kavramı da biz de dirilmeyi getirebilir. Bu nedenle yukarıda anlatılmak istenilenlerin sizle bir bütün oluşturması esastır. Görüldüğü gibi bunlar “kolayca İsa'ya evet” demekle algılanmış olabilecek ve hemen yaşam oluşturabilecek unsurlar değildir. Yüreğin özellikle “kalp gözünün” açılmasından sonra ancak “yüreğin o kalp gözünün açılması” hakiki mana anlamında Mesih'e “evet” olarak karşımıza çıkmaktadır. Yani kısacası bu evet “kalbi bir evet” olarak aslında her günlük bir iç çatışması yani Yaratan'ın doğasına ters düşen benliğin adeta yılanın deri değiştirmesi gibi bir işlemle “kendi benliğimizi” atması ve yeniden yepyeni hücrelerle dirilişe erişmesi şeklinde bir hadisedir. Yaratan'da nasıl Ruh'un gücünde nasıl Mesih bir bütün olarak bütün Yaratan'a yürüyenleri temsilen kurtarıcı kimliğinde zuhur ettiyse aynı şekilde Mesih'te de Adem soyu onu giyinerek, kurtuluşunu gönenerek biçimlenecektir.

Peki, böylesi bir ölüm ve diriliş aslında dönüşüm ve değişimdir. Yani “tövbe” ve “göklerin egemenliği” Müjdesini Mesih'le giyinmiş olmak demektir. O zaman bunun insan üzerindeki somut etkileri nelerdir diye sorulduğunda verilecek cevaplar nelerdir? Somut değişimin pratikteki görüntüsü nedir? Başka bir deyişle bu ölüm ve dirilişin pratik yansıması nedir?

1.Yaratan'la form eşitliği:

Bunların hepsi Allah'tandır. Allah, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı-5:18

Kaybolan Oğul meselinden hatırladığımız gibi mirasını alıp kendi benliğinde yaşamaya kalkan oğul battıkça batmış ve en sonunda tamamen kendini tüketmiş ve o noktada ise Babasına dönüş yapmanın tek yol olduğunu fark etmiştir ve ne zaman bütün varlığını ve “kendisi için alma arzusu” kaybetmişse o zaman Babasına dönme arzusu uyanmıştır. Yani kısacası doluluğundan hiçbir beklenti olmaksızın veren Baba'nın formatına çok farklı bir deneyimle de olsa yani kafasını vura, vura da ulaştığı için artık o noktada Baba'ya dönebilir bir hale gelmiştir. İşte bu Yaratan'la form eşitliğidir. Mesih'le Yaratan'a dirilen kişi bu farkındalığı bu hayatı kendisine artık ilke edinmiş bir durumda olan kişidir. Dolayısı ile Mesih'le mecazla anlamda taht yanında oturabilecek bir ruh düzeyini artık algılayabilmiş demektir. Yaratan'ın doğasına uyumsuzluk yani gördüğümüz fizik doğaya bile uyumsuzluk nasıl sorun demekse Yaratan'ın “sevgi ve ihsan olan” doğasına aykırılık Yaratan'ın öfkesi dediğimiz bir sonucu beraberinde getirmektedir. Ama Mesih'le Yaratan doğasının beklentisi olan “Yaratan sureti düzeyinde olmak” yani “sevgi ve ihsan O'lan” Yaratan'ı kendi çapımızda o düzeyde bir yaşamla karşılamak dolayısı ile bize Yaratan doğasıyla uyum getirmektedir. Bu da bizim Yüce Allah'la yani (Yaratan düşünce) ile barışmamız demektir.

2.İkinci bir doğayı edinmek:

Bir kimse Mesih'teyse yeni yaratıktır, her şey yeni olmuştur- 2.Kor.5:17

Yaratılış itibariyle bizler Adem düzeyinde sadece “kendi beninin farkındalığında” yani “yalnız kendi beni için alma arzusu” taşıyan “bencil” yani günahlı bir doğaya sahip olarak devam eden insanlarız. Fakat gerek gelme noktamız gerekse bu noktadan Yaratan'a dönüş noktamıza ulaşmak için bu benin “doluluktan sevgi ve ihsanla” döken, veren, “kişinin dostları uğruna kendisini

feda etmesi” noktasına gelmek esastır. Birinci doğa Adem doğasıdır. Adem doğası elbette bir tufanla mahva mahkum bir doğadır. Ama ikinci doğa Nuh antlaşması örneği olduğu gibi antlaşma ile gemiye binen Nuh ve sonunda büyük bir vaatle kucaklanan Nuh gibi bizim için antlaşma ile haça binen ve sonra oradan göklere yükselen Mesih’le bizim de bu ikinci doğayı yani “her şeyi iyi olarak gördü” diyebileceğimiz “kurtaran düzeye” çıkmamız daha doğrusu bu doğayı edinmemiz esastır. Bu doğada artık Yaratan bizden Ruh’unun işlerinde Mesih olarak dünyaya akmaktadır. Ve “hiç-varlık” bu düzeyde adeta Şekinasıyla (Kutsal Ruhuyla) bizim üzerimizde durmaktadır. Çünkü “saran ışığı çeken” yani Mesih bize nakşedilmiştir.

3. Kendi için alma arzusu üstüne çıkmak:

Ruh’un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz-Gal.5:17

Kişi ancak “kendi rızası için alma” yani “benliği” üstüne çıktığında tam olarak Yaratan’ı yansıtmaya düzeyindedir. Bunun en üst düzeyde örneği Yaratan’ın mirasçı kıldığı Oğul düzeyinde Mesih İsa’da Ruh’unun işlevinde zaten sergilenmektedir. O zaman bir kişinin kendisini tam ve samimi bir biçimde Mesih İsa ile özdeşleştirmesi zaten otomatik olarak kişiyi eğer hakiki ve samimi bir bütünleşme ise “kendi rızası için alma” konumundan “başkası için alma” konumuna getirecektir. Bu da “ölme ve dirilme” kavramlarının üzerimizdeki tam işleyişinin bir sonucudur. Ruh’un yönetiminde yaşamaksa ancak fizik anlamdaki maddenin hiç bitmek tükenmek bilmeyen tatminsiz arzularına ancak ölmekle mümkün olacaktır. Bu ölüm o zaman manada dirilişi getireceğine göre bizi maddenin tekelinin üzerine çıkarmış ve Ruh’ta yaşama getirmiş olacaktır.

4. Sebep ve sonuç ilişkisinde bir yaşam:

Geride kalan her şeyi unutup ilerde olanlara uzanarak...hedefe doğru koşuyorum-Fil.3:14

Ölme ve dirilme kavramını manevi manada yerli yerinde ve Mesih'in kurtarışı ile özdeşleşerek yapan kişi artık dünyanın yüzde birlik bilgi birikimini daha doğrusu maddi alemin bilgi birikiminin üstüne yüzde doksan dokuzluk mana aleminin bilgi dağarcığına doğru yani esas geldiği ve geriye döneceği yere uzanmış demektir. Bu genişliğin, bu ufkun getirdiği bir bilinir ardındaki bilinmezi, görünür ardındaki görünürü algılayabilme gerçeğinde kişi yaşamının bilincinde bir hayat sürmeye başlamıştır. Alfa ve Omega yani başlangıç ve sonu belli bir genişliğin içinde adeta okyanusta ilerleyen bir şilep misali rotasını okyanusun bütün genişliğine rağmen çizibilme gerçeği ile hareket edebilmektedir. Bu da inanılmaz bir rahatlık vermektedir. Çünkü Yaratan Yaratılan'da kişiye yansımakta ve Yaratılışta Yaratılan Yaratan'ı algılayıp yansıtılabilmektedir. O noktada Ruh'un işleyişinde Mesih İsa ile Baba ile bütünleşme gerçekleşmiştir. Yani yaratılış aleminde bir tozun dahi uçuşunda bir neden olduğu gibi bizim soluk alıp verişimizin dahi bütün kainata etkisi olduğu gerçeği artık gerçeğimiz olmuştur. Bütün bunlar fizik alemdeki benliğimizin ne denli bizi sınırladığının ne denli bizi kısıtlı olarak kendimize köle yaptığının bilincinde olmak yani bu bene ölmekle ortaya çıkan muazzam gerçek ve dolayısıyla muazzam diriliştir.

5.Yaratılış hazzı ve sonsuzluk hissi:

Eriştiğimiz düzeye uygun bir yaşam sürelim- Fil.3:16

Kısacası Mesih'le ölmek ve Mesih'le Yaratan'a dirilmek "hamdım, piştim ve şimdi yandım" yani artık "dünyada ama dünyadan olmayan" oldum anlamına gelmektedir. Bu noktada bu ruhlar "gökteki yıldızlara" benzemektedir artık. Çünkü Mesih'le erişilen manevi ve en üst düzeydir. Oğulluk mertebesidir. Yani manevi manada Yaratan'ın karakteristik özelliklerinin yansıma noktasıdır.

Dolayısı ile bu ruhlar kapılarını bıraktıkları anda hiç-varlıkta yani

Yaratandadırlar. Sonsuzluk içindedirler. Zaten Şu anda madde birimi olarak kainat sonsuzluğun içindedir. Gerçekte bu sonsuzlukta hem içimizdedir hem biz gerçeğin içindeyiz. Bütün bunlar “kalpteki noktanın” Ruh’un işleyişinde aşılması ve Efendimizin manada yüreğe tam olarak alınması gibi iki yönün bir araya gelmesi ile bizi Baba’ya kaldırmıŐ olmaktadır.

Adem düzeyi “nefsi inkar ve haçın yüklenilişi ile”, Müjde dediğimiz “tövbe yani dönüşüm” ve “göklerin egemenliği yani değişimle” ve bütün bunları çok net içeren iki terimle yani “ölüm ve dirilişle” Mesih düzeyine erişmektedir. İşte o nokta bütün insanlar için “Yaratana yüceltmek ve sonsuza dek O’ndan haz alma noktasıdır”. Bu dönüşüm ve değişimi, ölüm ve dirilişi dünyada edinen kişi ise bu yüceltme ve hazzın rüzgarında bile milyonlar insanların üstünde inanılmaz bir esenlikle dolu dolu, bol bir Mesihi yaşam sürecek Yaratana’ın aksi olacaktır.

IX. DOĞRULUK KÖLESİ OLMAK (*Romalılar 6:19-22*)

Bedeninizin üyelerini..kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun - Rom.6:19

Ölme ve dirilme kavramlarında artık Mesih'in yolunda Yaratan'a yürüyen insan bu işlemin hiçte kolay olmadığını farkındadır. Hele hele sadece din kalıbı içersinde değerlendirilmesi hiç mümkün değildir. Neden mümkün değildir? Çünkü din kalıbında bir şeyleri yerli yerinde yapıp rahatlama kavramı hakimdir. Yani "yapmak" fiili etkindir. Oysa "ölme ve dirilme" üzerine kurulmuş maneviyat kavramında ise "etken olan" "olmaktır". Yani bir şeye ölüp bir şeye dirilmek ve daha doğrusu bir şeyleri edinmek. Ne ile edinmek? Beş duyumuzla edinmek yani bunu tecrübe etmek, gerçekten yaşanan bir şeyi fark edip bilmek. Dini düzeyde amaç "yapmak" yani "bir şeyler yaparak Yaratan denilen esasında tam bilinmeyen bir varlığa yönelme" çabaları söz konusudur. Oysa hakiki maneviyatta ise "Yaratana yönelme değil", "Yaratana bütün hissiyatınla, varlığınla içinde niteliklerini hissederek, niteliklerini edinme" söz konusudur. Arada gördüğümüz gibi ilk bakışta çok anlaşılmasa da oldukça büyük bir fark söz konusudur. O zaman bu bakış açısında "bedenimizin üyelerinin doğruluğa köleliği kavramı" aslında bir şey yapmaktan ziyade bir şey olmak, bir şeyi oldurmakla bağlantılıdır. Doğal olarak bu oldurma kavramı aslında "dönüşüm ve değişim" gerçeğinin sizin iç dünyanızda, iç aleminizde olmasıdır. Bu da "ıslahın" hayatınızın her noktasında ve düzeyinde çok yavaş ama bir şekilde olması, gerçekleşmeye başlamasıdır.

Bakın Nuh'un itaatle kendisine gemi hazırlaması aslında mecazi olarak söylemek gerekirse "çekiç ve çivi ile, herkese rağmen, günlerce, aylarca, yıllarca çalışması" anlamındadır. Süreç kolay değildir, süreç bizim için zorlu bir süreçtir ve yavaş, yavaş olması gereken bir işleme, algılama, anlama, itaat etme, harekete geçme ve ilerleyip aydınlanma sürecidir. Bu süreçte bir hareketlilik olmakla birlikte "sabit O'lanı" yani "Yaratana" hareketli olana "yani benim benime, hayatıma" taşımam hiç de kolay değildir.

Onun için Romalılara mektupta bu altıncı bölümde Efendimizin esas benliğimizin üzerine çekmeye çalıştığı Mesihi standartlarda bir hayatın bir

anlamda düzeylerinin şekillendirmesi vardır. Evet, “ben Mesih’e iman ettim” diyen kişinin bu sözlerle birlikte esas hayatında, yüreğinden başlamak kaydıyla olması gerekenler adeta düşünülüp listelenmektedir.

Bakın Efendimiz Mesih İsa’da “dostları uğruna canını feda etmek için çıktığı yaşam yoluna” aslında belli düzeyleri kat etmek ve aynı zamanda izlenimleri edinmek gibi belli kilometre taşları ile devam etmiş ve sonuca yani “yeni” için “eskiye” ölme noktasına gelmiştir. Ve hatta bir manada eğer “yeni” için “eskiye” ölme noktasına gerçekten varılmak isteniyorsa o zaman bu kilometre taşlarının aşılması gerektiğini de söylememiz mümkündür.

Efendimiz İsa “inanılmaz feda hizmeti” içinde böyle bir hizmete seçilen olması hasebiyle doğrudan “antlaşmanın sahibi olarak” kendisi günahsızlığında abidesidir. Dikkat edersek Nuh kendi yaşadığı düzeyde gemi konusundaki muhteşem itaati ile “itaat eden doğru olan” şeklinde kabul edilmişti. Burada da “kurban kuzusu olma hasebiyle” Efendimiz de “tek günahsız” olan bir düzeyde karşımıza çıkmaktadır. O zaman Mesih İsa’da kurtuluş düzeyi de Efendimizin yaşamı ve öğretilerindeki bütün kilometre taşlarıdır. Bu taşlara inanmış olmak değil bu taşları kendi hayatımızda edinmiş olmak bizleri aslında “sonsuz” noktasına getirecektir. “Ebedi hayat” bu noktadadır.

KURTULUŞ KAVRAMI VE YASA

Allah’ın lütfü altında olduğumuz için günah mı işleyelim? -6:15

Aslında bu oldukça mantıklı bir sorudur. Ve hatta Pavlus Resul bu durumun böyle olmadığını izah etmek için bu soruyu buraya yazmış olmasına karşın esasında bir çok insan dile getirmese de aynı soruyu sormaktadır. Çünkü Mesih’in öğretileri ve kurtuluşu ifade edilirken oldukça kelime kalabalıkları içinde sanki inanmak sadece olan bitene inanıp işin içinden sıyrılmak ve özgür olmak gibi bir anlam kazanmaktadır. Oysa bu inanmanın –olana bitene inanmak

şeklinde algılanmasından kaynaklanmaktadır. Daha önceleri de belirttiğimiz gibi kutsal yazıların iman kelimesi, inanma fiili ile ifade ettiği içte Yaratan'ı bütün nitelikleri ile hissetme ve O'nu yani "sevgi ve ihsan O'lanı" aynı nitelikleriyle ifşa- (kendinden aksettirmektir). Fakat bu çok basit olmakla birlikte izahı, anlatımı ve hele, hele bu kadar "Allah'a yönelme" gayreti içinde dinler, inanışlar arasında oldukça zordur. Bunu algılamak için aslında "nefes alıp vermek gibi" doğal insan hayatına, hatta tabiata bakmak ve biraz akıl üstün, benlik üstüne çıkıp daha üst boyutta tefekkür etmek yani düşünmek yeterlidir. Ve bütün insanlık için bu aslında dinlerin koyduğu setler gibi bir sete takılmaksızın herkes için mümkün olabilecek bir pratiktir ve aslında Pavlus Resul'ünde ifadesinde olduğu gibi "özürleri de yoktur".

Kısaca demek gerekirse insan dinle ya da dinsiz, şeriatla ya da şeriatsız istese de istemese de bir şekilde ya kendine ya eşine dostuna ya işine ya inandığı inancına, politik görüşüne herhangi bir yere köledir. Yani muhakkak kendi üstüne bir şeyleri "efendi" yapmak eğilimindedir. O zaman bir köleliğin bittiği yerde bir başka köleliği başlamaktadır. Yani ya günah dediğimiz "kendi arzusu için hep alma" gibi kişinin yalnız "beninin kurduğu" bir düşünce ve hayat dünyasına kişi köle olacaktır ya da Yaratan'ın niteliklerini edinme dediğimiz hakiki bir imanla ve Mesih İsa'yı yüreğine efendisi ve kurtarıcısı olarak alma şeklinde kendisini ifade eden bir biçimde Yaratan'a tam olarak tabi olma şeklinde Yaratan'la eşit formata dönüşecek, O'nun benzeyişinde yaratılmışlığının bilincine girecek ve dolayısı ile "doğruluğun kölesi olacaktır".

Yani gınahtan kurtulmuşluk "bende boşluk oluşması demektir". Bunu "Hamt olsun efendimiz İsa günah bedelimi ödedi" demeniz bu boşluğun yerine henüz bir başka "beni" yani "Ben BEN O'lanı" koydunuz anlamında değildir. O zaman iman dışta olana değil, içte edinilene iman olmak kaydı ile yürekte boş yer bırakmayan ve küçük benden büyük BEN'e esas olması gereken yere dönen bir iman olarak dışarıya yansıyacaktır.

Yani "benin farkındalığı" için var olan yasalar ya da şeriat o noktada iptal olmamakta bu kez "görünenin arkasında görünmeyen" olması hasebiyle efendimiz Mesih İsa'nın üstüne basa basa durduğu "mana yasalarına" dönmektedir. O nedenle kişinin "nasıl olsa bağışlandım benim bir şey yapmam gerekmiyor?" ya da "hamt olsun yasadın, şeriattan özgürüm" şeklinde bir

cümleyi yanlış bir yükleme yaparak söylemek hiçbir biçimde Yaratan'ın Mesih'indeki kurtuluşunu anlamamış olmak ve sadece "Yaratana yönelme çabası içinde olmak demektir". Yani "din seviyesinde" gezinmek ve çırpınmak demektir. Oysa "Yaratana edinme" "Ruh'ta ve gerçekte tapınmanın" esasıdır.

Aslında dikkat ederseniz hakiki bir iman ehlinin yani Mesih İsa'nın olmasını istediği düzeyde kendisini Baba, Oğul ve Kutsal Ruh bütünlüğünde tabi kılmış kişinin zaten –dönüşüm ve değişimden- başka seçeneği yoktur. Çünkü böylesi bir tabi olma durumuna çağrılmış, aklanmış ve kutsanmış bir kişi için bu koşul artık seçilmişlik koşuludur. Bu noktada artık "sürekli kişinin kendisi için alma noktasından" "sevgi ve ihsan için vermek noktasına" gelmesinde "sürekli alma" köleliğinden sürekli Yaratan'ın niteliklerini ifşa ettiren "sevgi ve ihsan" köleliğine geçmiş olması söz konusudur. Bu ikisinin arası diye bir kavram sadece "kişinin hala kendisi için alma" ya devam ettiği hazırlık noktasıdır. Bu hazırlık noktasında ya ölme ya da dirilme seçeneği daima son çizgidir. Yani ıslahın olması ya da ölmesi aslında her ikisi de kişinin bu iki taraftan bir tarafa ölmesi anlamındadır.

KÖLELİK KAVRAMI

Doğanızın güçsüzlüğü yüzünden insan ölçülerine göre.. Rom.6:19

Burada "kölelik boyunduruğuna" girilmemesi gibi bir öğretilen bahsedilirken "doğruluk köleliği" gibi bir kavram kullanmasına aslında açıklık getirmektedir. Çünkü bedende kısıtlı olan insan aslında arzudur. Yani "bedenin üyeleri yani bütün organlarımızda aslında ister istemez bedene köledirler". Bir diğer ifadeyle "beden" zaten "alma arzusudur".

Yani "alma arzusu" kadim kitaplarda da hep "alma arzusu" olarak tarif edildiği gibi "toprak" içinde aynı ifade kullanılmaktadır. Kısacası insan arzularının kölesidir. Doğru olan Yaratılış gayesinin Allah suretinde insan olma durumunda bu durumun ki doğru olan budur, bunun kölesi olması esas olmalıdır. Çünkü böyle bir ruhani tekamülün yolcusu olmak "Yaratan'la form eşitliğinde olmak" yani "Allah'la nitelikleriyle aynı paralelde olmak" dolayısı ile "doğru olmak" demektir. Hele buna sımsıkı sarılmaksa "doğruluk kölesi olmaktır".

Köle ifadesi her ne kadar da sert görünse “bedeni” yani “arzuyu” ıslah o kadar zordur ki, bu zorluğu burada net bir biçimde ifade etmeye çalışan Pavlus resul bu nedenle “kölelik” kelimesini tercih etmektedir. Çünkü insan muhakkak bir “efendi” tavrına tabi olmak durumundadır. Bu “kendini kimseye köle etmediğini söyleyen” kişi için bile böyledir. Çünkü o kişinin beden uzuvları yani arzuları ve işlevleri aslında kendi kocaman “beninin” krallığı altında adeta köledir.

Aslında “insanın güçsüzlüğünde” bu nedenle böyle bir terminoloji tam yerli yerinde kullanılmaktadır. “Doğasının zayıflığında insana” güçlü bir temel ve güçlü bir hedef şarttır. Bu da eğer Kutsal Ruh’un işleyişinde Mesih’in kurtuluşunun gönenilmesi şeklinde “Baba ve ben” biriz prensibinde Yaratanı edinme, O’nunla form eşitliğinde bir temel ve hedefse işte kainat yaratılışı gayesinde olması gereken olmuş demektir.. Bu idrak içinde kişi artık “benin ve bedeninin bütün arzularından” “BEN O’lanın ve –sevgi ve ihsanın” arzularına tabi olmuş daha doğrusu bu doğruluğun efendiliği, krallığı altına girmiş ve bu yolun kölesi olmuş demektir.

ÜÇTE BİR VE İKİ SEÇİM

*Dar kapıdan girin çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir –
Luk.13:24*

Öz, Söz ve Ruh namı diğer Peder, Oğul ve Kutsal Ruh. Bu gerçekte Yaratan’ın muhteşem teklığının gücünde aslında bir üç boyutlu görebilme gerçeği yatmaktadır. Yani Yaratan düşünce bu düşüncesini yerine getirmek için işlevi yani Ruh’u ile bütünleşmektedir. Ve bu bütünleşmede Oğul Yaratan’ın niteliklerinin mirasçısı “kurtarıcı ve efendi” olma hasebiyle takdim edilmektedir. Bu gerçek aslında dini standartlarla oldukça basit ve materyal anlatımlarla piyasaya yani insanlık alemine anlatılmaya çalışılmaktadır. Ama bu basitlikte esas derin ve köklü olarak yüreklere nakışı pek kolay olamamaktadır. Çünkü yüreklere açılmasının yukardan verilmesi ve aşağıdan da bu gerçekliğin kişi izlenimleri ile yerli yerine oturtulması gerekmektedir.

Dolayısı ile bu aşamada ilerleyebilen samimi bir Mesihî için (yani Mesih'i yaşam ve öğretiler talebesi için) Efendimiz İsa Mesih'in dağdaki vaazında ifade ettiği o hep iki yol'a yakından bakmak gerekmektedir. Bu vaazda efendimiz hep "iki kapı", "iki yol", "iki ağaç", "iki tür meyve", "iki ev" gibi karşılaştırmalardan bahsetmektedir. Ve sonra da "dar kapı ifadesi" gündeme gelmektedir. Yani zor olan bir ıslah süreci söz konusudur. Bu basit bir gelişim değildir. Basit bir işporta imanı değildir. Yerli yerine oturan, sindire, sindire oturan "manevi bir çalışma'ya tabi olmaktır". Doğruluğun köleliğinde bir başka tabirle "günah köleliğinde" olduğu gibi bir alışkanlık henüz yerli yerine oturtulmadığı için dönüşüm ve değişim zorludur. Vakit alır. Aynı Nuh'un uzun zaman gemi üzerinde çalışma öyküsündeki esas anlatım söz konusudur. Yani herşeye ve herkese rağmen Yaratan'ı edinmişlikte bir dünya edinimi için çekiç sallama söz konusudur. Bu "dünya tezatların, çiftlerin, çift çift hayvanların içine bindiği bir dünyadır". Efendimiz Mesih'in dediği gibi "dünyadasınız ama dünyadan değilsiniz" söyleminde devamlılıktır.

Bu üçte birde iki seçimden doğruluk köleleri ile eğrilik kölelerinin durumu aslında 1.Mezmur'un sonunda güzel ifade edilmektedir. Doğruluk kölesi "akarsu kıyılarına dikilmiş ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir", "kendi için alma arzusuna köle" eğrilik ise aslında "rüzgarın savurduğu saman çöpüne benzerler". İfadeler görüldüğü gibi nettir. Aslında daha bildiğimiz bir tabirle doğruluk köleleri "mana yolunda Yaratan'ı edinme arzusu ile yanıp tutuşarak" yürüyenlerdir.

Diğerleri ise "acılar yolunda yalnızca kendileri için alma arzularının dar bakış açısında kendi burunlarının doğrultusunda yürüyenlerdir". Farkındaysanız her ikisi de aslında köleliktir. Dünyada yaratılmış bütün insanlar için bu iki seçimden sadece biri söz konusudur.

Bu sağ ve sol çizgi yürüyüşünde aslında her iki tarafta ölüm ve dirilme vardır. Fakat ölme konuları ve dirilme ortamları her ikisinin de çok farklıdır. Sağ çizgidekilere ölüm Yaratan'a doğmadır. Sol çizgidekilere ölüm ise İnsan'a doğmadır. Yaratan'a doğma "mana'dır". İnsan'a doğma "madde'dir". Madde de kalmaz. Mana ölümsüzlüktür. Madde ölümlülüktür.

Oysa günümüzde beklenen her şeyin çabucak sonuç bulmasıdır. Bu nedenle böyle bir çağrılma, aklanma ve kutsanma yani ham olma, pişme ve yanma evresinin beklenilmesi mümkün değildir. Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın yaşamı ve öğretisinde bu uzun süreli dönüşüm ve değişim öğretisi ve yaşamı esastır. O zaman hakiki Mesih olmak öyle bir "evet'le" noktalanmış ya da "bencillikten kaynaklı sorunlarıma çare olur" niyeti ile bir inanca sahip olmak şeklinde değildir. Olmamış ve olmayacaktır da. O nedenle belli bir mezhep ya da dini algıya tabi ve hele, hele aşamaları fark edilmeksizin Adem düzeyinden Mesih düzeyine geçiş olması mümkün değildir. Efendimiz İsa Mesih bu nedenle "dar kapıdan bahsetmektedir". Ve esasında "korkma küçük sürü" ifadesinden de net anlaşılacağı gibi "milyonların" tarih içinde anlık dalgalanmalar ve kitlelerle bu düzeyde yani Mesih'i düzeyde bir "edinim" seviyesinde "imana" sahip olması da mümkün değildir. Ama eninde sonunda "çağların akışı içinde" "vakit tamam olduğunda" elbette denildiği gibi "bütün ruhlar" Mesih'i düzeyde "her diz çökecek ve her dil diyecek" ilkesi doğrultusunda "geldiği o ana kaynağa Baba'ya Oğul özdeşliğinde Ruh'un işlevinde" geri dönecektir ve dönmesi de geliş itibarıyla bakıldığında olması gerektirir.

DAR ALAN GEÇİŞİ

Bir anlamda "eğrilik köleliğinden doğruluk köleliğine" yani Yaratan'ın formatına Mesih'i giyinme dediğimiz duruma dönebilmemiz hakikaten dar alan geçiştir. Çünkü bu geçiş için "maneviyatın" tamamen etkin olması gerekmektedir. Daha önce de dediğimiz gibi "maneviyat" aslında "bilgi" değil, "fiziki pratik" de değildir. Maneviyat edinim yani bir şeyin öncelikle içinde hakikaten hissedilmesi ve tecrübi olarak algılanmasıdır. O zaman bu geçiş hangi aşamalarla bize sağlanmış olur şimdi buna bakalım;

1. Yukarıdan işleme:

Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Allah'ın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür-Rom.3:24

Bu Yaratan'a Ruh'un öncülüğü ve Mesih'in kurtarıcılığına çağrı aşaması sonrası forma uygunluk için dönüşüm ve değişimin yani aklanmanın gerekliliğinin işlemedir. Yani yürekte "kalp noktasının" Ruh'un işlemi ile açılmasından sonra Mesih'in ışığının içeri sızmasının zorunlu bir sonucudur. Aklanma yani "kendi rızam için alma arzusunun hakimiyetinden" "başkalarına vermek için alma hakimiyeti olan" doğruluk köleliğine dönüşmek ve değişmek bir anlamda bir zorunluluktur. Yukardan bir açılım yani Ruh'un yüreği tetiklemesi ve Mesih'in yürekçe algılanmaya başlanması doğal olarak bizi dar alan geçişine getirmektedir. Bu noktada bir hüküm altından bir başka hüküm altına, bir seviyeden bir başka seviyeye geçiş başlamaktadır. Efendimiz Mesih İsa'nın ifadelerinde buyurdıkları gibi "bir kişinin iki efendiye kul (köle) olması" mümkün değildir. Bu bağlamda bizlerin de iki efendiye kul olmamız yani hem "kendi rızamız için alma demek olan ve kötünün idaresinde bene köle olmamız" hem de ışıklar Babası olan Yaratan'ın aydınlığına köle olmamız elbette mümkün olmayacaktır. O zaman bu geçiş evresinde tam olarak diğer seviyeye erişinceye kadar yani tüneli geçinceye kadar ya da tamamı ile "kendi rızamız için alma arzusundan" "başkalarına vermek için alma arzusuna" geçinceye dek yani hazırlık evresinde de hala "kendimiz için alma arzusu" altında devam eder dururuz. Bu nokta zorlu bir noktadır. Çünkü hala "kendi rızamız için almamız devam etmektedir". Sonunda sağ çizgiye ya da sol çizgiye çıkma gibi bir durumda söz konusudur.

Yani birden bire "alma arzumuzun vermek için alması gerekliliğini" görmeyi yitirip "eskisinden daha kötü bir vaziyette" dar alan geçişine sıkışıp da kalabiliriz de. Aslında burada "sunun" ifadesiyle bunun adeta Pavlus Resul'ce de çok ciddi ve olması gereken olarak görüldüğü söz konusudur. Bir diğer deyişle de zaten "kalp noktası" açılan kişi için bir başka çare de bu safhadan, bu düzeyden sonra yoktur.

2.Aşağıdan işleme:

Bedeninizin üyelerini...kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun-
Rom.6:19

Burada aslında eğer yukardan çalışma gerçekleşiyorsa yavaş, yavaş aşağıdan da bu çalışmaya yüreğin tepkileri olacaktır. Yani artık “kendi rızam için alma” yani “günah” işleme özellikle bu arzuların beden üzerindeki çılgın etkinliği soğumaya başlayacaktır. İşte bu aşama da adeta “günah işleyememezlik” bir ilke olarak yürekte yer bulmaya başlar. Ve “o zaman yukardan işleyişin buyruğu nettir “günaha mani ol” “kendin için almayı bırak”. Bu hazırlık aşamasında aslında solu bırakıp sağa dönüş çizgisidir. Bu buyruk aşağıdan çalışma yani kişinin yukardan aldığı güç ile aşağıdan çalışması buyruğudur ve kendi gayretinin katılımı ile bu buyruk işlerlik kazanıp kişiyi sonuca taşımış olacaktır. Dikkat edilirse efendimiz Mesih İsa'nın “git ve bir daha günah işleme” buyruğu çok nettir. Yani “yorumsuz” “üzerinde ayrıntıya yer vermeyen” ve “doğal olarak bir işleme” bekleyen bir buyruktur.

3.Var Olana bürünme:

..ölmüş olan bizler...ölümüne vaftiz edildik...ölüme gömüldük..O'nunla birleşeceğiz-Rom.6:1-6

Bu bölümün ifadelerinde görüldüğü gibi; aslında “yukarıdan” kalp gözümüzün açılması ve “aşağıdan” bu açılmaya yüreğimizin gayretle desteklemesi sonucunda “var olana” bürünme aşamasına getirmektedir. Bu edinim bizim dıştan görüp inandığımız bir durum değil içe alıp sahiplendiğimiz ve adeta bu “dar geçiş alanı ve sonrası için” giyindiğimiz özel bir giysi misali bir edinim yani Mesih'in kurtarışında Mesih'te biçimlenme gerçeğidir. Birisinin İsrail (Yaratana doğru) olarak tamamladığı bir gönül yolculuğunu ve kurtuluş yolculuğunu o şahısla özdeşleşmek suretiyle “kurtarıcı ve efendimiz” kabul etmek suretiyle tamamlama yoluna çıkmaktır. Tamamlanmış olanı bizde de tamamlanmış kılmaktır.

Yine 6:17'den 22. cümleye kadar devam ettiğimizde gene aynı şekilde bir

tamamlanmışlığın güvencesi yüzümüze çarpmaktadır; “adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız..doğruluk köleleri oldunuz..kazancınız kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşamdır”

4.Ruhsal düzey farkındalığı:

Siz de böylece kendinizi Mesih günah karşısında ölü, Mesih’te Allah karşısında diri sayın – Rom.6:11

Aslında Mesihî kutsal yazılarda ifade edildiği gibi “gönül gözünün” açılması ile “Mesihî düzeye” ulaşma yoluna girmiş bir kişi için “ne olacağı” değil “ne olduğu” gündemdedir. Bu da “doğruluk köleliğidir” ve “erişilen bu düzeyin farkındalığında” bir yaşama geçildiği üzerine basılıp durulan bir yaşam söz konusudur.

5.Form eşitliğine tabi bir hayat:

Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü...Allah’ın lütfu altındasınız- Rom.6:14

Eğer gerçekten yukardan işleme cevap aşağıdan verilmişse ve bu işlemde var olan fark edilerek buna bürünme sağlanmışsa artık kişi maddeden manaya “kendi rızası için almadan” “başkalarının rızası için almaya” yani “sevgi ve ihsan O’lanı” edinerek yansıtmaya başlamış demektir. Kısacası ruhsal manada “kişi benliği en alt seviyesine inerken” “Mesih’in diriliş ve yükselişinde” Ruh’u Yaratan suretine dönüşüm ve değişime girmiştir. Bu düzeyden sonra artık “kendi rızası için alma” yükseldiği ikliminin kolay, kolay kaldıramayacağı bir durumdur. Yani eğer bu düzeydeyse form eşitliğine tabi olmadan ötürü form eşitliğini bozacak hiçbir konuma bürünmesi mümkün olamayacaktır. Bu kişinin her bir seviyesini aynı tamlık aşamaları ile ıslahı anlamındadır. Bu da Mesih’in ışığı ve Ruh’un rehberliği ile Baba’nın insanda tezahürü daha doğrusu “Baba ve ben” bir olma Mesih’in kurtuluşunun tamlığıdır.

6.Doğamızın güçsüzlüğünün bilincinde olmak:

Doğamızın güçsüzlüğü yüzünden..konuşuyorum...beden üyelerinizi doğruluğa köle olarak sunun-6:19

Bütün bu aşamalarda yani “eğriliğe(günaha) kölelikten, doğruluğa köleliğe” geçiş süreci içerisinde daima bir “iniş ve çıkış” süreci söz konusu olacaktır. Yani “geride kalanı unutup ileriye doğru koşarak, hedefe kenetli” bir yaşam prensibi Efendimiz Mesih İsa’nın “bizde biçimlenmesi” ve bu biçimlenmenin Ruh’un işlevinde bizi sonsuzluğa “ışıklar Babasına” taşıması şeklinde bir hayata daha doğrusu hep sonuç olduğumuz ve sebep olamadığımız bir yaşam biçiminden artık sebep olduğumuz ve sonuç olmadığımız bir yaşam biçimine geçmemiz anlık bir dönüşüm sıçraması olamayacağı için belli bir iniş ve çıkış sürecini de beraberinde getirecektir. O zaman böyle bir sürecin de hedefe kenetlenmesi için Pavlus resulün bir anlamda emir kipinde ifade ettiği gibi biz sürekli olarak bir slogan oluşturmamız gerekmektedir. Bu slogan bu güne kadar eğriliğin kölesi olmuş, kendi beninin kölesi olmuş, yalnız kendi rızası için alma arzusunun kölesi olmuş bir kişi olmanın alışkanlığından kaynaklı düşümlere ve inişlerde uzun süreler kalmamak için önemli bir slogandır. Bu slogan “Ruh’un işleyişinde kalp noktası açılmış kişi için” “Mesih’in ışığının kalp içinde” dönüşüm ve değişimi yani “tövbe ve göklerin egemenliğini” getirmiş bir kişi için daha derli toplu bir tabirle “yeni doğuşu” edinmiş bir kişi için “doğruluğun kölesi ol” sloganıdır.

Doğruluk “Sevgi ve İhsan O’lan Yaratan”dır. Doğruluk “Hiç-Varlığın” Mesih’inde ve Ruh’unda bir manada bende tamamen nitelikleriyle tezahürüdür. Sonsuzluğuna uygun formda olmamızdır.

X. İYİLİK İÇİN ETKİNLİK (*Romalılar 8:28*)

Allah'ın kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz - Rom.6:19

Doğruluğun kölesi olmuş kişi için aslında artık yol, gayb yani bilinmeyen görünmeyen yoldur. Bu hiç de edinilmeyecek hayal mahsulü ve doğa üstülük şeklinde yorumlanacak bir ruhçuluk alemi içinde kaybolmak anlamında bir yol değildir. Bu tarz dinler, inançlar, tarikatlar dünyada istenmediği kadar yoktur. Ama bizim Mesih'te gördüğümüz yol aslında yüzde birlik madde alemini işleten yüzde doksan dokuzluk bir Yaratan düşünce sistemi içinde yüzebilmek şeklindedir. Yani “gayb” (bilinmeyen) olmayan ya da kişinin edinmediği bir şey şeklinde değildir bizim aklımızda. Mesela biz oksijeni, hidrojeni keşfedip bilmeden önce de oksijen ve hidrojen vardı ama biz bilmiyorduk ve bize “gayb idi” yani “bilinmez, görünmezdi”. Bu manada kelamın ifadesinde de olduğu gibi “görünen arkasındaki görünmeyeni görebilmek” aslında İsa'nın bize kadar ulaşması ile kurtuluşunda bizim çekilmek istenildiğimiz alandır.

Bu alan bilinmezliğinin getirdiği yoğunluk ve baskı içinde aslında biz sadece bizim bildiğimiz alan içinde bir hayat sürer ve bu alan dahilinde değerlendirmelerde bulunuruz. Ve elbette bizim değerlendirmelerimizde bütünü görme yerine yaşadığımız birimi ve parçayı idrak gayreti bizi hep sıkıştırır ve sonuç olarak da bize çoğunlukla “kötüyü” gösterir.

Bu kötüyü edinme alışkanlığı içinde de biz dini düzeylerde biraz sakinleşmeye biraz olsun görünür arkasında bir hayal alemi edinmeye çalışırız. Bu bizim aslında eğilimimizdir. Olması gerektir. Ama dikkat ederseniz “hayal alemi ediniriz” dedim, yani görünen arkasında oksijen gibi somut bir görünmeyeni edinmek yerine bizler “cennet bahçeleri hayal ederiz”. Oysa bu kelimelerin kullanımı “görünmeyen” yüzde doksan dokuzluk dediğimiz ve bize esasında hem yakın hem uzak olan o alanda “edinmediğimiz” şeylere isim vermeye kalkışmamızdan ötürü aslında kendi hayallerimizle kendi kendimizi kısıtlar kalırız. Yani “cennet” bizim algımızda gördüğümüz bahçedir. Oysa Yaratan'ın o Ruh'unun önderliğinde ve Mesih'inde bizi ruhani yani manevi

manada ulaştırdığı haz noktası ise tarifi mümkün olmayan bir noktadır. Ancak dünyamızda ve özellikle yaşadığımız yerel ortamda kullandığımız ve kendi algılarımızın algıladığı birkaç kısır kelime ile o yüzde doksan dokuzluk alanın yani görünen arkasındaki görünmeyeni adeta henüz hiç keşfetmeden oksijeni tarif etmeye çalışır gibi çalışır dururuz.

İşte bu durum elbette bir müddet için olması gereken durumdur. Bir düzeye kadar olması gereken durumdur. Böyledir ama bu durumda da en büyük tehlike kişi olarak aslında Yaratan'ın gerek kurtarışında gerek bize sunduğu sonsuz yaşamda bizim düşüncemizin ötesinde bize oluşturduklarını anlamaksızın kendi hayal alemimiz olarak oluşturduğumuz bir anlamda kendi mabedimizde ya da kendi kendimize oluşturduğumuz din algımız içinde sıkışıp kalmamız, orada kendimizi Yaratan'la bütünleşmiş, Efendimiz İsa Mesih giyinmiş hatta Kutsal Ruh'la inanılmaz bir ilişkiye girmiş olduğumuzu sanıp durmaktır. Oysa bir çok dinlerde ve mezheplerde olduğu gibi insan hep kendi ürettiklerine sonra kendisi inanıp kendi kendine çerçevesler ve kısıtlama alanları oluşturup durmuş ve hatta sonra bu alanlara uyum sağlamayanları ve kendisi gibi olmayanları da bir güzel ortadan kaldırmayı yeğlemiştir. Bu zulmettir, bu karanlıktır ve bu kötü olandır. İnsanın kötü eğiliminin tamamen yeryüzüne hakimiyetidir. Yaratan'ın "hükmet" ve "çoğal" buyruğuna tabi olmak ama yanlış bir eğilimle bu tabiliği yerine getirmektir.

Bu nedenle aslı asıl olmayanla ya da yazılı metinleri ya da hissettiklerimizi esaslı bir ediniş olmaksızın her tarafa istediğimiz daha doğrusu "kendi alma arzumuzun" istediği her tarafa çevirebilmemiz çok kolaydır. Peki, bu tehlike karşısında ne yapmamız gerekmektedir. Bu tehlike karşısında bütün kainatın esas prensiplerine bakarak Yaratan'ın ilahi yönlendirişi olan her tür peygamberliği ve kutsal yazıları o ana esas prensiplerde algılamak ve yerli yerine oturtmamız esas olmalıdır.

Edinim olmaksızın yani "sevgiyi" içsel olarak hakikaten "edinmeyen" bir kişinin hakiki anlamda "karşılık beklemeden karşı tarafa ihsanla birlikte var olan hakiki sevgiyi" anlatabilmesi, "kendini feda olarak kendisini efendimiz Mesih İsa'da gösteren" hakiki sevgiyi anlayıp sunabilmesi mümkün değildir. O zaman Yaratan, Yaratılış, İyi, Sevgi, İhsan gibi kelimeler hakikaten esas anlamları ile birlikte biz de yer ettiği sürece Kutsal Ruh'un hakiki yürek işleyişi ve yürekteki "kalp noktasını" açması bize esası yani "görünenden görünmeyeni" görmeyi getirecektir. O zamanda karşımıza Yaratılış bölümünün ilk sayfasında olduğu

gibi hakikaten “Yaratan’ın iyi anlayışı” çıkmış olacak hatta bu “iyi” anlayışı sadece çıkmayacak bizim bu iyiyi tam yerli yerinde anlamamız ve “yüreğimize nakşederek” onu tecrübe etmemiz ve “İYİ” kavramının aslında “sevgi ve ihsan” gibi O olduğunun O’nun niteliği olduğunun ve Mesih İsa’da yansıyan bu muhteşem niteliğin Ruh aracılığı ile bizde de mekan kuracağı gerçeği ile karşılaşırız. İşte o zaman kainattaki her şeyin esasında bir bütünlük içinde yalnız “İYİ” için işlediğini, yalnız O için işlediğini görmüş oluruz.

Aksi takdirde niye varız? Yaratan hayatlarımızla ne yapmaya çalışıyor? Neden bu dünyanın inişleri ve çıkışları, düşüşleri ve kalkışları, izdirapları ve zulümleri var? İşte bu sorulara cevap bulmak için uğraşır dururuz. İnsanlık alemi zaten asırlardır bu sorulara cevap bulacağını diye uğraşıp durmaktadır. İyi ki de uğraşıp durmaktadır, çünkü bunu yaparken diğer taraftan tekamül üstüne tekamül yaşamaktadır. Elbette bu gelişimleri daha çok maddi gelişimlerdir ama diğer tarafta eğer dört bin yıldan daha fazla tarihi olmayan dini seviyelere de bakılırsa aslında maneviyatta da az da olsa kendi kendine zıplamalar göstermeye çalışmaktadır. Fakat Adem düzeyi dediğimiz “kendi beni için alma düzeyinden” “Yaratan düzeyine doğru yani –sevgi ve ihsan O’lan’ın- yansıması düzeyine” doğru bir başka deyişle “Mesihi düzeye doğru” zorlu bir yolu da kat etmek durumundadır.

Bu manevi yükseliş kendisini alçaltıyla daha da ivme kazanmaktadır hiç kuşkusuz. Bu yükseliş Efendimizin haç üzerindeki ölümü gibi nefsimize kendimize ölmemiz ve sonra efendimiz Mesih İsa’nın dirilişinde nefsimizden yepyeni Yaratan ile bütünleştiğimiz “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’ta” yani “Yaratan düşüncesi ve bu düşüncesinin işlevi olan Ruh’unda sonuç olan Oğul’a” eriştiğimiz bir yaşama dirilmemizdir. Bu yeni doğuştur. Bu Mesih’le yaşamaktır. Bu Mesih çağına yani artık “son ıslaha” “tövbe ve göklerin egemenliği” Müjdesinin edinilmesi olan “dönüşüm ve değişimle” son tertibe, taht önüne, kuzu ile özdeşleşerek varmak, insanlığın mecazi manada İsa Mesih’te diyetini ödeyerek tahtın dibine secde de alın konulan o esas noktaya, o esas gönlün “Yaratan’la form eşitliği” bulunduğu noktaya gelmesidir. Bu barış anıdır. Bu Nuh’un gemide son noktasıdır. Bu antlaşmanın yani Nuh’un Yaratan’la form eşitliği için çabaladığı gemisinde yani dünyada eriştiği gökkuşakları ile simgelenmiş her rengin bütünleştiği ve renkli bir tek renk olduğu andır. Bu olması gereken gemiye biniş anından iniş anına kadar varılan yerin aynı olmakla aslında geçilen aşamaların ve aşılan aşamaların ve hamlıktan yanmaya olan dönüşüm ve değişiminin gerçekleştiği o tek ve hep noktadır. O nokta kainatla bütünleştiği gibi kainatta o noktayla bütünleşmiş ve aynı zamanda o noktada “hiç-varlığın” başlattığı ayna hareketi ve tezahürün yani yansıma ve yansıtmanın

vuslatı yani kucaklaşmasıyla ermesi gereken yere ermiş ve erdirmiştir.

Evvel O'dur ahir O'dur. Öz de O'dur, Kalam'da O'dur, Ruh'ta O'dur. Alem hepten O'dur. Baba-Yaratan düşüncesi O'dur. Kutsal Ruh- yani bu muhteşem düşüncenin işlevi, işleyişi, işleteni, daha doğrusu aksiyonu ve bütün bu işlerin sonucu yani Oğul –Yaratanın düşüncesinin işleyişi ile vardığı, elde ettiği sonuç o muhteşem “kurtaran” düzey “kurtla kuzuyu yan yana getiren” “nefsin inkarı üzerinde en üst noktalara ulaşan” o muhteşem ölüm ve diriliş O'dur. Dolayısı ile bütün bu bütün içinde ve bütün bu sebep sonuç içinde bütün bu kaosun hep ıslaha ulaştığı seyahat içinde yerini bilen O'nda- Baba'da, Oğul'da ve Kutsal Ruh'ta – Ruh'un yürekteki derin aydınlık operasyonu sonucu Mesih'in gönül içindeki ışınmasında yukarıya yani Yaratan düşüncesine-Baba'ya yükselişte hep O, O'dur..O “BEN BEN O'LANIM” dır.

Görüldüğü gibi o zaman amaç vardır. Görüldüğü gibi sebep vardır. Sebep olmamış olsa kaos içinde düzeni görmek mümkün olamayacaktı. Sebebi ve “Ben kimim? Niye varım? Nerden geldim? Nereye gidiyorum?” sorusuna cevabı aslında kainatın dehşet büyüklüğünden o en ince nadide küçüklük noktasına kadar yukarıdan aşağıya süzmek kafidir.

Kendini ateşlere atan Daniel peygamberin bu “müthiş edinim güveni ile tavrından” Efendimiz İsa'nın “kendisinden alınmayan kaseye büyük bir tevekkülle” boyun eğmesine kadar bütün bu “mana üstatlarını” şöyle bir yukarıdan aşağıya süzmek kafidir.

Peki, süzdük ne olacak. Süzmek ve bilmek yeterli değildir elbet. Yerin farkındalığında bu süzmeyi hayatımıza süzmek ve hayatımızı Adem düzeyi dediğimiz “Ben Tanrı olabilirim” düzeyinden “Sevgi ve İhsanın” yani Yüce Allah'ın üzerimden niteliklerinin aksettiği benim de Yaratan suretine ulaştığım o Mesih düzeyine doğru seyahate çıkarmak esastır. Bu hemen şimdi olabilecek olan bir hadisedir. Evet, bu başlama hevesi Ruh'un yüreğinizde “kalp noktanızı” oluşturmasıdır ve yani başlama noktasıdır. Davet geniştir ama kapı dardır. Yani esas o nokta açıldıktan sonra Nuh'a bakmak ve onun uzun müddet hiçbir şeye, zorluklara, hakaretlere, teşviksizliklere aldırmaksızın gemi inşaatından teşvik alarak devam etmek esastır. İşte “beni inkar edebildiğin kadar inkar etmek” hemen sesleri duyabiliyorum kendi başıma bunu nasıl yapabilirim. Efendimiz

Mesih Ruh'un nokta açtığı yerde belirmesi elbette esastır. Yani o muhteşem beden giyinmiş Kelam elbette bizde “biçimlenmeye” başladıkça ve “benim benimde” kendi benliğini her geriye çekip Mesih'e yer açmasında bütün bu tekamül, gelişim bir başka tertip içinde yavaş yavaş belki bazen gerileyerek, bazen düşerek ve bazen kalkarak devam edip duracaktır. Ama bu seyahat şimdi başlamış olacaktır. Ta ki, varılması gereken yere varılıncaya kadar. Efendimiz Mesih'in o muhteşem seviyesinin aleme teşrifine kadar.

İMAN VE KOŞULLAR

Elbette bütün bu söylediklerimiz hala günlük gazete ve haberleri izleyen her birimiz için adeta bulutlar üzerinde bir hayalden bahsetmek gibi gelmektedir. Yani dünya bütün bu kötülükleri ile devam ederken ve hatta insanlar kötüleştikçe kötüleştikçe nasıl olurda kainatta her şeyin esasında “iyi” için var olduğunu söyleyebiliriz?

Bu doğrudur elbette. Yani dünya kötülenmektedir.. Daha da kötülecek ve iyice dibe vuracaklardır. Zaten kaybolan Oğul örneğinde eldeki miras bitirilmedikçe “Baba'ya” dönüş gerçekleşmemiştir. Yani “benlikler” “benin bütün kendini mahvedene bencilliğini görecekler” ve sonra “BEN BEN OLANIM” diyenin “BENLİĞİNİN” insanın düşmüş benliğinin ne kadar zıttı olduğunu algılayabileceklerdir. Birisi yani insan “boşluğunu alarak doldurma hırsı içindeyken” diğeri yani Yaratan'ın BENLİĞİ ise “doluluğundan boşaltmaktır”. Yani doluluğu var olan zenginliği “sevgi ve ihsan O'lan'ın” o inanılmaz bereketleri bütün evrene akmakta ve evren ortaya çıkmaktadır. Peki bize olanlar nedir? Bize olanlar “iyi-kötü” “karanlık-aydınlık” “ölüm- dirilme” gibi zıt kavramlar içinde yetmiş- doksan yıllık bize göre mevcut zaman birimi içinde deneyimlemek farkları tespit için çabalamak, bocalamak ve en sonunda da esası yani geldiğimiz, içinden varlığından çıktığımız Yaratan'ın niteliklerini ifşa edebilir duruma geldiğimizde de esas geldiğimiz yere geri dönmektir. Bütün veriler ilim, bilim, kainat bunu göstermektedir. Aslında dini seviyelerin buldukları kültür koşullarında ve kendi düşünce alanlarında da o düzeylere uygun olarak aslında algıladıkları, demek istedikleri geldikleri düşünce kırıntıları da hemen, hemen aynı konudur.

O zaman evet çekilenler vardır. Ama “tuz olma” gerçeğinde olduğu gibi bu sürekli sirkülasyon, devran içinde aslında hep bir gurup ruhlar bu gerçeğe yani Mesih İsa’nın kurtarışı dediğimiz o düzeye çağrılmaya kavuşarak hayatı esas olması gereken düzeye hazırlamaya devam etmişlerdir. Son ıslaha ulaşırken yani en sonunda tamamen Mesih çağı dediğimiz esas Şabat varış noktasına doğru ilerlerken vaatler doğrultusunda efendimiz İsa Mesih’in kurtarış çağrısı daha geniş kitlelerle çöküntünün, düşüşün en son noktalarına vuran bir çoklarına dönüş kapılarını çoktan açmış olmaktadır. Yani kötü devam edecektir. Kötü olmak zorundadır. Kötü yani kaos ıslahın yüzü suyu hürmetine varlığını başından beri gösterip durmuştur.

Aden bahçesinden kaos içinde benliğini tanımaya doğru kendi kendini aslında düşüren insan Yaratan’ın lütfün da kurtuluş pınarlarına doğru Yaratan’ın Yaratma Düşüncesinin “sevgi ve ihsanı” prensibinde çekilmektedir.

Bizler “iyi” zamanlarımızda aslında bir çok şeyin hayatımızda “iyi” için var olduğunun prensibinde yaşar dururuz. Hatta o günlerde konuşmalarımız, hayata bakış açılarımız ve insanlara bakış açılarımız bile farklıdır. Dini düzeylerde de aldığımız hazlar daha farklıdır. Ya sorunlara boğulduğumuz zamanlarda. Hastalıklar yaşadığımız dönemlerde, iflaslar, kayıplar yaşadığımız dönemlerde yaklaşımlarımız hala aynı mıdır? İşte bu soru işaretidir. Oysa “iyi” bir bütün olarak iyidir. Yaratan İYİ’dir. O zaman Yaratan Mesih’inde ve Ruh’unda yüreğinde ise aslında sen “İYİ” olma durumundasındır. Ama gerçek bu değildir. O zaman bu iyiyi edinme nedir? Nasıl bu kadar kötü içinde “İYİ” algılanır, yaşanır ve yaşanırsa faydası nedir? Ve her şeyden önemlisi “her şeyin iyilik için etkinliği kimin için” işlev kazanacaktır.

İYİLİĞİN ETKİNLİK ALANI

Allah’ın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz- Romalılar 8:28

Bu etkinlik alanının işlenmesi için her şeyden önce bu etkinlik alanının farkındalığında olan kişilerin olması gerekmektedir. Bugün Mesih İsa'ya iman ettiklerini söyleyen bir çok kişi dahi duaları, göz yaşları ve tatminsizlikleri ile "Yüce Allah dualarıma cevap vermiyor mu? Beni unuttu mu?" şeklinde sorular sorup durmaktadırlar. O zaman dini olarak bir şeylere inanmış olmak, sürekli olarak bir takım programlara katılmış olmak burada ifade edildiği şekliyle Yaratanı görebilmek ve dolayısı ile Mesih'i gönenmiş bir kişi olarak Yaratanı da "İYİ" penceresinden görebilmek demek değildir. Hatta dar bir alan içinde olmuş olmak bize tam aksine daha da kısıtlı bir görüşle daha çok "kötü" içinde yani "benimiz" üstünde oturma durumunu da getirmiş olabilecektir.

O zaman "iyiliğin etkinlik alanı" içinde olanları Pavlus Resulün sözleri arasında tespit etmemiz gerekmektedir. Her şeyden önce burada iki koşuldan bahsedilmektedir.

1-Birinci koşul içinde bulunanlar Kainatın Efendisini sevenlerdir. Yani O'nu gerçekten ve yürekten sevenler. Bu gerçek ve yürek sevgisi aslında O'nu edinmeyle, O'nun niteliklerini edinmeyle bağlantılıdır. Kısacası samimi bir Mesihî olmakla, Ruh'un rehberliğinde bu sevgiyi kalbin derinliklerinde yaşamak bu yürekten sevginin derinlerden aksidir. Dikkat ederseniz burada bu nitelikler aynı zamanda O'nunla eşit formda olmayı da getirmektedir. Yani bu sevme koşulunda hakiki "sevgi ve ihsanı" algılayıp hatta hayatlarında uygulayanlar vardır. Demek ki, O'nu sevenler her durumun hakikaten iyiliğe endeksli olduğunu görebilecek olanlardır.

2-İkinci koşul içinde bulunanlar ise Kainatın Efendisinin Kendi amacı için kendine çektiği kişilerdir. Bu kişilerde hakiki "sevgi ve ihsanı" algılayıp kendi hayatlarında ifşa eden kişiler olmakla birlikte daha da ileride daha da Yaratan'ı ifşa ile mana anlamında çok daha alçak gönüllülikle bir hizmete davet edilerek üst seviyelere (tamamen ruhsal ve manevi üst seviyelere) Mesih'i Ruh'un doluluğunda idrak ederek yaşayan ve hatta hayatları ile bu düzeyleri çok yakın bir biçimde ifşa eden kişilerdir.

Bu iki koşulda da aslında “doğruluk” yani Efendimizin öğretisi ve yaşam ve kurtuluşu ile kıyafetlenme söz konusudur. Ve bu kişiler hem İsa olmuşlar yani “sevgi ve ihsana” bürünmüşler hem de “Saran ışığı” yani Ruh’u üzerlerine çekmişlerdir yani Mesih olmuşlardır.

Dolayısıyla ile Yaratılıştaki her şeyin “iyilik” için çalıştığını algılamaya başlamak aslında bir anlamda İsa Mesih olmakla mümkündür. Yani “İsa” olmak “tövbe ve göklerin egemenliğini” “dönüşüm ve değişimi” kendi üzerimizde yaşamak ve Mesih olmak yani “Saran Işığı” “Kutsal Ruh’u” Yaratan’ın işleyişini üzerimize çağırarak bize kainatın sır olmayan sırrını üzerimize algılamak, sırrını ifşa etmektir.

Samimi bir Mesih için Yaratılışın amacı Yaratanı yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek haz almaktır. Bu haz daha bu dünyada mana aleminin denizinde kişi için muteber bir hazdır.

Kısaca dikkat edilirse burada “her şeyin iyilik için etkin olduğunu” görmek, “her şeyin Yaratan’dan gelip Yaratan’a döndüğünü” görmek şeklinde bir iyiliktir”. Yoksa kötülükleri iyilik saymak ya da kendini iyi hissetmek gibi bir yanılgı içine girmek değildir. Yani kainat bir dengeler bütünüdür. Ve karşıtlıkların varlığı kainatı madde içinde görünen, duyulan, hissedilen bir anlama getirmektedir. Zıtlıkların yokluğu mutlak tek bir tarafı getirir ki o zaman zıtların çatışmasından ışık doğmayacak yani yaşam olmayacaktır. O zaman bu yaşam içinde iyi ve kötü her şey tek bir şeyi yansıtmak için vardır. Bu da Yaratan’ın bütün zıtlıklarla birlikte muhteşemliğini ve bu muhteşemliğinin kendi suretinde Yaratılmış olan “İNSAN” ile kendisine yansımaları.

Yani “sevgi ve ihsan O’lan” eğer doluluğundan kaynaklanan bu “sevgi ve ihsanı” veremiyorsa ya da bu sevgi ve ihsanı karşılayacak bir alıcı yeri yoksa ne anlam ifade edecektir. İşte böyle bir alıcıya ortam olarak bütün kainat vardır. Kainata girişte insan aslında “alıcı” olma antlaşması doğrultusunda bu kainata giriş yapmıştır. Yani aynen Nuh’un gemiye girmeden önce Yaratan’ın antlaşması doğrultusunda girmesi gibi. Ama gemi içindeki zıtlıklar içinde sadece kaosunu ıslah için uğraşan insan aslında kendi benliğini fark edene kadar bu antlaşmayı unutmuş görünmektedir. İşte bu durumdan çıkması için Mesih’in kurtuluşunda ve

efendiliğinde Ruh'un itişi ve ivmesi ile insan yeniden başlangıç noktasındaki gibi antlaşmasının farkındalığına geri gelecektir. "Sen bana halk ben sana Allah" olacağım.. İşte bu nedenle her şeyin iyi için etkinliği aslında bu dönüş için etkinliğidir. Bu dönüşün akışı içine itaatle girmiş olan doğru kişidir. Yani Yaratan'ın düşüncesi ile paralel konuma gelmiş olan ve O'nun niteliklerini olduğu gibi algılayıp, edinip yansıtma gayreti içinde olandır. Ama insan sınırlılığı içinde yukardan verilmedikçe kendi başına bu geçişi, bu dönüşüm ve değişimi gerçekleştiremeyecektir. Bu nedenle Ruh'un rehberliğinde Mesih'in kurtuluşuna dehşet bir ihtiyaç hasıl edilmiş ve vaat doğrultusunda da bu gerçekleştirilmiştir.

O zaman "iyilik için etkinlik" aslında her şeyin Yaratan'a bağlantılı bir biçimde dönüşümü ve bu dönüşüme tam tabilikle uyumun ortaya çıkmasıyla "doğruluğun" hasıl olmasıdır. Yoksa iyilik "pozitif düşünce" denilen ve kişilerin son çağda kendi kendilerini zorla pozitif çökme gayretleri değildir. Ya da hislerimizle hep kendimizi iyi hissetmek için bir polyanacılık oyunu içinde olmamız değildir. Bu "kalp noktasının" Ruh'un işlevi ile açılması ve Mesih'in kalbin içinde gönenilmesiyle "kendim rızam için alma noktasından" "başkalarının rızası için alma" noktasına yani "Sevgi ve İhsan O'lan'ı" kendi küçük kabım içinde yansıtmaya gelmiş olmamdır. O nedenle kainatta her şey aslında bu hedef için işlemektedir. İyi olan budur. İyi O'lan Allah tır. O zaman her şeyin iyi için etkinliği Yaratan için etkinliğidir.

Özetlemek gerekirse o zaman "kainatta her şeyin iyilik için etkinlik göstermesi" sadece a.Yaratan'ı edinme yolunda olanlar b.Dolayısı ile Mesih'e bürünmüş olanlar için net olarak görülmektedir. Bu kişiler c.kötü görülenin dahi sonunda Yaratan'ın iyi amacı uyarınca var olduğunu ve d.bütün bunları duygularımızla idrak etmemizin mümkün olmadığını bilen kişilerdir.

ETKİNLİK VE HERŞEY

Bu alanın her şeyi kapsamış olması esasında kafamızı karıştıran nokta olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü "her şey" dediğimizde kötü olan şeylerde kapsamın içindedir ve o zaman haklı olarak Yaratan'ın kötülük ile ilişkisinin ne olacağı akıllarımızı kurcalar durur.

Aslında yukarda bu kadar anlatımdan sonra dünya dengeleri için eksi ve artının var olma mecburiyetinden bahsetmiştik ve ikisinin bir arada bizim anlayamadığımız manada iyi olduğunu söylemiştik. Evet, bize göre binlerce kötü aslında karşılarında var olan iyinin iyice belirginleşmesi ve insanın bencilliği ile Yaratan'ın düşüncesindeki doluluktan sunma tarzındaki “ben” kavramının farklılığının açıkça görülmesi nedeni ile varlığı üzerine konuşmuştuk.

Bütün bu konuşmalara rağmen hala sınırlı ortamlarda, sınırlı görüş ve hissediş alanları içinde yaşayan insanlar olarak bir türlü kötünün iyiye endeksli olabileceği fikrini algılamamız mümkün değildir. Ama mesela yağmur aslında kainat için önemlidir ama eğer insanlar doğanın akışını bozup kendi bencillikleri için doğayı değiştirirlerse bu yağmur aynı zamanda insanları öldüren bir ölüm makinesine de dönebilir. Arada küçük nüanslarla “günahlı ben” söz konusudur. Bu nedenle insanlar “İsa Mesih'in” o muhteşem kurtuluş düzeyi dediğimiz ve Yüce Allah'ı yansıtan “sevgi ve ihsana” ihtiyaçları vardır. İşte bir yerden bir yere dönüşüm nasıl mümkünse o zaman “kötünün aslında iyinin varlığı ve sonunda tamamen İYİ O'lanın İYİ amacı doğrultusunda kullanıma dönüşmesi de aynen mümkündür”.

HERŞEY İYİLİK İÇİN

Yaşamda Ruh'un rehberliğinde ve Mesihin kurtuluşunda yeni bir doğuş ve deneyimle hayatı karşılayan insanlar zaman, zaman bu dönüşüm ve değişim sürecinde bu tecrübeyi yani kötünün iyi için işlediğini zaman, zaman da olsa görebilmeleri mümkündür. Bunu bir takım kutsal yazılar kahramanları içinde görmemiz mümkündür. Şimdi onlardan bir kaçının örneklerine bakalım:

1.Yusuf: Yusuf'un hayatında uzun yıllar bir çok şeylerin ters gittiğini görüyoruz. Babasının gözünde lütuf bulması diğer kardeşlerinin kıskançlığını çekiyor ve sonra bildiğimiz gibi kardeşlerinin ihanetine uğruyor. Ve Midyanlılar

tarafından bulunuyor, köle olarak satılıyor ve sonra sadık bir hizmetçiyken bu kez köle olduğu evin hanımı tarafından ihanetle karşılanıyor, hapis yatıyor. O küçük yaşından itibaren Yusuf'un başına gelenlere bakarsak aslında dile kolay diyebiliriz. Yani böyle bir öykü olarak okurken bize Yusuf'un çektikleri hiçte çok zormuş gibi gelmiyor aslında. Ama genç bir kişinin uzun yıllar böylesi zorlu durumlarla mücadele etmesinin hiç de kolay olmayacağı aslında düşündüğümüzde açıkça görülüyor.

Bu öyküden de göreceğimiz gibi aslında Yusuf'un bütün bu yaşadıkları daha sonra büyük resimde kendi ailesine hatta milletine faydalı olabileceği bir geleceği hazırlamaktaydı.

Elbette Yusuf bunları yaşarken bilebilmesi mümkün değildi. Bugün bizim içinde yaşadığımız zaman birimi içinde ve koşullarda ve ortamda geleceğin bize ne getireceğini bilmemiz mümkün değildir. Çünkü hepimiz daha önce de dediğimiz gibi içimizde yanan çok cılız bir Yaratan ışığı ile Ruh'un ve Mesih'in muhteşem işleyiş ve kurtuluşundan uzak yaşar dururuz. Ve elbette bu cılız ışıkla baktığımız dünyada bir türlü yüzde doksan dokuzu yani görünen arkasında görünmeyeni yani yüce Allah'ın amacını, o büyük resimdeki varlığımızı, yaratılış nedenimizi bir türlü göremeyiz. Sanki bazılarımız "ama biz imanlıyız yine de bunca sorun içinde sürünüyoruz" dediğini duyuyor gibi oluyorum. Elbette ama "bazen hakikaten yatağın solundan kalkmış gibi iman hayatımızı da birilerinin yanlış öğretileri, sokma akılları ile yanlışlar üzerine kurmuş ve gerçekten ve hakikaten Mesih'in ve Ruh'un ışığını yansıtmıyoruz sanısı içinde de olabilir ve gerçekten Yaratan'ın "sevgi ve ihsan O'lan" o muhteşem Yaratan'ın Ruh'unda ve Mesih'inde gerçekten ışınmasını, ışığını tam olarak almıyor, alamıyor da olabiliriz". Bu nedenle durumlarımızı manevi cihetten bir kez daha irdelemekte hatta çok ama çok olgun, kendini bilge saymayan, çok konuşmayan, Yaratan'ı Mesih'inde ve Ruh'unda kendi ıslahı içinde yansıtmaya çalışan bazı güvenilir, insanların sevip saydığı şahsiyetlerle konuşmamız iyi olur. Bununla birlikte öykümüze dönecek olursak aslında Yusuf'un öyküsü aslında bizim için küçük bir örnek resim verebilir. Evet, Yusuf'un yaşamındaki bütün olaylar sonradan hem Yusuf, hem ailesi, hem milleti için hem de Mısır için oldukça önemli bir hazırlayıcı olmuşlardır. Yani bütün olumsuzluklar "İYİ" için etkin olmuş ve öyle de işlemiştir. Bakın Yusuf'un kardeşlerine hitabında aslında bu gerçek yüzümüze gülümsemektedir:

Siz bana kötülük düşündünüz, ama Allah bugün olduğu gibi bir çok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi –Yaratılış 50:20

2.Eyüp: Eyüp'te burada gerçekten bizlere güzel bir örnektir. Çok uçtur. Yani aşırı ve bize göre sanki bu kadar da olmaz denilecek tarzda bir öyküdür. Aşırı noktadadır. Çünkü bu öykünün dersi herkesin hayatında en zorlu durumlardaki insanların hayatında bile etkin olsun istenmektedir.

Çünkü esas olan bütün bu konuda dediğimiz gibi “Yok sizin kötü zannettiğiniz bütün unsurlar aslında büyük resmin içinde siz anlayamasanız da, bilemeseniz de iyidir, çünkü sizin Yaratanınız İYİ'dir” şeklindeki o büyük, inanılmaz önemli mesaj içindir.

Bu anlatımda bir insanın başına gelebilecek en büyük felaketler Eyüp'ün başına gelmektedir. Bu öyküyü çoğumuz biliyoruz aslında. Ve Eyüp elbette dayanılmaz acılar içinde kıvrılır durur ve hatta yüreğini doğru, doğru açar Yaratan'a “ne oluyoruz? Neden ben? Daha nereye kadar?” diye haykırır durur. Fakat hala Yaratan'a lanet etmez, O'ndan yüz çevirmez. Hala muhatabı kendi sahibi olan Yüce Allah'tır. Ve sözleri etkindir. Kötünün İYİ için işleyişinin güzel örneği olarak asırlardır insanların dilinde kalır sözleri. Eyüp özellikle secde etmektedir. Yere kapanmaktadır. Bugün bir çok dindar geçinen, hatta kurtulduğunu haykırıp içinde ise nerde olduğunun dahi farkında olmadığını bilincinde bir çok kişinin dimdik ayakta dikilip sadece dışsal haykırışlarla ibadet yaptığı görünümün çok ötesinde Eyüp yerlere kapanmakta, secde etmekte ve Yaratanının bir insanın yüceltemeyeceği o en zelil, düşkün noktada şu sözlerle Yaratan'a yücelik sunmaktadır.

Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun-Eyüp 1:21

Burada yüreğin derinliklerinde gerçek Yaratanla birliktelik noktasının nerede olduğu aşikârdır. Yaratanla ilişki müziğin, mabedin güzelliğine, dinlerin tartışma mücadelelerinin iyi kazanılmış olmasına bağlı değildir. Her şeyden önce

bunun için efendimiz Mesih İsa'ya öğretiş ve yaşamına bakmak yeterlidir. O sinagoglara girip çıkan ama sinagogların çok üstünde Baba ile Ruh'ta ve gerçekte buluşan ve buluşturandır. Mabedi sadece içindeki gerçek ifşası ile algılayan ve kahini her düzeyde insanın kendi iç mabedinin kahinliğinde gören ve bizi “benimizin köleliğinden” yani “günahlılığımızdan” kurtaran Peygamber, Kurtarıcı, Efendi, Oğul'dur. Baba ve Oğul olarak Ruh'la birleşen bütündür.

3.Petrus: Petrus'a baktığımızda da yine kötünün iyilik için etkinliği gözümüze çarpmaktadır. Petrus, efendimizin dizinin dibinde o kadar “benlik üstünde” kurtulmuşluk yaşamı üzerine dersler görmesine, tecrübeler edinmesine rağmen yine de “gururu ve benliğinin” köleliğinde İsa Mesih'i inkar edecek kadar ileriye gidebilmiş ve “kötüye” mağlup olmuştur. Burada vurgu özellikle üç kez efendimiz Mesih İsa'yı inkarı üzerinedir. Ama hepimizin bildiği gibi aynı Petrus'a daha sonra üç kez efendimiz tarafından “öğrencilerin eğitim mesuliyetinin verildiği” dile getirilmiş ve böyle bir düşmeyi yaşamış bir kişiye başkaları da aynı şekilde düşmesin diye onları tecrübeli bir öğretmen olarak eğitime sorumluluğu verilmiştir. Belki Petrus düşmeseydi, kendini “ben nasıl olsa oldum” diyerek kaf dağında görmeseydi. Yani kötü eğilimi olmasaydı böylesi önemli bir hizmete soyunmuş olmayacak Yaratan'ın tarafında Mesih'e bürünmüş Ruh'unu yansıtarak “iyi eğilimi” ifşa ederek insanları “iyi eğilimde” teşvik etmiş olmayacaktı.

Size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın..Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız 1.Pet. 4:12

Bu üç örneği binlerce örneğe çıkarmak elbette mümkündür. Yeter ki bizler daha yaradılışın başlangıcında kaosun ıslahla sonuçlandığını görebilir ve yaratılmışlığımızın gayesini net olarak fark edebilirsek ve kendimizin O'nda yaratılmış arzular olduğumuzu ve bu “alma” arzumuzu yine Yaratanı ile bütünleme formunda olmaya kendimizi ayarlarsak o zaman kainatta olan her şeyin, Yaratan'ın yaptığı her şeyin iyilik için etkin olduğunu görmemiz mümkün olacaktır.

XI. KONUŞAN İMAN (*Romalılar 10: 8*)

İmana dayanan doğruluk ..Allah sözü sana yakındır, ağzında ve yüreğindedir- Rom.10:8

Doğruluk kelimesinin ne denli yanlış anlamlara çekildiği konusunda durduk. Aslında belki de kelimenin yapısı itibariyle doğruluk bize sanki kendini, hareketini toplumun beklediği ya da içinde bulunduğumuz dinin ya da mezhebin beklediği şekle sokmak olduğunu algılıyoruz. Doğru çocuk ol, doğru insan ol, falanca kişi doğru bir kişi gibi sözlerle aslında sadece ayakları yerde yani insanın algıladığı ya da insana göre olan doğruluktan bahsediyoruz. Oysa gerçek doğruluğun manevi manada kişinin “kendi alma arzusu” üzerinde yaşadığı düzeyden “başkaları için alma arzusu” üzerinde yaşamaya başlaması yani Efendimiz Mesih İsa’nın yaşamı düzeyine gelmesi şeklinde olduğunu artık öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu düzey “Sevgi ve İhsan O’lan”, doluluğundan sürekli ihsanını, lütfünü fişkırtan Yaratan’ı, Işıklar Babasını yansıtmaya, O’nun sureti olmaya layık olma düzeyidir. Bu düzeyde yeniden hatırlatırsak bizim Efendimiz olan Mesih İsa’nın sözlerinden, hayatından, kurtuluşundan, bizim aflığımız için kendisini feda eden o muhteşem rehberliğinden anladığımız “doğruluğun” İsrail olmak olduğu gerçeğidir. Yani “benim niteliklerimi terk” “Yüce Yaratıcımızın niteliklerini” üzerimizden “hiçbir beklenti olmaksızın” yansıtmaya başlamaktır. Doğruluk Yaratan’la manevi manada, ruhsal ölçülerde O’nun küçücük bir yansıtıcısı olarak O’nu tam yansıtacak bir düzeye gelmektir. Burada İsa Mesih olmakla bu yansıtmaya arasında büyük bir alaka vardır. Yani ben bir anlamda ve kısaca özetlemek gerekirse İsa Mesih’e bürünmem gerekmektedir. Yani İsa Mesih olmam gerekmektedir. İsa –(Tövbe ve Göklerin Egemenliği Müjdesini kuşanmışsam yani dönüşüm ve değişim bende başlamışsa) Mesih- (yani Yaratan’ın saran ışığını artık çeken olmuş olurum)-

Yaratılış gayemiz Yaratanı yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek zevk alabilmektir. Bunun olması için fizik bedende “beni” algılamamız için her şeyden önce Adem’de düşmüşlüğümüzün farkındalığında olmamız gerekmektedir. Zaten bütün dünya da bu “ben olgusu” her geçen gün arttıkça artmakta ve artık dünyanın uçlarına kadar insan “tekamül yani gelişimini” tamamlarken “benini” sonuna kadar kullanmakta ve böylelikle “her alanda krizden” başka bir sonuca varamamaktadır. O zaman insanlığın yaratılışı gayesi Yaratan suretinde olması esas kurtuluşudur. Yani geldiği o sonsuzluğa, o muhteşemliğe dönüşü bu noktadadır. O zaman bu nokta için ulaşacağı nokta Mesih düzeyidir. Yani insanın fizik beden kendisini Yaratan nitelikleri ile donatması ve “sevgi ve ihsanı” yaşaması yukarda dediğimiz gibi hakikaten Mesih İsa’yı giyinmesi insanın esas olması gereken yerde olmasını sağlayan tek yoldur. O zaman bu yolda Yüce Yaratan’ı nitelikleriyle giyinmiş, edinmiş olan insan, Mesih İsa’da Yaratan’la eşit forma bürünmüş olarak Kutsal Ruh’un muhteşem rehberliği, dolduruşu ve teşvikinde artık sonsuzluğa geçmeğe, yani geldiği Yaratan özüne dönmeye hazırdır. Bu seviyelerin yükseldiği her alan tatmin alanıdır. Bütün insanlığın hep mutluluk ve sonsuzluk arayışının arkasında zaten hep bu vardır. Yaşamın her anının hazzını bu zevk anlamında bir hazdan ziyade tatmin anlamında, ruhsal bir doyum hazzıdır. Bu hazzı insan algıladığı zaman zaten cenneti bulmuştur. Hazdan eksik kaldığı her an ise cehennemidir.

O zaman imanın “sevgi ve ihsanı” edinmek dolayısı ile Mesih İsa’nın sunduğu kurtuluş yolunu gönenmek olduğu böylelikle önümüze çıkmaktadır. Bu yolda aslında tamamen yukardan verilenin aşağıdan işlenmesi esastır. Yukardan verilmedikçe bedenimiz üstündeki ruhumuzun bir yere doğru gelişim göstermesi mümkün değildir. Bu ruhu aşağıdan işlemekte mümkün değildir.

DİN VE MEZHEPLERİN ÇIRPINIŞI

Günümüzde bu nedenle bir çok din, inanç, mezhep hep yarış halindedir. Ben daha bilimselim, ben daha iyi ve modern bir dinim, eski dinler geçti bizde daha

harika şeyler var gibi sözlerle hep bir yarış ve birbirini kabul etmeme edası söz konusudur.

Aslında eğer gerçek Yaratan ve Ruh'unun rehberliğinde Mesih'inin öğretisinde olaya çok daha yakından ve dinlerin üstüne çıkılarak bakıldığında bir kere bu tarz övünmeler ve kendisini ayırmalar içindeki hiçbir dinin aslında doğru yerde olmadığını görmek mümkündür. Elbette dinlerin içinde bizim söylemeye çalıştığımız derin iman edinimine ait ya da o yöne doğru yönlendiren bazı konular, bazı kavramlar vardır var olmasına da genelinde bu kavramların üstüne basılarak dinlerin inşa edildiği kavramlar olduğunu görmek mümkündür. Kısacası bütün bu ve benzeri tariflere dahil olan din ve mezhep öğretileri aslında hep "insanın kendi niteliklerini yansıtmaya çabalarıdır" "sevgi ve ihsan O'lan" Yaratan niteliğini değil. Bunu iyi anlamak için "günümüz dinlerinin bazılarında dönüş yapacağınızı söyleyin veyahut bir mezhepten diğer mezhebe geçiş yapacağınızı söyleyin" bakın önünüze ne gibi dini kaideler, ahkâmlar, kurallar sıralayacaklar size uzun listeler, çalışma süreleri vereceklerdir. Yani Yaratan'ın kainatı içinde Yaratan'ın özene bezene yarattığı insanlar birbirlerini Yaratan'ın dini olarak nitelendirdikleri yollarına kolayca kabul etmemek, kendilerinin en doğru olduğu ağırlığı içinde kendilerini bir yerlere oturtup otorite olduklarını ilan etmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ve bu inançların içlerine girdiğinizde de yine "gönlünüzle edinemeseniz de kural koyucuları memnun etmiş olmak için yaptığımız" dindarlıklarınızla en ufak bir tatminsizlik durumunda ve bunu dile getirmenizde de başınıza gelecekleri bir düşünün.

DOĞRULUK VE İMAN BAĞI

Bu anlatılan tablo bile aslında bize "insanın kendi niteliklerini yansıtmaya olan –kendi doğruluğu- ile Yaratanın niteliklerini yansıtmaya olan Mesih düzeyi ve o düzeyde sunulan Yaratan'ın arzuladığı doğruluk" arasında dağlar kadar fark olduğu oldukça barizdir.

İman kavramının birilerinin dediğine inanma ile gerçekten Yaratanı edinme şeklinde algılanması aslında iki uç noktayı doğurmaktadır. Bunlardan biri "dinler" dediğimiz birbirini sürekli eleştirip üstüne çıkmaya çalışan bir takım geleneksel inançlar bütünü ve diğer tarafta ise "Yaratan'a yol" "doğru yol"

Arapçası ile “sırat-ı müstakim” veyahut kelime manası itibariyle “Yaratan’a doğru” demek olan manevi manada hakiki “İsra-el”.. O zaman Pavlus Resul’ün burada özellikle bütün anlattıklarıyla vermek istediğinin ne olduğunu şimdi daha net anlamamız mümkündür. Bir diğer ifadesiyle Pavlus “kavim olarak İsrail oğullarının bir türlü imanını içe Yaratan’ı edinmek olarak algılayamayıp kendilerine Yahudi olmayanlara çok kapalı bir din oluşturmalarının aslında Yüce Allah’ın istemi sonucu değil kendi yanlış algılamalarından ötürü ve kendi iniş ve çıkışlarında kendi egolarını geliştirmelerinin bir sonucu olduğunu söylemektedir.

Bu durum Yaratan’ın hatası değildir. Yaratan düşünce bütün kainatı “A harfinden Z harfine” kadar yani başından sonuna kadar birbirine zincirleme bağlı formüller bütünü olarak, olayların birbirine bağlı akışları içersinde manevi aleme bir maddi tezgah olarak yaratılmıştır. Yani her şey harfiyen ve hatasız olarak işlemektedir. Bu hatasızlık içersinde özellikle Yaratan’ı edinip ilan eden bir çok Ruh’un rehberliğinde önderlere sahip olan bir kavmin bu denli zenginliğini gelenek ve kültür bağı içinde kendi oluşturduğu bir halka içine sıkıştırıp din oluşturması ve bu zenginliği çoğu zaman kapatması ise elbette Yaratan’ın düşüncesi olamaz. Bu insanlığın aslında her milletin, her kültürün kolaylıkla içine düşüp kendisini kapatacağı ve insan kardeşlerine sırt dönebileceği bir hatadır. Oysa Yaratan öğretisi “dostunu kendin gibi sev ilkesinde” Yaratan’ın muhteşemliğini insan kardeşinde görmektir. Bu bağlamda efendimiz Mesih İsa kendisini “bütün İsrail” olarak takdim edebilmiş ve “Yaratan’a yürüyenler” yani hakiki manada İsrail için kendisini feda edebilmiştir. Bu muhteşem bir tablodur, bir örnektir, Yaratan niteliklerinde yaşamdır. Oğlun Baba’yı ifşası Ruh’u tasdikidir. Bize düşen budur. Bu bir kavmiyetçilik değil, kavimler ve kültürler üstü Yaratan’a yürüyüşün adıdır. İsrail, her milletten, her ırktan, her kültürden Allah’a yürüyenlerin Adem düzeyinden Mesih düzeyine doğru yol alanların genel olarak manevi adıdır. İsrail kelimesi bir kavme, bir ülkeye verilen bir ad olarak ortaya çıkmamıştır. İbrahim’in yürüyüşü İsrail olmasıdır. Ama İbrahim bugünkü milliyetçilik bakış açılarına göre bir Yahudi bile değildir.

ÜÇ ÇEŞİT DİN ANLAYIŞI

Bütün bu ifadelerin ışığında aslında Pavlus’un bu metinde de anlattığı gibi üç çeşit din anlayışı ile karşı karşıya kalıyoruz. Bunlardan bir tanesi hepimizin zaman, zaman dahil olduğu el ve kollarımızla yaşamaya gayret ettiğimiz, kendi

kendimizi yorup sonunda pek de Yaratan'ı yüceltip haz alamadığımız geleneksel ve kültürel oluşumlarla ilahiyatın karıştığı din anlayışıdır. İkinci çeşit din anlayışı ise bir takım doğa üstü güçlere kanıp o doğa üstü güçlerden hareketle hep mucize beklentileri içinde olağan üstü, doğa üstü bir şeyleri gözleyip durduğumuz bir din anlayışıdır. Bir üçüncü çeşidi ise imanı gerçek anlamıyla algılayıp imanı Yaratan'ı edinmek olarak aldığımız Mesih İsa'nın kurtarıcı ve rehberliğinde Yaratan'la niteliklerimizin eşleştiği bir yaşamdır.

O zaman bütün dünyada aslında dinler gelenek ve kültürler içinde “benin” kendini ıslahı aşamasından hakikati yani “esas BEN O’LANI” bulma çabasıdır. Efendimiz Mesih İsa'nın ifadelerinde ve hayatı ile ortaya koyduklarıyla aslında o merteye aleni bir biçimde ortaya dökülmüştür. O zaman esas “Yaratana yönelme” yani dinler değil “dinler basamağında yukardan saran ışığın yaptığı açılımı ile “Yaratana edinme” düzeyine çıkıştır. Bu düzey işte “imanın konuştuğu” düzeydir. İnsanın cansız, bitkisel ve hayvansal düzeyleri aşmış Mesih seviyesinde Ruh'un saran ışığında capcanlı olarak “sevgi ve ihsan” olduğu konuşan seviyesidir. Yani insan-ı kamil seviyesidir.

KONUŞAN LEGALİZM

Kurallarına, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaşayacaktır-Lev.18:5

Şimdi bu üç inanıştan ilkinin ele alırsak aslında Mesih İsa'nın ve daha sonra Pavlus'un bir çok konu ile değindiği noktalardan bu iman ne denli yaygın ve etkin olduğunu görebiliriz. Çünkü ortada büyük bir harfi harfine anlama ya da harfi harfine yazılanın esas demek istediğini anlama arasındaki farktan doğan sorunlar vardır.

Musa; “kurallarına, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaşayacaktır” –Lev.18:5 ifadesini harfi anlamak ya da manasını algılamak arasında dağlar kadar fark ortaya çıkmaktadır. “Allah katında kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır..Yasa imana dayalı değildir” – Gal.3:11-12'deki ifadelerle sanki arada bir tezatlık söz konusu gibidir. Oysa bu tamamen “kural, ilke, yasa” kelimeleri ile ne anladığımızıza bağlıdır. İnsanlar, yorumları ile her

dinde bir çok sonu gelmez ilaveler yüklemişlerdir. Kurallar koymuşlardır. Hatta Yeşaya gibi bazı peygamberlik kitaplarında Yaratan düşüncesinin dahi bütün bunlardan bıktığı, yorulduğu zikredilmektedir. Buna rağmen insanlar adeta sağır olmuşlardır ve yollarına devam etmektedirler.

Mesela elbette Şabat'ı tutmak aile ile birlikte Yaratan'ı yüceltip O'ndan zevk alınan bir gün edinmiş olmak kısacası günlük, haftalık, aylık hayatımıza bir durup bir de Yaratan perspektifinden bakmak harikuladedir. Bunu özüne, aslına uygun olarak yapacak olan elbette Musa'nın dediği gibi "Yaratan'ı yüceltip O'ndan zevk alacak" yani "yaşayacaktır". Sonsuzluğu, cenneti, Yaratan'ın niteliklerini uygulamada daha bu dünyada hissedecektir. Ama insanlar Şabat'ı dakikalarla hesaplayıp "elektrik düğmesi kullanmayı" bile yasaklayacak kaidelerle Yüce Allah'ın esas istemi olan Yaratan'ı edinmiş bir hayat pratiği amaçlı bu uygulamayı adeta bir giyotin haline getirmişlerdir. Bu sadece Musevilik için geçerli değildir, günümüz öncesi ya da günümüz bir çok Hıristiyan kurum ve kuruluşları yada başka dinler mensupları da ne yazık ki insan üretimi bir çok şeyin ardında hep hikmet arayarak, açık kapayarak ama varlıklarını hep sürdürüp durmuşlardır.

Oysa Kutsal Yazılarda şu ifade Yaratan düşüncesi açısından önemli bir veridir;

"Adımla çağrılan halkım alçak gönüllülüğü takınır, bana yönelip dua eder, kötü yollarından dönerse, gökten onları duyacağım, günahlarını bağışlayıp ülkelerini sağlığa kavuşturacağım" -2.Tar.7:14

Aslında her şeyden önce konuştuğumuz sadece basitçe ahlaki kurallar, davranış esasları değildir. Esas hakiki manasıyla dinde yani "edinme imanı" olan dinde konuştuğumuz hadise Yaratan'la doğru olmaktır. Esas amaç yukardan aşağıya bir manada belli bir ıslah görevi için gönderilmiş, bir başka tabirle "benini tanıma" manasında "düşmüş" insan Yaratan'la o form eşitliğini edinmek (mecaz olarak o bahçe örneğinde Yüce Allah ile konuşan) düzeyine ulaşabilmek için yukarıya tırmanma yani O'nun nitelikleri ile doğru bir paralelde buluşmaktır. Eğer metinde dediği gibi amaç "Yaşamaksa" yani "Yaratan'daki o muhteşem tatmini, hazı" almaksa o zaman metini harfi manada alıp her bir cümle içinde bahsedilen her bir kuralı üstümüze bir iş mahiyetinde alıp uygulamaya kalkmak

yaşam değil aksine ölüm getirmiş olacak bizi çürütecektir.

İkincisi hakiki manasıyla dinde “ıslah” yani manevi bir yürek ıslahı söz konusudur. Görünmez bir işlevin bütün görünüre hükmü söz konusudur. O zaman görünürü ıslah illa görünmezi, esası ıslah olmayacaktır. Aksine sadece görüntüyü kurtaracaktır. Ama görünmeyeni yani kalbi ıslah, gönül gözünün açılmasıyla kişinin kendisini ıslahı bütünü ıslah edecektir. İşte “din günü” “yargı günü” şeklinde ifade edilir. Yani din bir anlamda “kişinin kendini değerlendirmesi, doğa ile, yaratılmış ile ölçmesidir”. Bu anlamda yargı altına, ışığa getirmesidir. Yukardan çekiş ve aşağıdan işlemekle bu yargı gerçek olur.

Oysa kaideleri yerine getirmekle ıslah aramak sadece bedenın ıslahıdır ki, bu da içi ıslah etmekten çok uzaktır. Çoğunlukla ve sadece görüntüyü kurtarmaktır. Bu nedenle Mesih İsa'nın öğretisinde ve daha sonra Pavlus'un yorumunda da göreceğimiz gibi “bir giydirme” söz konusudur. Yani kendi benliğim içinde kolaylıkla görünmezi ıslahla görünürü ıslaha gidemeyeceğim için bunu bedende gerçekleştirebilmiş olan Oğlu giyinmem esastır. O noktada Oğul bana kurtarıcı ve efendidir.

KONUŞMAYAN İMAN

Yüreğinden göğeyani Mesih'i indirmeye- kim çıkacak?” ya da, “dipsiz derinliklere-yani Mesih'i ölümler arasından çıkarmaya kim inecek?” deme – Rom.10:7

Pavlus'un ifadelerine göre ikinci din anlayışı “bir takım doğüstülük ve mucize beklentileri içinde geçen ve bir takım deneyimsel kanıtlara bağlı imandır. Bu iman anlayışı “konuşmayan iman” anlayışıdır. Aslında bu sözler Yasanın Tekrarı 30:12-14'de yer alan sözlerin Mesih İsa'ya atfedilmesiyle yeniden ele alınmış sözlerdir.

Yasanın tekrarındaki ifade de *Bugün size ilettiğim bu buyruk ne tutamayacağınız kadar zor, ne de ulaşamayacağınız kadar uzaktır. O göklerde değil ki, “Kim bizim için göğe çıkacak? Kim yerine getirmemiz için onu alıp yayacak?”* diyersiniz. Musa'nın bu sözleri söylemesinin nedeni halkın yasayı zor bulması ve daha da detaylar, ayrıntılar istemesidir. Oysa verilen yasa onların o gün için ihtiyaçları olanı kapsamaktadır. Verilenin dışında bir şeyler aramalarına gerek yoktur. Mesih İsa'nın Müjde'sini duyan bir çok kişilerde “tövbe edip” “göklerin egemenliğine” yönelmek yerine yani “dönüşüm yoluna Mesih'in isminde ve Ruh'un gücünde” çıkmak ve her gün “değişime” barışa, esenliğe, huzura ermek yerine ek bir takım mucizeler, kanıtlar bekleyip durmaktadırlar.

a.İsrail'in (Yaratan'a yürüyenlerin) gelenek ve kültürlerin etkisiyle ya da doğa üstülük arayışı ile ekstra öğreti ve gösterilere ihtiyaçları yoktur.

Her şeyden önce Pavlus'un ifadesiyle ta İbrahim zamanından itibaren Davut dahil bütün Yaratanın aydınlattığı öncüler Mesih İsa'da kurtuluş düzeyine gelinceye dek hep “lütufla iman aracılığı ile kurtuluşu vaaz edip durmuşlar ve kendileri de aynı yol üzerinde Yaratan'ı edinmişlerdi” demek istemektedir. Zaten Romalılar 10:9'da bu nedenle Mesih İsa'yı efendimiz ve kurtarıcımız olarak kabul ve aynı zamanda hayatı ve öğretilerine yürekten tabi olarak edinme imanı ile edinmenin yeterliliği vurgulanmaktadır. Bu şu demektir temel, esas olan Yaratan'la eşit formda olmaktır.

Yani İsa Mesih olmaktır. Yani “sevgi ve ihsan O'lan'ı” nitelikleriyle edinmektir. Bunun dışında her ilave davranış, ibadet, öğreti, mucize aslında daha önceleri de imanlıların başına geldiği gibi esastan sapmaktır.

b.İsrail (Yaratan'a yürüyenlerin) Mesih'i, saran ışığın kendi üzerlerine gelmesini Mesih İsa'ya bürünmelerini sağlamaları için ekstra yetenekler edinmelerine ve bir takım uygulamaları yerine getirmelerine gerek yoktur.

Çünkü her şeyden önce efendimiz Mesih İsa'nın Petrus'a dediği gibi “bu sana yukardan verilmedikçe...” yani “yukardan, Kutsal Ruh'la kalp noktası

açılmadıkça” algılanabilecek herhangi bir şey, kurtuluş, Mesih’i edinme yoktur. Bu da gözle görülür mucizeler değil gözle görülmeyen ve her yürekte insanın kontrolü dışında işleyen bir olgudur. Daha sonra “sevgi, sevinç, esenlik, sabır gibi...” bir çok meyve ile Mesih İsa’daki kurtuluşla ve Ruh’un aydınlığı ile kendisini ifşa edecek bir durumdur.

c.İsrael’in (Yaratan’a yürüyenlerin) bir takım doğa üstülüklere, mucizelere ihtiyaçları yoktur.

Gerçek iman edinimi yaşayanlar aslında kainatın tamamının muhteşem Yaratılış düşüncesi olduğu bilincinde tamamının muhteşem mucizevi hakikati karşısındadırlar. Bunun üzerine daha başka psişik deneyimlere ihtiyaçları yoktur. Aksine uyanık bir “kainat kitabı okuyucusu” olmalarına ve aynı zamanda “manevi olarak” “kendi iç alemlerini” uyanık bir biçimde bilmeye ve hakikaten hissederek yaşamaya ihtiyaçları vardır. Efendimizin bütün ifadeleri binlerce yıllık bir çok Yüce Allah’ın nurunda aydınlanmış insanların, ışığı kabında değerlendirmiş insanların hakiki yürek tecrübelerinin bir sonucudur buna daha fazla bir şeyler eklemek bu aydınlık insanların söylemlerini yalanlamak demektir.

Musa yanlarından alındığında halk “kim bizim için mucizeler yapacak?” diye sorarken Musa’nın cevabı oldukça nettir; *Allah sözü size çok yakındır, uyanmanız için ağızınızda ve yüreğinizdedir- Tesn. 30:14*

Mesih İsa zamanında da yine aynı halk hala mucize için ısrar içindedir fakat Mesih İsa’nın cevabı çok nettir; *kötü ve vefasız kuşak belirti istiyor... Mt.12:39-42* ve sözlerine “ölüp-dirilme” gerçeğinden başka bir mucizenin kendilerine verilmeyeceğini söylemektedir.

Nineve’de Yunus gerçekten de hiçbir mucize yapmaksızın kişilerin “dönüşüm ve değişime” tabi olmaları için kullanılmıştı. Süleyman’da hiçbir mucize yapmamıştı ama Saba kraliçesi yanına kadar gelmişti. Biri “sadece vaaz etmiş” diğeri ise “sadece ilahi hikmeti” kullanmıştı.

O zaman en büyük mucize Mesih'in "Baba ve Ben biriz" ifadesinde olduğu gibi bizim kurtarıcımızı Ruh'unda kuşanıp Baba'yla bir olmamızdır. Bu da elbette "yalnız kendimiz için alma arzusundan" oluşan benliğimizi "sevgi ve ihsana çevirip" "başkaları için alma arzusunda" bir yaşama dönüşümümüzle söz konusudur. Bu "benliğimize ölüp" "nefsimizi inkar edip" yani efendimizin dediği gibi "tövbe" edip "göklerin egemenliğinde" yani "haçı alıp ardı sıra ilerlemede" yürümemiz anlamındadır. Bunu yapma Ruh'un rehberliğinde Mesih'in aydınlığında kalbin ıslahı yani en zor olanı başarmaktır. Kainatın Efendisinin yaratıcılığının emniyetinde ışığı ile dolan ve ışığını olduğu gibi nitelikleriyle yansıtan bir kap olarak o inanılmaz esenlikte haz dolu bir yaşam en büyük mucizedir.

Bu nedenle doğa üstülükler, mucizeler, kendi duamla gücümle işler yaptığımı düşünme şeklindeki bir iman anlayışı da aslında "edinme imanı" dediğimiz ve efendimizin ilan ettiği o muhteşem kurtaran iman anlayışı yanında tamamen kör bir imandır, konuşmayan bir imandır.

KONUŞAN İMAN

Allah sözü sana yakındır, ağızda ve yüreğindedir –Rom.10:8

Bu bizi esas Adem'de düşmüş olan ve "beni ile mücadele eden" düzeyden bizi Mesih düzeyine doğru taşıyan "edinim imanı"na yani esas imana "konuşan düzeydeki" "insan-ı kamil" düzeyine doğru bizi taşıyan imana getirir. Bu Yaratan'ı edinme düzeyine taşıyan imandır. Mesih İsa'da bize sonsuzluğu, kurtuluşu bahşeden imandır. Bu imanda her şey aslında fizik bedeninin ötesinde iç alemde görünmeyen hakiki olarak hissettiğimiz benliğimizin üstünde gelişmektedir.

Bu imanda Allah Kelimesi, yani Yaratan düşüncesinin ifadesi mükemmel insan ve Mesih İsa'da yansıyan insan insan, ilahi insan görünümü aslında insana düşündüğünden çok yakındır. Zaten O'ndan gelen insanın O'ndan uzak olması düşünülemez böyle olmakla birlikte Kutsal Ruh'un, saran ışığın kalp noktasını oluşturması ile, ışığı ile kalbi harekete geçirmesi ile aslında her insanda bir nüve ile var olan Yaratan ışığı harekete geçer ve Mesih yürekte parlayarak kişiyi Adem düzeyinden hareket ettirmeye ve Mesih İsa ile birlikte ölüp dirilmeye tahta yani geliş noktasına dönüşü hem de muhteşem bir biçimde dönüşü sağlar.

Burada Yaratan'ın Baba yani esas Yaratan düşünce, her şeyin nedeni işleyişi olan Kutsal Ruh'u ile sonucu yani Oğul'u "doluluğundan sevgi ve ihsan O'lan'ı" fizik bedeni içinde fizik içinde benlikleriyle boğuşan insanlığa kurtuluş yolu olarak sunmaktadır. Aslında Mesih düzeyi öncesinde de Adem'den sonra bu en üst noktaya kadar da hep düzey, düzey insanlığa bu mana yolunda hep öncülük eden yine ve elbette "kainatın Efendisidir".

Kısacası "konuşan iman" ağızda ve yürekte dengelenmiş olan Yaratan'ı edinme ve form eşitliği ile Baba'dan doğan Ruh'la pekiştirilen ve Mesih'te beliren ve bizde "öz benimize" edinmemizle ifşa olunan imandır. Bu aslında yukardan verilen ve aşağıdan gayretle geliştirilen muhteşem Yaratan planının bir parçasıdır.

Adem'de başlanılan fizik içindeki mana yolculuğuna aslında Mesih İsa'da fiziğin üstüne çıkabilmekle bizi "tövbe ve göklerin egemenliği" "nefsi inkar ve haçı yüklenip" devam etmek suretiyle "ışıklar Babasına" geri götüren tek yol olur..

Bu imanda ağız ve yürek eşitlenmiştir. Yani "ya görüldüğün gibi ol, ya olduğun gibi görün" ilkesi tamamlanmış Ruh'un gücünde Mesih bizde parlamıştır. Öz, Söz ve Ruh bizde de bir olmuştur. Bu da sonsuzluğu getirmektedir. Ve esas olan "edinim imanının" muhteşem, harika Yaratan'ı yücelten ve O'ndan sonsuza dek haz almamızı sağlayan ve olması gereken durumdur.

XII. GÜZEL İNSANLAR (*Romalılar 10: 15*)

Yazılmıştır ... "iyi haber müjdeleyenlerin ayakları ne güzeldir!"- Rom.10:15

Günümüzde “iyi haber” bulmak artık oldukça zor bir durumdur. Çünkü dünya “benliğin” kendisi için yaptığı o müthiş çalışmaların eşliğinde tamamen aşağılara sefiller düzeyine doğru çekilip durmaktadır. Daha önceleri de dediğimiz gibi aslında bu çekilişin getirdiği durum ve ortam kriz ortamıdır. Dünya hiç bu kadar krizlerle iç içe kalmamıştır. Elbette ilkel toplumlarda ya da tarihin ilerleyen aşamalarında her zaman dünya hastalıklar, zorluklar, savaşlar ve krizlerle iç içeydi ama adı üstünde henüz ilk dönemlerini yaşayan bir toplum hayatı söz konusuydu. Bu kadar gelişmiş bir teknoloji, bu kadar gelişmiş ve globalleşmiş bir sosyal dünya yoktu. Buna rağmen krizler azalmadı. Aksine her şey krizler, zorluklar ve hastalıklar arttıkça arttı ve daha da artıyor. Bir tarafta ekonomik tıkanmaların, krizlerin getirdiği dibe vurmuşluk, diğer tarafta aşırı milliyetçilikler ve aşırı dindarlıkların daha doğrusu hep benim görüşüm galip olsun fikirlerinin getirdiği dibe vurmuşluklar dünyamızı alt üst edip durmaktadır. Peki, ne oluyor bize “iyi haber” nerede? Ya da konu başlığımız olan “güzel insanlar” nerede?

Aslında görüldüğü gibi olması gereken oluyor. Yani insan-ı kamil olan ve eril ve dişil olarak yaratılmış olan o “insan” yani “Yaratan suretindeki insan” öncelikle bu suretinin farkındalığı ve görevi için aşağıya doğru indikçe iniyor. Yani Aden bahçesinden başladığı yolculuğunu sürekli olarak dibe doğru sürdürüyor. Ta ki, “ölüler diyarına” inene dek. Yani “Efendimizin vaaz etmek için indiği” o ölüler arasına aslında “cansız düzey” diyebileceğimiz artık “benin ve kendi rızası için alma arzusundan” neredeyse çatlamış, gözünü kan bürümüş, hırs bürümüş, para bürümüş, çıkar büyümüş insanların o “ölü, kemikler haline” gelmiş diyarına kadar bir iniş yaşanıyor. Burada bahsettiğim her kelime aslında fiziksel bir ölüm olarak ya da tarif olarak algılanmamalıdır. Bütün bunlar sadece ruhumuzun insanı oluşturan o binler ruhların içinde bulunduğu durumdur.

Elbette bu seviye, irtifa kaybı insanda adeta bir baş dönmesi, hayali bir başka biçimde hayal etme adeta çift görme gibi büyük garabetlere neden olmaktadır. Kısacası “iyi haber” ve “güzel insan” bağlantısı kesinlikle “maddi dünyada, fizik içerikli bir yaşamda” ve sadece gördüğünü kendi “benlik”

filtrelerinde yorumlayan insanlarda asla edinilmesi mümkün olmayacak bir durumdur.

O zaman “iyi haber” ve “güzel insan” arasındaki bu bağlantı da “iyi haber” nedir ki, iyi habere sahip olan, iyi haberi edinmiş, iyi haberi yansıtan bir kişi otomatik olarak “güzel insan” kavramına uyum sağlasın..

İÇ GÜZELLİK VE DIŞ GÜZELLİK

Çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar- 1.Sam.16:7

Şimdi bütün insanlık aslında hep bir özlemin, bir havucun peşinde koşmaktadır. Bu havuç “mutlu olmaktır”. Bu doğrudur. Yani istem üst istem doğrudur. Mutlu olmak en büyük arzudur. Çünkü Yaratılış gayesi “Yaratan’ı yüceltmek ve O’ndan sonsuza kadar haz almaktır”. Yani “yüceltme” ile “haz” arasında bir bağlantı vardır. “Sevinin, size tekrar diyeceğim sevinin” ifadesinde olduğu gibi bu “buyruk” aslında boş boşuna verilmiş bir buyruk değildir. Ve Efendimizin dağdaki vaazında “ne mutlu” ifadeleri ile sıraladığı bir çok içsel edinim gerçekleri ile “mutluluk” arasında bağ olması da yine aynı konu ile alakalıdır. “güzel düşünen, güzel görür” ifadesinde de aslında verilmek istenilen mesaj hep aynıdır. Yani “iyi haber” kişiyi sevindiren, mutlu kılan bir koşul oluşturuyorsa o zaman kendisinde “iyi haber” olan kişi eğer bu gerçekten “iyi bir haberse” hakikaten kendisi “mutluluğun” yani diğer bir tarafta “Yaratan ışığının” yansıtıcısıdır. O zaman böyle bir yansıtma durumunda da esas güzellik yani karşımdakinin içindeki varlığından, ruhundan bana gelen iletilen mesaj benim de ruhumu sevindirecek olan mesajdır. O zaman böyle bir ışık taşıyan kişi “güzel kişidir”.

Esasında bu ışığa hemen efendimiz İsa dememiz mümkündür ve onun kurtarışını vaaz etmek de demek mümkündür. Ama gerçek şudur ki için dışa bağırması üzerine sürekli bizleri iç çalışmaya yönlendiren Efendimizin öğretilerinde aslında salt dediğim şekilde konuşmak aslında işi dışa

yönlendirmek, sözleri cilalamak ve misyon çığırkanlığı yapmaktan başka bir şey olmayacaktır. Bu nedenle bu kadar konuşma, bu kadar kurum ve kuruluş sözüm ona Mesih'in adına ortada her biri tek yetkin olarak dolaşırken hakiki manada iç barışından, esenliğinden, bağışlamasından ve dünyaya hakiki anlayış ve merhameti sunmaktan yoksunluk hakim olan esas görünüşdür. Çünkü bütün bu iç çalışmalar ve dolayısı ile kurtarıcımızın kurtarışı ve öğretişi ve kendi hayatı ile bize sunulan kolaylıklar “lafla peynir gemisi yürümez” tabiri doğrultusunda bize tamamen içimize hitap eden koşullardır. Ve “benim iç değişimim” “dış dünyamı değiştirmeme” yol açacağı için “güzellik” içten dışa yansımadır. Ve bu içten dışa yansıma aslında ifşadır. Yaratan'ın “iyi” olmasının dışa yansması da “iyiliği” dolayısı ile “güzeli” güzelliği getirecektir.

O zaman nerede bu güzel insanlar. Bu güzel insanlar “Show” dünyasında, televizyon dünyasında, hayal dünyasında gezinmeyen insanlardır. Kısacası “dünyaya göre olmadıkları için” dünya onları göremez. Zaten görünenlerde varsa hatta iyi bile görünüyorlarsa da sadece iyinin taklitçileridir. Bu da bir şeydir elbette ama hakiki iyinin taklidi de hiçbir zaman hakiki “iyi” gibi olmayacaktır. O hakiki “iyi” gizlide O'lanın ifşasıdır. Gizlide olanın ifşası görünen ardında görünmeyen ortaya çıkmasıdır. Ama “ışık” dünyaya geldi, insanlar “ışığı” anlamadılar kapsamında kolaylıkla anlaşılacak değildir. Onlar dünyadadırlar ama “dünyadan değillerdir”. Efendimiz Mesih İsa'nın ifadesinde bu çok nettir. Işık aramızdadır. Hatta efendimizin ifadesi ile “içinizdeki ışığı söndürmeyin” denmektedir. Yani içimizdeki cılız ışık Mesih İsa'nın kurtarış düzeyinde o muhteşemliği ile dışımızdan içe girmek için Ruh'un sürecini beklemektedir. Ve iç ışıkla dış ışık birleştiğinde “iyi haber” bizdedir ve bayram başlar. Uçağın yükselişinde bütün sorunları, dertleri, iyilik ya da kötülükleri, güzellik ya da çirkinlikleriyle aşağıda kalan ve gittikçe küçülen yeryüzü, binalar ve insanlar ve çehreleri ve düşünceleri gibi “iyi haber” bizi yüzde birden yüzde doksan dokuza yani “görünmeyen” asıl olana “görünen” ama aslında hayal olandan yukarıya doğru çeker. Güzelleşme bu noktada başlar. Güzel olma bu noktada başlar. Ayaklar bu noktada “iyi haberi taşıdığı” “yaşadığı” ve “yansıttığı için” artık güzeldir. Bütün kirliliklerine rağmen güzeldir. Çünkü bu kirlilik çöplerin farkındalığında, pisliğin farkındalığında ıslaha, paklığa koşan ayaklardır. Kirlidirler ama ıslaha kirlidirler. Görünüşte belki bir güzellik yoktur ama ıslaha olan niyet esas olandır. O zaman bu niyette paktırlar. Niyet içtedir. İç niyet nedir? İç niyet kimedir? İç niyet esas öz benin haykırışımı yoksa “giydirilen benin” haykırışımı yoksa “arzu edilen benin” haykırışımıdır? Niyette üç yüzlüdür aslında ama esas güzel insan niyetini “öz beninde” egosundan çekip Yaratan'ın ışığına “iyi habere” yönlendirendir.

Oysa insanlık “iyi habere” hasret olduğu ortamda, içinde bulunduğu koşula göre “iyi olana” koşmaktadır. Görünüşte kendine göre biraz daha iyi gibi görülene saldırmaktadır. Falanca sanatçı iyidir. Neden iyidir? Hangi müzik bilgisiyle, hangi kültürüyle iyidir? Bu sorular yerine içinde bulunduğumuz karamsar ortam içinde herhangi bir ritim çalgısının tınlarını birazcık yüreği neşelendirecek hale getiren ve o koşulda içinde iki kıpırtı hisseden insana göre o anlık, o koşullarda o şarkıcı iyidir. Hatta “sanatçı” bile denmeye başlanmıştır. Ama oradaki ritmin aslında dünyanın bir çok müziğinin temel taşı olduğu görülmemektedir bile ya da o kişinin ucuz bir biçimde güne uydurduğu bir ritimle bir şeyler elde etmesi ve bu elde etmenin tutması görülmemektedir bile ve “sanatçı” kişilikle ortaya çıkarılmış bir çok ucuzcudan başka kim vardır “iyi olan” ama görüldüğü gibi işte keşfedilmemiş derinlik aslında dışta da kısır döngüleri getirmektedir. Ama kısır döngü artık öylesine alışılmış bir motiftir ki, kısır döngü gibi görülmemekte hatta iltifatla yüceltilmektedir.

Bu inançta, vaaz konularında, ilahiyatta da böyledir. Her alanda olduğu gibi sanki “Efendimiz Mesih İsa’nın isminin çok zikredilmesi, heyecanlı vaazlarla İsa şöyle bir kurtarıcıdır, böyle bir kurtarıcıdır denmesi” kişiyi hakiki imanlı yapacakmış gibi gelmektedir. Ya da vaizleri harika bir vaiz, ya da dini giysiler içinde yüze takılmış ciddiyetler ve alçak gönüllü görünüşler, toplumdaki kaçmalar ve göçmelerle kişiler kendilerini “iyi habere sahip” “güzel insanmışlar” gibi gösterme çabalarına girerler.

Oysa ne kendi iç dünyalarında ne de çevrelerinde ne ışlah, ne sulh, ne de salah gelmiştir. Mabetleri yönetenler birbirlerinin ilahiyatları ile dalga geçerler, kamplara bölünürler, kimse kimsenin içini beğenmez ve dünya Efendimizin “Ne mutlu” sözcükleri ile vermek istediğinden çok, çok uzaklarda kendi kısır döngüsü ve vasat bakış açıları içinde yuvarlanır gider. Hem de “ışık” aralarında içlerindeki “cılız ışıkla” buluşmayı beklediği halde.

Dikkat edersek İsrail diğer milletlerin yaptığı gibi kendilerine kral seçmek istemişlerdi ve bu seçim anında da seçtikleri kralları yani Saul aslında sadece görünüşe göre seçilen bir kral oldu. Oysa bu görünüş sonunda İsrail için hayır getirmemiştir. İsrail, yani Yaratan’a yönelenin kendisine rehber olarak gördüğü hayatı önündeki her şeyde esas araması gereken şey “iyi haber” kaynaklı güzellik olmalıdır. Burada “iyi haber”, Yaratan’ı edinmiş olan Ruh’tur. Mesih İsa’yı

giyinmiş ve İsa Mesih olmuş olan kişidir bir anlamda. Çünkü böyle olduğunda o ruh esası yani Yaratan'ın ışığını yansıtacak ve başkalarına "iyi haber" olacaktır. Bu nedenle Petrus'un ifadelerinde de Yaratan'dan gelenin esas kabı dolduran ışıktaki güzellik olduğunu da açıkça görmüş oluyoruz.

İNSAN GÜZELLİĞİNİN KAYNAĞI

Süsünüz örgülü saçlar, altın takılar, güzel giysiler gibi dışla ilgili olmasın. Gizli olan iç varlığınız, sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğiyle süsünüz olsun. Bu, Allah'ın gözünde çok değerlidir -1.Pet.3:3-4

İnsan güzelliğinin kaynağı muhteşem bir tasarımın, muhteşem sonucudur. Yani sebep ve sonuç ilişkisinde görünen bir maddi ortam vardır. Oysa bu maddi ortam her zaman dediğimiz gibi yüzde yüzlük muhteşem görünmeyen alem gerçeğinin sadece yüzde birlik bir hayal, bir görünüm yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak bu görünmez alem içinde görünen alemin üzerinde kısıtlı bir görüşle belli bir süreç içinde "kendi benliğimizin" keşfi yolculuğunda yaşar dururuz.

Bu nedenle Işıklar Babası Oğlu'nu yani bir anlamda elinin işi, gönlünün ışığı olan Mesih İsa'yı bize bu alemin ötesindeki Ruh'ta ve Gerçekte mevcut olan görünmez hakikati bize algılatmak ve "ben" kafesi içinde bağlı bulunduğumuz dünya gemisinden zirveye doğru çıkabilmemiz için bize yol olsun diye bize sunmaktadır. Bu sunumda aslında her şeyin ve özellikle iyi O'lanın kaynağının da esas noktasının kesin tarifi de söz konusudur. Petrus'un cümlelerinde çok belirgin olarak dile gelen bu kaynak nokta "gizli olan iç varlığımızdır" aslında. Bu iç varlığın Yaratan'ın Ruh'u ile açılması ve oluşan kalp noktasından içeriye kurtarıcı olan Efendimiz Mesih İsa'nın nurunun girmesi aslında içte sadece arzular bütünü olan bedenimizi doğrudan yüzde birlik alandan yüzde doksan dokuzluk alana çekerek "sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğine getirmektedir.

O zaman bu güzelliğin kaynağı yüreğin tam içersidir. Tamamen içsel bir işleyiştir. “Onlar ne kandan ne de bedendendirler, onlar Ruh’tan doğmuşlardır”. Ve Ruh’tan doğanların artık arzular bütünü olan bedenle ne ilişkileri vardır? Onlar doluluklarından “sevgi ve ihsandırlar”. Onlar bu sunumla güzelin anlamını insanlığa yansıtırlar. Güzel İyi’nin sonucudur. İyi Yaratan’dır. Güzel Yaratan’dır. İyi ve güzel “iyi haber” kurtuluştur. Kurtuluş Mesih’in kurtuluşunda bizim edindiğimiz o “ben” üstü seviyedir. O göklere “taht önüne” çıkan muhteşem bir yükseliştir. Yaratan’la eşit formda olmaktır.

YARATAN’IN GÜZELLİĞİ VE YARATAN’IN İŞLEYİŞİ

Kralı bütün güzelliğiyle görecek –Yeşaya 33:17

Yaratan’ın güzelliği ancak bir yemeğin tadı gibi “gel ve gör” ifadesinde olduğu gibi kişinin kendi keşfi içinde söz konusudur. Çünkü güzellik derken aslında artı ve eksi, yani bizce malum olan iyi ve kötü gerçekleri vardır. Yani biz iyi ve kötünün o bahsettiğimiz “İYİ” olduğundan bir haber yaşar dururuz. Ve bu anlamda hep eğilimimiz kendi benimiz için almaya olduğu için “kötü eğilimdir” ve dolayısı ile biz hep madalyonun tek tarafını görürüz.

Yani iyi ve kötü, güzel ve çirkin, siyah ve beyaz bunların tamamının iyi olduğunu ve dolayısı ile güzeli bütün de taşıdıklarını kolay kolay taşıyamayız. Ama Ruh’un işleyişinde Mesih İsa bizde kurtuluşunu gerçekleştirdiğinde birden bir perde açılır. Çünkü alt koşullardaki iyilikler, el ve kollarla yapılan kurtarma çabaları içinde geçen gayretler artık bizi edinme denilen koşulda terk etmişlerdir. Onlar ancak “iyi haberin” kapısına kadar bize eşlik etmişlerdir. Bundan sonra ise artık “edinenlerin güzelliği” “iyi haber” olarak yüzümüze çarpmaktadır. Ve Yaratan’ın güzelliği ancak Yaratan düşüncenin bizden ifşası yani tam olarak bütün nitelikleri ile yansımalarıyla edinilebilir, hissedilebilir ve bizden karşıya diğer insan kardeşlerimize yansır. Ama öncelikle yansımaları Yaratan’ın kendisindedir. Bu nedenle Efendimizin kurtuluşunda Mesih İsa ile birlikte ölür ve dirilir ve İsa Mesih’le birlikte Baba’ya yükseliriz ve bütün bu aşamalarda bizim işlevcimiz ise Yaratan’ın Ruh’udur. Oğul’dan başka hiç kimse Baba’yı görecek

değildir. Oğul Baba ile bir olandır. O zaman bu birlikte Oğul'u giyinen de bu bütünlükte Ruh'la birlikte bir olandır. Dolayısı ile Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta o Yaratan'ın bütün nitelikleri artık bu bütünlükte Oğul'la birlikte olan kişide ifşa olmakta, dolayısı ile Kral'ın bütün güzelliği içte edinilmektedir. O zaman hem içte hem bizden dışa yansıyan bir kaynak fişkırmasında bu güzellik işleve geçmektedir. Ruh'un rehberliğinde Yaratan benden bütün Yaratan nitelikleriyle akmaktadır. Mesih İsa'nın bütün yaşam nitelikleri, Oğul düzeyi benden adeta yansımaktadır. İşte bu Yaratan'ın kainatta bütün düşüncesiyle işlevinin en alt düzeyde yani bir hücre misali benim kabım içindeki işleyişi ve yansımasıdır. Bu güzelliştir.

GÜZELLİK GÜZEL OLUNDUĞUNDA GÜZELLİKTİR

Buraya kadar netleştirmeye çalıştığımız şey güzelliğin esasında algıların ve iç filtrelerin yansıttığı bir içsel edinim durumu olduğudur. Yani "haber" içi sevindiren bir hadisedir. Mesih İsa kalbin kapısını çalmakta ve içe gelmektedir, Kutsal Ruh içte yani yürekte çalışmaktadır. Ruh içimizde kabın ışıqla dolmasında Yaratan'a açık O'nun ışıklarını alan bir halde gelişendir. Bu nedenle insan "hükmetme" ve "çoğalma" buyruğu ile adeta Yaratan'ın madde üzerindeki hakimiyetinin gölgesi olmaktadır.

Ama bunun farkında değilse, içsel güzelliğin farkında değilse ki "iyi" O'lan Yaratan olduğuna göre "iyinin içte ifşası" söz konusu değildir demektir. O zaman "iyi ve dolayısı ile sonucu olan güzel" içte ifşa etmiyorsa güzel, güzel değildir. Güzelliğin güzel olması Yaratan'ın Mesih'inde içte Adem düzeyinden itibaren Mesih düzeyine aşamalardan geçen bir sirkülasyondan sonra içimizde ifşasıdır. Bu güzelliştir. Mesih İsa'nın Ruh'un işleyişi ile bizde yer edinmesi güzel olandır. Bu güzel olmaktır. Güzellik kavramı bizde o an tam olarak "sevgi ve ihsan" düzeyine ve hiçbir beklentisiz böyle bir düzeye gelindiğinde tam yerinde olur. O zaman güzel olunmaktadır.

İsrael, Yaratan'a yürüyen halk her ne milletten, her ne kavimden olursa olsun, onlar içsel devrim ve devinimleri ile Yaratan'a doğru Mesih'e bürünüp Ruh'ta yükselenlerdir. Bu bağlamda aslında bir çok koşucu koşusunu kupanın ötesinde bir niyetle bedeni yenmek, gücün üstüne çıkma ve bir bağlamda o en üst

noktadaki başarı dediğimiz hazzı yakalamak için yapmaktadır. Zafer koşusu aslında bedende elbette bu manada ifade edilemez ama ancak bir mecaz oluşturmaktadır. Şimdi bu noktadan hareketle aslında Yaratan'a yürüme bütün insanlığın temel ve hayati konusudur. Geline yerden yeniden Yaratan'a dönülmesi kaçınılmaz bir gerçektir. İşte bunun farkında olup koşusunu Adem noktasından başlatan ve sonra Mesih İsa'nın kurtaran düzeyine ulaşan kişinin gerçekten taşıdığı "iyi haberdır". Gerçekten niyeti, amacı ve yönü nettir ve hakikidir ve olması gerekendir. Bu nedenle bu insan "Yaratan suretindeki insana" koşmaktadır. Dolayısı ile bu insanın ayakları güzeldir. Bu insanın kendisi güzeldir. Bu insandan Yaratan'ın o muhteşem "sevgi ve ihsanı" bütün insan kardeşlerine akmaktadır. İşte bu hakikaten en güzel şeydir. Bu gerçek insandır. "Güzel insan" insanın yaratılmasının esas yerinde olan insandır.

XIII. ANLAŞILMAZ YOLLAR (*Romalılar 11:33*)

Yolları ne denli anlaşılmazdır- Rom.11:33

Kainat bizim penceremizden bakıldığına anlaşılmazdır. Bizim hem maddeye hem manaya bakışımızda hep içinde bulunduğumuz koşul ve sınırlılık hakimdir. Bu hakim bakış açısı oldukça dar büyük bir okyanusta küçük bir damla misalidir. Durum böyle olunca "göğün kuşlarından yerin sürüngenlerine ve okyanus diplerinde balıklara bile "hükmetmeye davet edilmiş bir manada Yaratan'ı sureti olan insan yılanı itaat eder bir hale gelme durumunda kalmıştır. Bu durum Adem seviyesinin durumudur. Bu durum bugünde geçerli olan bir durumdur. Anlaşılmaz olan yollar ve çarklar içersinde kök ve dal ilişkisinin bilincinden uzak olan insan için bütün bu büyüklük bu görkem kafa karıştırıcıdır. Oysa Yaratan'ın yarattığı bütün kainat sistemi Yaratan düşüncesi içinde herşey yerli yerinde yerleşmiş değişmez ve sabittir. Bu sabitlik içinde kainatta hiç bir şey dengesiz değildir. Hiç bir şey yersiz değildir. Herşey olması gereken yerde ve koşul içindedir. Ama bu dahi insan için anlaşılmazdır. Anlaşılmazdır çünkü bunun bir nedeni "görüp görüp görememe ve duyup duyup duyamama" gibi bir soruna sahip olmamızdır. Bu anlama zorluğumuzun belli başlı üç ana nedeni bulunmaktadır; bunlardan birincisi Yaratan suretinde yaratılmışlar olarak aslında bir türlü bu yaratılış düzenini algılayıp, her şeyin tamamen yerli yerinde ve düzen içinde ve bir "sebepe sonuç ilişkisinde var olduğunu" kabulde zorlanmamızdır. İkincisi ise, bütün bu sebepe sonuç ilişkisinin bizi nereye götürdüğü konusunda bir fikre sahip olmadığımız düşüncesinde olmamız ve dolayısı ile bunun emniyetsizliğidir. Üçüncüsü ise, bu gidişin tamamen bizim arzularımızın, kontrolümüzün ve aynı zamanda istemimizin dışında olmasıdır.

Kısacası, "bindik bir alamete gidiyoruz kıyamete" halk deyişinin çok iyi bir biçimde ifade ettiği gibi aslında tamamen varlık içinde yokluğumuzun farkındalığında olmanın şaşkınlığı içindeyizdir. Çünkü bu denli engin bir kainatın ve bu denli büyük bir madde ve mana denizinin ortasında adeta biz de bize göre Yaratan'ın "hiç-varlık" olması gibi kendi çapımızda ve küçücük bir damla, zerre olmamızdan kaynaklı bir "hiç-varlık" hissiyatı içinde kaybolur gideriz. Bu da bizim o kutsal yazıların başlangıcında ifade edilen Yaratan nurunu yansıtan ve suret olmanın asaleti ve gücündeki insan, insan olma özelliğimizi ve bu koşul için yaratılmışlığımızı ortadan kaldırmaktadır.

ACILARIN YOLU

Adem düzeyinde düşmüşlüğün sığ kıyılarında yaşamımızı götürürken aslında her şeyi küçük, küçük deneyimlerle, keşiflerle öğreniriz. Her adım aslına bizi yeni adımlara doğru taşır durur. Aslında kendi özgür irademiz aslında acıların yolunu ve mana yolunu seçme ile sınırlıdır ve bu sınırlılık içinde Efendimiz Mesih'in kurtaran varlığın içimize alana dek bir bebek gibi sadece dokunur, ses çıkarır, korkar, hareket eder, anlamsızda olsa hareketlerimizi dış dünyanın tepkilerine göre yönlendirir dururuz. Ama esasında kendi deneme yanılma öğrenim sürecimiz içinde bize verilen cılız ışıkla sadece kafamızı sağa sola vura, vura bazen kendi başımı dertlere soka, soka devam eder dururuz. Ama esasında yüreklerimizin esas susuzluğu, açsızlığı geldiği noktanın nurunu bulana kadar sürüp durduğu için biz çırpındıkça karanlık bir dehlizde ilerlercesine ilerler kendimizi acıtır, çevre koşullarının bizi incitmesine çoğu zaman mani bile olamayız. Oysa diğer tarafta yukardan Yaratan'ın Ruh'unun ışığı ile bize verilen uyandırılış sonrasında kalp noktamızın açılması sonucu aynı dehlizlerde gidiş bize yavaş, yavaş bu dehlizlerin manasının olduğu fikrini vermeye ve bu fikirle bizi aydınlatmaya başlar. Yine kafamızı sağa sola vurmaya başlarız ama bu kez kurtarıcımızın Ruh'ta ve gerçekte bir tapınıyla bizdeki varlığının Ruh'u çeken aydınlığında bu deneme yanılma yürüyüşlerimiz, bu hayat yolu yürüyüşlerimiz ve anlaşılmaz olarak nitelediğimiz her şey bize birden bire manalanarak dönmeye başlarlar bu dönüşlerde Yaratan'ın o muhteşem Yaratıcılığında doluluğundan sunduğu "sevgi ve ihsanı" alabilecek ve yansıtabilecek bir niteliğe gelebilmemiz için "alçak gönüllü" olabilme yetisi bizde gelişmeye başlayacaktır. Aslında bu "ne mutlu ruhta fakir olanlara göklerin egemenliğini alacaklardır" ifadesi doğrultusunda bizi gerçekten boşaltma hadisesidir.

Çünkü biz "benimizle sürekli meşgulken, benimizle sürekli ilişki içindeyken" dolayısı ile "günah sorunumuzu" halledememişken elbette "anlaşılmaz yolları algılayabilmemiz" mümkün olacak değildir. Kısacası bu anlaşılmaz yolları anlama çabası bizi acıların yolundan mana yoluna getiren önemli bir eğitim koşuludur. Bu koşulda yerimi bilmek aslında "göklerin egemenliğine açılan pencereye" sahip olmak anlamında olacaktır. Ayrıca, Yaratan'dan gelen insanın O'ndan ayrılması ile Yaratan'ı yansıtmada

Yaratan'ın ne denli büyük, erişilmez bir nitelikte olduğunu da düşünmesine yol açacaktır. Doğal olarak bir yanda kendi küçüklüğü içinde kendi içine Yaratan'ın ışığını almaya yer açabilecekken diğer taraftan da Yaratan'ın niteliklerini görebilme şansına haiz olmuş olacaktır. O nedenle dünyada bütün bu anlaşılmaz yollar aslında bizi anlaşılabilir bir koşula doğru çekmek için mevcut olan yollardır.

Aslında Mesih İsa'da bize sunulan kurtuluş ışığında görüldüğü gibi Yaratan'ın yolları her zaman anlaşılmaz değildir. Anlaşılır olması için basamak, basamak varlığımız içinde keşif yolculuklarına devam etmemiz gerekmektedir. Her şeyden önce yukarıdan verilen yani kalp noktasının açılması Allah'ın Mesih İsa'da sunduğu ve Ruh'u ile işlediği kurtuluş ve kurtuluş lütfüdür.

ANLAŞILMAZLIĞIN ARKASINDAKİ SIR

Allah'ın kendisini sevenler için hazırladıkların hiç bir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı-1.Kor. 2:9

Bu noktadan hareketle aslında bize o net olarak göremediğimiz için korktuğumuz ve sonunu bilemediğimiz için ürktüğümüz ve bizim hedef ve kontrolümüzle uyumlu olmadığı için dehşete düştüğümüz ve bize acılar yolu olarak yansıyan yol esasında "huzur ve esenlik" kelimeleri ile ifade edebileceğimiz ve "haz" dediğimiz Yaratan'ın ışığının Mesih İsa'da ve Ruh'un rehberliğinde kabımızı doldurduğu bir yoldur. Bunu yukarıdaki sözler en güzel şekilde ifade etmektedir. Bu yol da esas Yaratılışın ana gayesi "hazzın" en üst doruklarıdır. Çünkü bu yol anlaşılmaz gibi görünen yol okyanusun içinde kalanlar için anlaşılmazdır.

Ama okyanustaki küçük balıklar ve hatta planktonlar için okyanusun bütünü görünmediği için bir kaç dakika içindeki dönüşle unutulacak olan o küçük yaşam çemberi aslında üstünde koskoca bir okyanusu ve onun da üstünde koskoca bir kara alemi ve hatta gökleri ve yıldızları ve daha neleri neleri içermektedir. O

zaman bu tabiat örneği bile anlaşılmaazlığın nedeni yukarda da bahsettiğimiz gibi alçak gönüllülük, yerin farkındalığı ve aynı zamanda büyüklüğün tespiti gibi ana nedenleri içermektedir. Ve bizi içinde bulunduğumuz durumu fark edemememiz ve gittiğimiz son noktayı algılayamamamız ve elbette kontrolümüzün dışında olması gibi nedenler içinde kıvrınmamıza neden olmaktadır.

GİZLİLİK VE AÇIĞA ÇIKMA

Gizlilik Allahımız RAB'be özgüdür ama bu yasanın bütün sözlerine uyanız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir - Tesn.29:29

Anlaşılmaazlığın bir başka nedeni aslında Yaratan'ın bize gizli olmasıdır. Yani içimizdeki cılız ışık her bir fertte Yaratan'ı yansıtmak için hazır konuma gelmek için verilmiş olan cılız yaşam ışığıdır. Sıradan insanlar bütün dini yönlenişleriyle bile aslına bu cılız ışığın varlığını açığa çıkarmaktadırlar. Ama diğer taraftan gerçek olan şey insanlar Adem düzeyinde maddi bedenler içersinde doğrudan maddi yani görsel ve işitsel çevre algıları içersinde sadece kendi görme düzeyleri ve alanları içindekini görme durumundadırlar. Böylelikle çoğunlukla, doğa itibariyle ve Yaratan'a zıtlığı doğrultusunda "alma arzuları içinde yaşayan insanlar" aslında bu "benlik" içinde Yaratan'a gizlidirler. Dolayısı ile Yaratan'da onlara gizlidir.

Yaratan'ın açığa çıkması Mesih İsa'nın "Yol, gerçek ve Yaşam" benim sözlerindeki kurtaran ışığının içimize doğması daha doğrusu Mesih'i yüreğimize efendimiz ve kurtarıcımız olarak alarak "Yolu, gerçeği ve yaşamı" yani diri O'lanı Yaratan'ı nitelikleri itibariyle içimize almamızdır. O vakit Yaratan bizden Mesih İsa'da ve Ruh'un saran ışığında ifşa olmaktadır.

Anlaşılmaaz yollar ve bu yolların anlaşılmaazlığının içinde acılar yolunun şefkat tokatları ve hatta kalp noktasının açılmasından sonra da mana yolunda yürüyüşte kabı ışıkla doldurma çalışmalarında inişler ve çıkışlar ve engeller ve

bir üst ıslaha tırmanışın getirdiği gelişim zorlukları hep aslında anlaşılmanın yüce amaç doğrultusunda anlaşılır olduğunun ispatı ve ifşası içindir. Ama bu anlaşılma fikirsel bir kanıt, mantık yürütme ya da felsefi bir varış noktası değildir. Bu tamamen beş duyu organımızla içimizde Yaratan'ın ifşası ile açığa çıkmasıdır ve bu nesillere ve sonsuzluklara aktarılabilecek olan izlenimdir. Bu nedenle kutsal yazılarda ta Adem'den İbrahim'e oradan Musa'ya ve elbette kurtarıcımız Efendimiz İsa Mesih'e kadar hep bu izlenimler süregelmekte ve edinimler edinim olduğu ve hakiki birer izlenim olduğu için anlatılıp durmakta ve yine hakiki izlenim olduğu için ruhumuza hitap etmektedir. İşte bu nedenle "anlaşılmaz yollara ve bu yollar üzerinde anlam veremediğimiz iniş ve çıkışlara ve engebelere ve zorluklara" uğradığımızda bu tecrübe ve izlenim ve edinimler bize Yaratan'ın ışığının farklı yer, zaman ve kişilerden yansıdığını ve bizi Kutsal Ruh'un görkemli işleyişinde bina ettiğini görebiliriz. O zaman bize manevi yolun derinliklerinde mananın açılması "sevgi ve ihsan" boyutunda ıslah üstüne ıslah yaşayarak kendimizin o anlaşılma yolları içinde olduğumuz bilincinde Yaratan'ın Mesih'inde Yaratana sunulduğumuzu ve dolayısı ile Yaratılış gayemiz "tezahürü" tamlık içinde yerine getirdiğimizi görürüz.

YARATANIN İZLERİ

Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım, bereket kaynağı olacaksın-
Yar.12:2

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'ta, sebep sonuç ve işlev dairesinde bize açıklanmış O'lanı aslında insan bedeni ve Adem düzeyi dairesinde anlamak ve algılamak elbette zordur. Bütün bu kainatın çarkları içinde ve birbirine bağlı bütünlüğü ve zincirleri içinde aslında muhteşem düzen yapısı içinde anlamak ve algılamak sadece içinde bulunduğumuz derece ve koşullar nedeni ile anlamak zordur.

Çünkü Yaratılış düşüncesi içinde tamlığın varlığında aslında anlayışın yaratıcısının yarattığı bir sistemde anlaşılmanın olması düşünülemez bile. Bu bizim anlayışsızlığımızın sonucunda anlaşılma olan yollar aslında

boyutlarımızın ve koşullarımızın üstüne çıktığımızda anlaşılırdır. Mesela Nuh düzeyinde Nuh'un ancak kendisini kurtarışı ancak kendi koşulu içinde sınırlı bir doğruluk örneğidir ve o koşulda anlaşılırdır ama belki o koşul içindeki bakış açısı için anlaşılmazdır. Ama Musa kendisini değil kavmini kurtarmaya kalkan bir ışık insanı olarak yine kendi kuşağı içinde anlaşılırdır ama belki de kendi kuşağı içinde bakanlar için anlaşılmazdır.

Kısacası Yüce Allah bizi kendi "karşılık beklemezsizin doluluğundan döktüğü sevgi ve ihsan" için yaratmış olduğu için aslında beklentisi de eninde sonunda anlaşılmaz yolları anlaşılma ıslah etmemizdir. Kaostan düzen gelen kainatın altı günlük mecazi serüveni içinde ve kutsal yazıların ele aldığı bütün hikayelerin ve kişilerin anlatımlarının arka planlarında hep bu gerçek vardır. Kainatta yüce bir görevimiz vardır "Haktan aldığımızı halka vermek" yani "sevgi ve ihsan O'lanı" bedenlerimiz içinde ifşa etmek, "Rabbena hep bana" demekten "Haktan aldığımızı halka veririz" demeye gelmek ve bunu her seviyedeki algı, his ve yaşam koşullarımıza ve niteliklerimize taşımak. Bunun içinde ışık insanlara ve elbette her şeyden önce kurtarıcımız efendimiz Mesih İsa'ya ve Kutsal Ruh'un rehberliğine bakmamız gerekmektedir. Kutsal Yazılarda bütün bu izlenimlerin temelidir. Bu nedenle Yaratanın izleri bu yazıların içine aldığı bütün fertlerin yaşamlarında açıkça gözlenebilmektedir. Bu izlenimlerden de "anlaşılmayan yolların" anlaşılabilmesine ışıklar sunulmuş olacaktır. Bu nedenle şimdi bu ışık insanların ve kurtarıcımız Efendimizin yaşamlarında iniş ve çıkışların, engebelerin, zorlukların ve anlaşılmazlıkların neleri ifade ettiğini birlikte görerek bu izlenimlerden kendi kabımıza yeni ışıklar alalım. Ve anlaşılmazı algılayacak O'lan Yaratan'ı Mesih İsa'da yüreklerimizde gönenelim ve saran ışığı doğrudan yüreğimizin derinliklerine çekerek yeni doğuşta ve yeni yaşamda Mesih'i bir fert olarak görünenin ardındaki görünmezle sonsuzluk denizine doğru Mesih'in yükselişinde Ruh'un ışınmasında yelken açalım.

1. İbrahim: İbrahim bir putperest kavmin ortasında bir çok farklı düşünce içinde ve madde dünyasının bağrında hem de put üreten bir aile ortamında yaşıyordu. Kısacası İbrahim'i bir düzey olarak kabul edersek bir manada İbrahim günümüzün madde kaygıları içinde ve teknoloji gibi her tür dikkatimizi çeken ve bir manada bize put olan nesnelere arasında kaybolmuş ve sürekli kendine putlar üreten yani yeni ilgi alanları oluşturan bir aile içinde yaşayan bir kişiydi. Ama böyle bir durumda günün birinde yaşamını sorgulamaya başladı ve bu sorgulamada belki de hayatının en zor kararını almak zorunda kalmıştı. Bütün bu aşamaların kolay olduğunu söylemek zordur. Fakat bu adımın arkasında büyük

bir vaadi de üzerine çektiğini görüyoruz. Bu düzeyde bir kişi doğal olarak Yaratan'ın "seni büyük bir millet yapacağım" vaadiyle karşı karşıya kalmaktadır. Çünkü İbrahim'in bölünmüşlükten, parçalanmışlıktan bütüne hareketi gerçekten de Yaratan'ın temel yaratılış gayesinde olduğu için muhakkak bereket getirecek bir durumdur. Ve gerçekten de İbrahim İsrail'e yani Yaratan'a yürüyenlere başlangıç olmuştur.

Bu adımları anlatmak kolaydır. Biz şu anda İbrahim seviyesine dıştan bakanlar olarak bize laf söylemek çok kolaydır. Çünkü İbrahim'in başlangıç noktasını ve sonrasını ve daha sonrasını gözlemleyerek bir karara varabiliyor ve Yaratanın burada izlediği yolların ne denli müthiş bir sonuca doğru hareket ettiğini görüyoruz. Ama kendi hayatlarımızda bunu bulmamız gerçekten pek mümkün olmuyor. Konumuzun başında dediğimiz gibi yaratılış düzenini bir bütün olarak göremiyoruz, nereye gittiğimizi bilemiyoruz ve koşullarımızı kontrol edemiyoruz bu da bizi anlaşılmasız yolların bir ferdi olduğumuz koşuluna getiriyor ve acılar yolunda acıları ve yalnızlığı ve anlayamadığımızı algılıyoruz. Ve hatta anlaşılmadığımızı da hissederek kendimizi anlaşılmasız yollarda bir anlamda manasızlığa teslim ediyoruz.

Kendi konumumuzla İbrahim'i karşılaştırdığımızda aynı zorluğu İbrahim'in de yaşadığını görüyoruz. Aslında bir çoklarının babası olacağı vaadini İbrahim'in de kendi yaşadığı dönem içinde bilemediğini görüyoruz. İbrahim'in esas isminin Avram olduğunu biliyoruz "yani "birçoklarının babası" ama yaşamının çok büyük bir bölümünde böyle bir vaadi yaşamında görmediğini gözlemliyoruz.

Oysa burada neden bu gecikmelerin olduğunu sorabiliriz? Neden bu vaatlerin vaatsiz ve zorluk içinde geçen günler olduğunu sorabiliriz? Ve alacağımız cevabın bulunduğumuz düzey ve koşul içinde eğer alma arzumuzun sınırlarında bir yaşam sürüyor ve kendimizi "benliğimiz" üzerindeki daha çıkarıp orada Yaratan'la yüz yüze Mesih'ini içimize edinmiyorsak işte o zaman O'nun yollarının ne denli anlaşılmasız olduğunu söylemekten başka bir hal çaremiz kalmıyor. Ama öykünün tamamına vakıf olduğumuzda ise bunun arkasında yani anlaşılmasız gibi görünenin arkasında ne büyük bir mana olduğunu keşfediyor, seviniyor, hatta Yaratan'da Ruh'unda ve Mesih'inde kurtuluşun gönenmesinde o en üst düzey hazları alıyoruz.

2.Musa: Yaratanın bütün gerçeğinde kendi yönünü ıslah üzerine çevirmiş bulunan o muhteşem ışık peygamberi Musa herhalde Yaratan'ın ışığına çekilen kabı içinde kalp noktasının açıldığı o ilk kıpırdanma anlarında bir Mısırlıyı öldürmekle yola çıkacağına hiç bir anlam verememiş olmalıdır. Aslında o noktadan başlayan yürüyüşü Sina dağının tepesine çıkana kadar yılar yıllar almış çok uzun bir süreçtir. Karmaşıktır. Musa'nın penceresinden bakıldığında "yollar o denli anlamsızdır ki". Ama yollar tamamlandığında yani Musa vaat edilen toprakların girişinde bir halkı, arzuları ıslahla vaat topraklarına kadar getirdiğinde ve o noktada işi son bulduğunda aslında anlaşılmaz yollar birden bire anlam kazanmaktadır. Ama o süreç o karmaşık inişler ve çıkışlar ve engebeler aşılması geçilmesi zor geçitler gibidir. Hatta belki de o insan benliğinin üstüne çıkılan o üst noktalarda bile yani Sina dağının tepesinde bile Musa ne olup bittiğini tam net olarak algılayamamışta olabilir. Bir şeyleri hep yılların içinde, yaşanan tecrübelerin ve izlenimlerin sonucunda edindikçe anlamamız mümkündür. Kutsal Ruh içimizde varlığını bize hissettirdikçe daha doğrusu onun açtığı o noktada biz işledikçe Mesih İsa'yı daha çok daha çok içimizde inşa ettikçe, yerleştirdikçe ışık, ışık bizde yansıma aydınlanma başladıkça günlerimiz anlam kazanacaktır. Çünkü anlaşılmaz yollarda anlaşılabilir bir hat, bir plan dahilinde devam ettiğimiz bilincinde efendimiz Mesih İsa'nın ifadesinde olduğu gibi "o günün kaygısında" yaşamaya başlamış olacağız.

Şimdi bakın hayatınızın bütün noktalarını şu ışıkla bir kez daha değerlendirin. Belki kurtuluş kaynağımız Mesih'i henüz tanımadan yaşadığınız bir dönem vardı. Sonra bu dönem Ruh'un kalp noktanızı açması ve Mesih'in yüreğinize gelmesi ile daha doğrusu Yaratan'ın ışığı ile kabınızı doldurmaya başlamanızla hayatınızda bir şeyler değişmeye ıslaha başladı. Ama bütün bu olanlarla birlikte dünya kaosu, karmaşanız belki de daha karmaşık bir hal aldı. Çünkü artık çöplerinizi yani manevi manada "bencilliğinizi, öfkenizi, nefretinizi bir başka gözle daha yakından görmeye başladığınız için" daha çok karışmaya başladınız. İşte bütün bu anlarda Yaratan'ın diğer ışık insanlar üzerinde yani İsrail önderleri üzerine yani Yaratan'a yürüyüşte öncülük edenlerin hayat izlenimlerinde bir kez daha değerlendirmemiz gerekmektedir.

Bakın Musa, o ışık insan yazıların anlatımı ile Mısır'dan ayrıldığında oldukça olgun bir yaşındaydı. Yani "benliğini" "bağlarını" oldukça geç bir dönemde terk etmişti. Ve sonra manevi ıslah süreci, kendi arzuları ile boğuşma

dönemi bir manada Yakup'tan İsrail'e dönüşüm süreci oldukça uzun sürmüştü bir şekilde mecazi bir uzunluk süreci olarak bu süreçler hep 40 ve 40 ile ifade edilmektedir. Ve daha sonra da bu uzun olgunluk süreci tamam olduktan sonra Musa diğer arzularını da tamamen ıslah ederek Sina üzerine çıkmıştır. Yani "egosunun" üstüne ve orada Yaratan'ı edinmiş, yani kabını artık tamamen "başkasına ihsan" için Yaratan ışığı ile doldurabilmiştir. Farkındaysanız bu anlatımın manevi tarafı olduğu gibi fiziki tarafı da bir halkı harekete geçirebilmesidir. Fakat bütün bu süreç içinde acaba Musa her şeyi yerli yerinde mi görüyordu? Çok anlaşılır mı buluyordu? Muhtemelen "ey Allah, yolların ne anlaşılmaz" şeklinde haykırıyordu. Ama sonuçta esasında "anlaşılmazın" esasında "anlaşılıra hizmet için" var olduğunu görüyoruz.

Firavun önünde Musa'nın kolaylıkla ve karışmadan ve her şeyin kontrolde olduğu esenliği içinde hareket edebildiğini sanmıyorum. İnsanın kendi benliği ile mücadelesinde "benliğine" kaç kez yenildiğini ve umutsuzluğa düştüğünü aslında hepimiz biliyoruz. Hele hele sevgiden, merhamete, adalete, hoş görüye yüzler arzumuzu Firavun'un yani benliğin hükümranlığında çıkarma çabalarının da aslında çok kolay ve anlaşılır olduğunu söylememiz pek mümkün olmamaktadır.

O zaman gerçek şudur anlaşılmazı anlamadığımız için anlaşılmazın anlaşılır olmadığını söylemek sadece kısır bir bakış açısı ve hayat tarzının ve her şeyi madde ortamında anlamadan başka bir şey değildir.

3.İsrail: Hep konularımızda İsrail ve İsrail'i adeta iki ayrı kavram olarak ayırmaya gayret ettik ve bu gayretimize de devam edeceğiz. İsrail esasında bizim beden dünyamız yani maddede olan yaşamımızı ifade etmektedir. İsrail ise bizim esas olması gereken Yaratan'a doğru olan maneviyatımız. O'nu iç varlığımızda edinerek geldiğimiz kaynağı ifşa edip O'na geri dönmemiz anlamındadır. Şimdi bu noktada özellikle çölde yani Yaratan'a doğru yürürken Yaratan'a karşı olan bütün arzuların çekişme ve çelişmeleri içindeki İsrail yani burada insan ve maneviyatı yani İsrail aslında anlaşılır bir yol üzerinde kendisini asla görebilmiş değildir. Evet, Yaratan'ı aşama, aşama hissetmektedir. Hatta iniş ve çıkışlarıyla Yaratan'ı edinme ile edinmeme arasında fark etmektedir. Ama hala "kendi için alma arzusunu" asla "başkalarına ihsan için almaya" çevirememenin anlaşılmazlığını yaşayıp durmaktadır.

Aslında Firavun'dan kurtulma, kızıl denizi aşma ve çölün o vahşi ortamı içinde önlerinde Ruh'un rehberliği olduğu halde bir türlü izlenimlerini tam olarak edinme şuurunda olamamışlardır. Çünkü bütün tabloyu edinmeleri, büyük resmi görmeleri mümkün olamamıştır. Bu nedenle de içinde buldukları koşullarda aynen bizlerin yaptığı gibi şikayetçi olup durmuşlardır. Aslında bu durumda şikayette doğal olarak huzur değil huzursuzluğu beraberinde getirmiştir.

4.Davut:: Davut'un İsrail'in büyük kralı olması anlık bir mesele ve hele hele kolay ve anlaşılır yoldan olan bir mesele hiç değildir. Öncelikle İsrail'in istemine cevap aslında kişilerin niyetlerine göre ve kendilerini yansıtan kişileri başlarına musallat etmenin net bir örneğidir. İnsanların aradıkları niteliklere uygun başlarına getirdikleri ile esas Yaratan düşüncenin arzusu birbirinden oldukça farklıdır. Ve Saul ile Davut arasındaki nitelik farklılıklarında bunu görebilmek mümkündür. Bu nitelik farklılığı da aslında yine bulunulan koşulun getirilerine göredir.

Yani Davut Davut olması gerektiği koşulda aslında Yaratan'a yüreği bakımından doğru olandır. O'nun niteliğini belki de belli başlı bir kaç niteliğini o koşulda yansıtmıştır.

Fakat Davut Saul'un hayat sahnesinde görev süresi tamamlanana dek bir anlamda Saul tarafından bir yığın korkular yaşamış ve emniyetsiz bir yaşam sürmüştür. Kısacası onun için bu izlenimler çok büyük önem taşımakla birlikte hakikaten anlaşılmazdır. Yüce Allah'ın böyle bir düzeyde yetkinliğe davet ettiği bir kişiyi böylesi zorluklar altında bir müddet terk etmesi elbette ki anlaşılmazdır. Hatta krallığı bir müddette bölgesel kalmıştır. Uzun yıllar tahta oturacağı hayali bile ortada yokken çektikleriyle daha sonra Davut'un geldiği nokta arasında dağlar kadar fark vardır. Ama bu dahi bizim yollarımızla Yaratan düşüncesinin ne denli farklı olduğuna büyük bir kanıt oluşturmaktadır.

5. Pavlus: Bu konumuza neden olan kişinin yaşamına baktığımızda da aslında "yolların anlaşılmazlığı" konusunun nereden kaynaklandığını görmemiz mümkündür. Yaratan'ın yolları anlaşılmazdır. Çünkü yaşanan koşullar içinde

bütün seviyeleri, yaşam katmanlarını gözlememiz mümkün değildir.

Pavlus'un dönüşüm ve değişim durumundan sonra insanlarca kabul görmemesi üç yıl boyunca gözlerden irak olması ve daha sonra senelerce kendi memleketinde kalması bütün Müjdeleme hizmeti öncesi yaşadıklarıdır. Yani bütün hizmetleri, bütün bu yazdıkları bir anlık bir izlenim birikimi sonucu değil yılların potasında ve anlaşılmaz gibi görünen yolların sonuçlarıdır. Ve o koşullar ve o yollar yaşanırken kesinlikle anlaşılması anlayamamaktan kaynaklı isyana ve beni uyandırmaya eğilim göstermemek en akıllıca olanıdır. Çünkü Pavlus'un ifadelerinde olduğu gibi bunların temeli tamamen zenginliktir. Bunun temeli tamamen antlaşmadır. Yani Nuh'ta olduğu gibi "gemiye biniş ve iniş" hep antlaşmanın bir sonucudur. Yani herşey Yaratan'ın planıdır. Pavlus'ta daha sonra Müjdeleme esnasında da başına gelenlerle anlaşılmazlığı kendi hayatında defalarca yaşamış ve sonucunda çalıştığımız cümle ifadesinde ama aynı zamanda "hedefe doğru" koşmaktan bahsederek ve Mesih'te olmanın ve o düzeyin herşeye bedel olduğunu belirterek sözlerini ve hayatını tamamlamıştır.

Sevgili oğlum budur, ondan hoşnudum -Mat.3:17

6. Ve Efendimiz İsa: Efendimiz İsa'ya geldiğimizde ve İsa Mesih'in yaşam izlenimlerine baktığımızda ise yine Yaratan düşüncesinin bizim düşüncemizden ne kadar farklı olduğunu görüyoruz. Efendimiz İsa hizmetine yukarıdaki sözlerin teşvikinde başlamıştır. Oysa hepimize kurtarıcı olan o görkemli doğruluk, o görkemli sevgi ve ihsan yaşamı bize ne yazık ki, acılar yolu üzerine mana yolunu inşa ile sunulmuştur. Yani "anlaşılmaz yollarla" ve "biçimlerde" "ölüm ve diriliş" anlaşılmazlığı içinde, yaşamın anlaşılmaz binbir katmeri içinde bize "yaşam suyu" "yaşam ekmeği" sunulmuştur. Efendimiz İsa ulaşmamız gereken en üst düzeydir. Mesih İsa'nın kurtarıcı bu nedenle acılar üstünde kimseye özür bırakmazsızcasına inşa edilmiş Yaratan nitelikleriyle İnsan-ı Kamili yani Yaratan suretini yansıtmaya, Yaratan'ı inşa etme noktasıdır. Ama bu nokta dahi anlaşılmazlıkta anlaşılır olmuştur.

HAÇ ÖTESİNDE TAÇ

Üstün gücün bizden değil, Yaratan'dn kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz... bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz-2.Kor.4:7;16

Görüldüğü gibi bütün bu izlenimler bize Yaratan'ın anlaşılmaz dediğimiz her bir yolunda arka plandaki tarif edilmez ve gözle görülmez bir zenginliğin sonucu vardır. Yani anlaşılmazlık aslında muhteşem bir sebebin muhteşem sonucudur ve anın farkındalığında ve mana yolunda Ruh'un işleyişinde Mesih'le yaşandığında bu sonuçta aslında bizi sonsuzluğa götüren ve sonsuz hazza bizi dahil eden daha doğrusu Yaratan'ı edinmemize neden olan bir sebep olur.

Bütün bu Yaratan izleri olan yaşam izlenimleri üzerine bizim defalarca neden sorusunu sormamız mümkündür ama sormamız gerçekten bu tamamlanmış yaşam pencereleri için artık gerekli midir? Şimdi İsrail'e şikayetlerinden ötürü kızdığımızı bile fark edebiliriz. Ama aslında o koşulda biz de olsaydık aynı şeyi yapmayacak mıydık? Aynı şeyi biz şimdi kendi koşullarımızda yapmıyor muyuz?

Pavlus'un bütün izlenimlerine rağmen geldiği nokta "cesaret yitirmeme noktasıdır". Aslında bu noktaya geliş manevi anlaşılmazları algılama ve yerli yerine oturabilme noktasıdır. Hayat Adem düzeyinden Mesih düzeyine varmadıkça ve bendeki her arzu bu dönüşüm ve değişime tabi olmadıkça bu anlaşılmazı algılama noktasına tam olarak gelinemeyeceği için hep sorgulamalar olacaktır. Bu bizim kesintili olarak ilerleme ve gerileme tavrı içindeki manevi yolculuğumuzun doğal bir sonucudur ama esas olan "her ne kadar dış varlığımız yıpranıyorsa da iç arlığımız yenilenmektedir". Bu fizik dünyamızın geçiciliği ve mana yani ruh dünyamızın kalıcılığının gerçeğidir.

O zaman Efendimiz Mesih İsa'da ve Ruh'un işleyişinde her ne kadar kalp noktamız açılıp lütufla bağışlanmaya, kurtuluşa ulaştıkça da hala inişli çıkışlı ve engebeli bir yaşam yaşadığımız bir gerçektir ve çoğu zaman "iman, ümit ve sevgi" bir slogan olarak kalmaktadır hayatlarımızda. Ve bir çok anlaşılmaz yollar içinde anlamsızlık varlıklarımızın hakimi olmaktadır. İşte eğer bu durumları yaşıyorsak "yollar anlaşılmazsa" aklımızda tutmamız gereken bu anlaşılmaz

yolların Yaratan'a ait olduğudur. Ve Yaratanın dűşüncesinin de hiç bir zaman bizim dűşüncemiz olmadığı gerçeğidir. İşte bu nedenle bizim de hayatımızı özellikle kurtarıcımız efendimiz Mesih İsa'da ve Allah'ın Ruh'unda sürdürdüğümüz hayatımızı cesaretimizi yitirmeden sürdürebilir ve bütün insanlığın ve özellikle Yaratan'da ışıık insanların izlenimlerinde izlenimlerimizi daha da üstlere Mesih'le yükselişe Ruh'ta ve gerçekte ibadete yani yaşamaya tetikleyebiliriz.

XIV. BARIŞ İÇİNDE YAŞAM (*Romalılar 12:18-20*)

Mümkünse elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın- Rom.12:18

Günümüzde bazı kelimeler sürekli olarak kullanılmaya başlamış olan kelimelerdir. Aslında bu tarih içinde de hep böyle olmuştur. Sevgi sevgidir, barış barıştır barış olmasına da uygulamalara geldiğimizde sevgi birden nefrete, barış birden savaşa dönüşür. Hatta bu bir anlık öfkenin getirdiği çok ağır bedellerle de imzalanır. Çok ilginçtir ama dört bin yıllık bir tarihe baktığımızda hani şöyle toplayıp çıkarma gibi bir şansımız olsa topu, topu üç yüz yılı barış içinde geçmiştir. O zaman insanların bazı kavramları neden bu kadar çok söyledikleri de ortaya çıkmaktadır. Söylemektedirler, kullanmaktadırlar çünkü gerçek hayatlarına bu kavramları oturtmaları hep zor olmuştur. Dolayısı ile zor olan bir şeyde dile vurmaktadır. Eğer tam olarak hayata oturtulmuş olsaydı zaten bu kadar dile dökülmesi mümkün olamayacaktı.

Aslında yaşama indirgeyememek bir bilinmez değil yaratılış gerçeğinde kişilerin hep “alma arzularındaki” o bitmek tükenmek bilmeyen hırslarıdır. Kısacası gönül gözleri, kalp noktaları bu konuda onlara açık bir kapı göstermedikçe de bu hep böyle gelmiş ve böyle devam etmektedir.

Bölünmeler aslında her kişinin kendi anlayışını başkalarının anlayışlarının üzerine bina etmesi noktasında başlamaktadır. Yani “ben bilirim” “ben anlarım” “ben” ve “ben”. Bu noktada dinlerin at başı olduğu bir dünyada dinlerin içindeki hatta aynı inanışların içindeki binlerce bölünmede net bir biçimde görünmektedir. İnsanlar bazen teolojik konular üzerinde incir çekirdeğini bile doldurmayacak konularda bölünmüşlerdir. Bazen de daha büyük konular üzerinde tartışmalarla birbirlerinden kopmuşlardır. Bazen de bu ayrılıkların temelinde pratikler yatmaktadır.

İster öyle olsun ister böyle olsun esasında Efendimiz Mesih’in sözlerinde de esas ruhların dikkatlerinin çekilmek istediği nokta nettir; “Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Allah oğulları denecektir”.

Aslında bu noktadan hareketle işaret yani Yaratan'la birlikteliğin işaretinin "barış" sözünde ifade bulduğu gerçeği vardır. Bu ifadeye baktığımızda "barış" aslında bir sabitliktir. Yani barışta bir hareketten ziyade bir oturmuşluk, bir dinginlik ve bir durağanlık vardır. Burada elbette hepimiz kainatı sorgulayabiliriz. Yani kainatta büyük bir hareketlilik varken durgunluğun esenlik getiren ve övülen bir şey olmasını nasıl açıklayabiliriz. Bunu şöyle açıklamamız mümkündür. Kainattaki bütün hareket belli durağan bir formül içinde, bir düşünce içinde yerli yerindedir. Yani "kaostan ıslah" hareketi durağan, yerli yerine oturmuş bir düşünce içinde, sabit ve değişmez ilahi Yaratan düşüncesi içindedir. O zaman durağanlık içinde hareketlilik, gaye içinde hareketlilik. Bu da hedefin netliğini ve sabitliğini getirir ki, bu da Yaratan'ı edinme, O'nunla eşit formda olma anlamındadır. Dolayısı ile bu sabitlik Yaratan'ın niteliğini üzerimizde ifşa etmektir.

O zaman Mesih İsa'nın kurtuluşunu gönenmek Yaratan'ın suretine dönüşüm anlamındadır. Bu suret içinde "dağdaki vaazdaki" bir çok şeyle birlikte "barış" kavramı da esastır. Bu öyle bir durum ifadesidir ki, Mesih düzeyinin sizden yansıyıp yansımaması ile doğrudan alakalıdır.

İÇTEN DIŞA YANSIYAN IŞIK

Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır-Yuh.13:35

Barış sadece sözde ifade edilebilecek ya da törensel birlikteliklerle görsele dökülebilecek bir kavram değildir. Bugün günümüzde dinler arasında ya da dinlerin mezhepleri arasında bir manada zorlama ile bir diğer manada belli bir görüntü ortamı olması için koşulların zorlamasında bir takım birlik söylemlerinden bahsedilmektedir.

Bunlar kalıcı olmadığı gibi herkes o birlik görüntüsü dağılımında hala birbirini rencide etme ve incitme peşindedir. Oysa Yaratan'ın Mesih İsa'da da çok net bir biçimde ifade ettiği "sevgi ve ihsan'ı" boşaltan olması dolayısı ile yarattıklarında da bu muhteşem Yaratıcılık özelliğini ifşa ettirme arzudur. Çünkü ifşa olunursa Yaratan doluluğuna karşılık bulmuş olacaktır. O zaman bu ifşa bir manada mecburiyettir, bir diğer manada ise ifşa giyinilmediğinde bir eksikliğin mevcudiyeti söz konusudur. Yani her bir beden üstünde işleyen ruh düşmüş konumundan Yaratan'a yönelişe başlamaya davet edilmiştir. Ama bu davet edilişte yukarıdan verilen kalp noktasının açılma düzeyine gelmesi esastır. Bu düzeye geliş dahi bir başlangıç olup esas sulh noktası dediğimiz barış noktası Mesih'le birlikte yükseliş noktası olmaktadır. Bu noktada saran ışık yani Yaratan'ın Ruh'u artık Mesihleşmiş kişi ile bütünleşerek dışarıya ışığı yansıtmaktadır. Bu ışığın en etkin huzmesi, en iyi ışması "barış, esenlik yüreğindedir". Yani Osmanlıca aynı kökten hareketle bu sıralamayı aslında bize daha net göstermektedir. Kısacası ruhun barış noktasına gelmesi evvel emirde ıslaha geçişle söz konusudur. Her bir arzunun ıslahı o noktaya sulhu getirecektir ve sulhta selameti getirecektir. Biri olmadan bir diğerinin olması mümkün değildir.

Bu nedenle Efendimizin "Ne mutlu" demesindeki sebep buradadır. Çünkü "elden geldiğince barış içinde" olmak büyük bir aşamadır. Çünkü burada hadise içte başlamaktadır. Kendi ile ıslah, sulh ve selamet bağlantısı içinde olmayan kişinin diğer insan kardeşi ile ıslah, sulh ve selamet bağı oluşturması mümkün değildir. Oluyor görünse bile her an kopmaya hazır ya da dışa vurulmasa da daima eksik, düzensiz ve problemlidir. Hatta kişideki bir çok sorunun kaynağı da bu noktadan kaynaklanmaktadır.

DOSTUNU KENDİN GİBİ SEVMEK

Herkesle barış içinde yaşayın..

Burada Pavlus ilk kez insanlar arasındaki barışı dile getirmektedir. Bu ilişki aslında bütün yaratılış temelinde kutsal yazılarca ifade edilmeye çalışılan bir gerçeği de bize getirmektedir. Bu gerçek Yaratan'ın muhteşem varlığını "sevgi ve ihsan O'lmasını" karşımdaki insanda görme gerçeğidir.

Bu gerçekte madde içinde sınırlılığım ile göremediğim o muhteşem Yaratan'ı kutsal yazılardaki bir çok kutlu insanın edimlerinde gözlemlediğim ve Efendimizin yaşamında gözlemlediğim gibi bir gerçektir. Göremediğim Allah'ı aslında gördüğüm insan ve iman kardeşlerimde nitelikleri açısından gözlemlerim. Doğruyu eğriyi bu yaklaşımlar içinde algılarımdır. Ama bu algılamamda insanları farklı koşulları ile, algıları ile, anlayışları ile kısacası renkleri ile algılayıp kabulüm esas olmak durumundadır. Eğer bu esas yerli yerinde değilse o zaman benim karşımda o hiçbir tarif ile ifade edemediğim Yaratan'ı ve O'nun Mesih'indeki kurtuluşunu ve Ruh'undaki ışımalarını ve işleyiş gücünü algılamam ve hatta değerlendirmem mümkün olmayacaktır.

O zaman bu algılayışın gerçekleşmesi için benim dalgalı bir deniz olmamam ufku net bir biçimde görmemle alakalıdır. Bu da "ıslah edilmiş arzularımda sulh'u yani barışı yakalamamla" mümkündür. Çünkü ondan sonra sulh'un uzantısı ve sonucu olan ve esas varmak istediğimiz şabat noktası olan yani durma noktası olan selamet denizleri gelmiş olacaktır. Bu da Yaratan'ı Mesih'inde edinerek Ruh ile O'na yükselmek anlamındadır. Bu da sonsuz yaşamın dünyada başlaması anlamına gelmekte ve zaten gelirken sonsuzluğun içinden geldiğim gibi giderken de yine bir plan ve program dahili sonsuzluğa doğru yolculuğa çıkmaktır.

Kısacası insanda Yaratan'ı ve Mesih'inin kurtuluş gerçeğini ve Ruh'unun işleyişini görmem her şeyden önce insanla konuşan düzeyde ilişki kurabilmemle bağlantılıdır. Bu her şeyden önce benim yararımadır. Bu benim içindir.

MÜMKÜN OLMAYANI MÜMKÜN KILMAK

Mümkünse, elinizden geldiğince...

Pavlus, burada iyi bir öğretmen olarak aslında gerçekçi bir yaklaşımla konuyu ele almaktadır. Çünkü esas olanı burada yansıtmaktadır. İmanın sadece anlatılan sözleri tasdik olmadığı ancak Yaratan'ı edinme yani O'nun suretinde O'na benzememizi sağlayan niteliklerimizi ifşa da etkin olmamızla alakadar olduğunu dile getirmektedir. Eğer bizler gerçekten diğer insanlarla barışçı isek, huzur içindeyssek, onların bizden bir şikayeti yoksa o zaman hakikaten Yaratan'ı edinmiş bir durumdayız demektir. Mesih İsa'nın bizi "benliğimizden, kötüden" kurtararak gerçekten "aflığa" "Yaratan formuna" "O'nun istediği standart a" getirdiğini görüyoruz demektir. Ama bu kolay mıdır?

İnancı edinim düzeyinde algılamak zordur. Çünkü gerçekten doğal bir yaşam içinde Yaratan'ın mesela herkesle sulh içinde olma, barış içinde olma bağlamındaki o muhteşem "sevgi ve ihsan" kaynağından kaynaklanan niteliğini yansıtmamız ancak edinim anlamına gelmektedir. Görüldüğü gibi bu aşağıdan gayret ve yukardan verileni birleştirmekle mümkündür. Bu "kötü gören gözü" çoktan kör etmiş olmakla mümkündür. Bu maddenin kamaştırdığı gözlerimiz üzerine gözlük takmamızla mümkündür, bu "ben, ben, ben" diye bağırarak "benimizin çığlıklarına mecaz anlamında ifade etmek gerekirse kurşun döküp susturmak" demektir. Bu da hiç kolay değildir. Ve Pavlus Resul bu noktada bunun için üstüne basa basa, daha başından "mümkünse, elinizden geldiğince" gibi gerçekçi bir yaklaşımı irdelemektedir.

Bu gerçekçi yaklaşımda aslında bu yaklaşımı zor konuma getiren iki nokta vardır: a) Başkalarının davranışları barışı, sulhu negatif hale getirebilir ve b) samimi imanlı bir kişinin içinde bulunduğu koşullar bu kişinin barışı, sulhu negatif hale getirmesine yol açabilir. Görüldüğü gibi bu hiç de kolay bir adım değildir. Çünkü her şeyden önce her iki taraf içinde geçerli doğrular, paklık anlayışları gibi temel kaideler vardır. Bu doğrudur. Hatta gerçekçi olduğumuzda bazen barışın olmasının mümkün olmadığını gördüğümüz hallerde vardır. Ama gerçekçi olma durumumuzda bile gerçekçiliği "olumluluk" sınırları içinde ele almanın bütün kainat için ve hatta olmayacak bir durumu bile en azından ıslah sınırları içinde tutabilecek bir gücü olduğu muhakkaktır. Yani en azından barışın hiç olamayacağı noktalara varıldığında bile çatışmayı oldurmamakta barışı korumak anlamında ve insanla konuşan düzeyde insanca irtibatı korumak

anlamındadır. Esasında kutsal yazılar içersinde bu “olumlu” yaklaşımlar için birçok ruhsal hikmet sözleri bulmak mümkündür.

Mesela Süleyma'nın Mesellerinde “ Nefret çekişmeyi azdırır, sevgi her suçu bağışlar” sözü buna güzel bir örnektir.

EGO'YU KULLANMAMAK

Kimseden öç almayın...

Barış içinde yaşamın en önemli temel unsurlarından biri de gerçekçi olabildiğimiz kadarıyla aynı zamanda egoyu da kullanmamaktır. Bu mümkün müdür? Aslında gerçekçi olduğumuz da elbette mümkün olabilir. Çünkü her şeyden önce “ego'suz” yaşamak mümkün değildir. Ama hep söylediğimiz gibi “ego” kainatta iki yönlü işlemektedir. Bir bunun düşmüş insan düzeyindeki “kendi rızası için” alma yönü bir diğeri ise “başkası rızası için” alma şeklinde olan Yaratan yönüdür. O zaman “ego'yu” anlık durdurmalar bile esasında bizi, bizim yönümüze doğru taşımayı durdurma anlamına geleceği için o noktada aslında kötüye harekettense durma kararı diyebileceğimiz bir karar konusu olmuş olacaktır.

Aslında barışçılığı, onun içindeki esenliği bozan en büyük unsur hiç kuşkusuz “kendi rızam için almak” olduğuna göre “benimi” rencide eden her bir olayda “olayı doğrudan benime hakaret addettiğim” için savunmaya ve öce yöneleceğim kesindir. İşte bu yönelişte doğal olarak beni barışçılıktan uzağa atmış olacaktır. O zaman burada Pavlus'un da söylemeye çalıştığı budur. Yani öncelikle yine bir ıslah söz konusudur. Bu işin zorluğunun bilincinde bir ıslah önemlidir. Bu ıslah, sulhu getirecektir ve sulhta selameti getirecektir. Bunlar zincirleme olarak birbirlerine bağlıdır.

Bu zor durumda aslında “boomerang” yani kişinin yaptıklarının sonucunu aslında dünyada görmesi gerçeğini hatırlamak çok önemlidir. Genelde bütün sorunların temelinde benim “benime” olan bağlılığım ve bu bene yapıldığını düşündüğüm saldırılar bulunmaktadır.

Oysa “benimi” aşağıya çekebildiğim durumlarda karşıdan geldiğini düşündüğüm bir çok atağın beni tam olarak yaralamadığını görmem mümkündür. Aynı şekilde karşıdaki kişinin eğer gerçekten bana haksızlık yaptığını düşünüyorsam o zamanda yapılan bu haksızlık aslında kişinin kendine yaptığı haksızlık olarak görülmelidir. Çünkü kainat ister istemez bir “geri ödeme, bedel ödeme” sistemine göre çalışmaktadır. O zaman bu sistem içinde doğaya aykırı davranmanın bedeli çoğu zaman insanlığın mahvına yol açtığı gerçeği hep önümüzde durmaktadır. Ve bu kişiler içinde geçerlidir. Yani ferden ferda kendi hayatlarımızda da aslında her yaptığımız davranışın karşılığı olarak bize geri dönecek bir şey olduğunu hiç aklımızdan çıkarmamız gerekmektedir. Eğer bu yaklaşımla bizi iten, rencide eden, zarar veren, haksızlık içine sürükleyen olaylara tepki vermemiz. Yani daha dini bir terminolojiyle her şeyde olduğu gibi bu gibi konularda da “öcü sahibine” devretmemiz aslında otomatik olarak insan düzeyinde barışı sağlayacak olandır.

Bir diğer husus eğer bize karşı olduğunu düşündüğümüz durumlara bir karşı atak gerçekleştirirsek bize karşı oluşturulan sebebe sonuç olmaktan başka bir şey yapmamış oluruz. Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın “bir yanağınıza tokat atana öbür yanağınızı çevirin” şeklindeki öğretisinde olduğu gibi sebeplerin sonuçları değil, sebeplerin karşısında siz sebep olarak karşı taraftakini sonuç durumuna koymanız gerekmektedir. Çoğu zaman Mesih'in bu tarz öğretiler ve tavrı bir aşırı abartı bir alçak gönüllülük hatta aptallık olarak yorumlanmaktadır. Oysa burada tokat atana diğer yanağını çevirmek zor olandır ve karşı tarafı allak bullak edecek bir durumdur. Yani karşı taraf bir hareketin esas sebebi ve güçlü tarafı iken birden bire bu güç ve sebep olma durumu elinden gitmektedir. Oysa sizin sinirlerinize hakim olamayıp karşı tarafa saldırmanız ise kolay olandır. Çünkü bu anlık reaksiyondur ve karşı tarafı çok daha fazla tahrik edip memnun edecek bir durumdur. Karşı taraf zaten sizin sonuç olmanızı ve böylelikle gayesine ulaşma derdindedir ve bir çok savaşın, kavganın, dövüşün, hakaretin, aşağılamanın ardı arkası kesilmez nedeni de zaten bu noktada gündeme gelmektedir.

Görüldüğü gibi burada sebep olmak Yaratan'a ait bir nitelik olarak karşımıza çıkmakta ve eğer Mesih'in nitelikleri içinde ve Ruh'un rehberliğinde ve elbette kutsal yazılardaki tecrübi öğretime sadık bir biçimde olmak kaydıyla kişiyi sürekli olarak toplum içinde barışçı kılmaktadır. Çünkü Yaratan iyidir.

O'nun bütün sebeplerin ardında herşeyi iyi için işlettiği bir gerçektir. Barış Prensi olan Efendimiz Mesih İsa'nın Kalam olarak yansıttığı o dingin ve esenlikli yaşamın, ölüme bile giderken bize sunduğu sükunetin arka planı bu noktadadır. Ve esas Mesihî yaşamda olması gerek olan Yaratan'ın ışığını yansıtma düzeyinde bir “sebepe” olabilme ve hemen “sonuç” olmama gerçeğidir.

İYİNİN SÜREKLİ ETKİNLİĞİ

Düşmanın acıkmışsa doyur..

Buraya kadar edinmeye çalıştığımız Yaratan niteliğinde yani “barışçı” olabilme ve etrafımızın da “barışını” koruyabilme niteliğinde aslında üç aşağı beş yukarı belli bir çizgiyi takip ettiğimiz açıktır. Bu çizgide her şeyden önce fizik bedende manevi varlığımızın kurtarıcımız Efendimizin varlığı ile dolu olması yani her şeyden önce “sevgi ve ihsan O'lanı” edinmemiz çok önemlidir. Bu edinime de gerçekçi yaklaşmak yani dindarlık giysileri giyip çıkararak değil manevi edinimin Yaratan'la form eşitliğinin, Mesih İsa'daki kurtuluşun gönenilmesinin, Ruh'unda yaşamın esasında “benimize” aykırı olmasından kaynaklı sürekli bir zorlanma içinde olduğumuzun bilincinde yaklaşmamız gerektiği nettir. Bu gerçekçilik manevi edinimin yani Yaratan niteliklerin fizik dünyamıza doğal bir hayat olarak yerleşmesidir. Aksi takdirde “sokma akıl kar etmez” misali sokma maneviyatta bize sadece bir takım el kol ile idare ettiğimiz ve cennet çıkarı peşinde koştuğumuz basit bir din seviyesi getirmiş olacaktır.

Gerçekçilik yaklaşımı aşamasından sonra bir diğer aşama ise her konuda sonuç olmak yerine sebep olmanın esas Yaratan niteliği olduğu gerçeğidir. O zaman adım adım bizi barışa taşıyacak ve Mesihî bir yaşama taşıyacak yol önümüze konulmaktadır.

Gerçekçi olmak, sonuç değil sebep olmak ve şimdi de üçüncü basamakta tamamen iyide sürekli etkin olmak.

İyide etkin olmak aslında bir anlamda kendimize ikinci bir doğa oluşturmak gibi bir şeydir. Bu doğa da yeme içme alışkanlığımızdır. Mesela sonuç olmak birden bire hareket etmemiz ve düşünmeden gelen etkiye hemen tepki göstermemizdir. Bu sadece oturup dua etmekle ortadan kalkacak olan bir durum değil, kelamın dediği gibi “işittiklerinizin uygulayıcıları olun” kapsamında hareket gerektirmektedir. Bu hareket gün içinde Mesih’i giyinmek ve efendimizi hayat içinde normal yaşamda, günlük yaşamda dindarlık emaresi yani işareti olarak değil hakiki, kaliteli, değerli bir yaşam örneği olarak taklit etmektir. Ama bu taklitte elbette Kutsal Ruh olmaksızın olması mümkün değildir. Yani gönül gözü açık olmak durumundadır. Bu ancak oradaki kıvılcımla dışarıya yansıyacak bir harekettir.

İyide etkinlikte “kendimizi ıslah’tan geçmektedir yine” ve dolayısı ile ıslah, sulh ve selamet çizgi hattı üzerindedir ve diğer önemli tarafı karşı tarafta eğer hakikaten bizim ıslah öncesi halimiz gibi kötü bir hal varsa ona da etkisi büyüktür. Bu kötü hali de “iyilikte sürekli etkinlik” üç noktada ıslaha davet edecektir.

a) Kötü hal iyi hal önünde derecesini belirgin kılacaktır. Böylelikle bu hale sahip kişi söylemese de, ifade edemese de içselliğindeki suçluluk sinyallerini duymaya başlayacaktır.

b) Kötü hal iyi hal önünde farklılık farkındalığından ötürü utancı hissetmeye başlayacaktır.

c) Kötü hal iyi hal önünde eğer bu iyi hal sürekli etkin bir biçimde sergilenirse belki de kendini ıslah kapısına getirecektir.

Aslında bir noktada hepimiz zaten bu durumdaydık; Petrus Resul bu durumu çok güzel tarif etmektedir; *Çünkü yolunu şaşırılmış koyunlar gibiydiniz, şimdiyse canlarınızın Çobanı’na ve Gözetmeni’ne döndünüz -1.Pet.2:25.*

Dikkat ederseniz efendimiz Mesih İsa’daki “iyinin sürekli etkinliği” aslında

karşı tarafı samimi bir biçimde bu “sebepl olma” gerçeğini görüp yüreğine alan kişiyi tamamen Mesih’e döndürmüştür. Mesih’te Baba’yla bütünlüğünde yani “Yaratan’la eşit form’da” olduğuna göre kişi o zaman “Yaratan’la eşit forma” “Yaratan’ı edinmeye” dönüşmeye başlamıştır.

Bu örnek bizim hayatımıza indirgenecek ve her bir insanın “acılar yolundan” “mana yoluna” dönmesi için gerekli olan bir durumu bize aktarmaktadır. Bu nedenle Efendimizin kurtarışı “günahın pençesinden” yani “kendi rızamız için sürekli almaktan” bizi kurtarması dini bir inanış değil “kişinin günlük, hatta anlık hayatı ile” alakalı olan bir gerçektir. Bütün bunlar kişinin “mümkün olduğunca, elden geldiğince herkesle barış içinde yaşamayı” anlamındadır. Bu da “dönüşüm ve değişim” demektir. Yani “tövbe” ile “göklerin egemenliğine” o huzur, sükunet, haz ve Yaratan’ı yücelten bütün niteliklerin üzerimizden aksettirildiği hayat demektir.

ZORLUKTAKI KOLAYLIK

Uysallığınız bütün insanlarca bilinsin....

İçten dışa yansıyan ve dostunu yani insan kardeşini gönül gözü ile sevmeye kendini gösteren bu “barış yaşamı” elbette Mesih’in yüreğe gelmesi ve Ruh’un işlemleriyle üç basamakta bizde netleşen bir Yaratan niteliğidir. Mesih’in bizde yürümesi ve bizim de onunla Ruh’un saran ışığında Yaratan’a yürümemiz demektir.

Bu da “mana hayatının” egomuzla karşı bir savaşım olduğunun bilincinde öncelikle bu gerçeği algılamamızla başlamaktadır. Sonra da bu durum “ego’yu” durdurma etkinliğimizi gündeme getirmektedir. Bu noktadan sonra da “iyiyi” aktif kılmak esas olmaktadır. Bu üç adım da böyle yazıldığında oldukça kolay gelmektedir. Oysa hemen konuştuğumuzda bile aklımıza gelen şey bunların ne kadar zor hayata alınabileceğidir.

Zaten daha önce de dediğimiz gibi aslında Pavlus’da bunun bilincinde

cümlelerine “mümkünse” ve “elinizden geldiğince” gibi ilavelerde bulunmaktadır. Evet, Mesih’in Yaratan’a yönelen ve O’ndan aldığı ışığı halka veren yaşam modeli, “Ben’ine” ölüp “BEN’e” dirilme örnekleme esas “insanın” “Yaratan suretinde” yaratılmışlığının esasıdır. İnsan eğer hakikaten yaratılış gayesinde bir insan olmak istiyor ve sonsuzluğa Yaratan’a dönmek istiyorsa olması gereken, geçmesi gereken yol, dar kapı budur. Mesih bu kapıdadır. Mesih’i giyinmek bu kapının ötesine yolculuk etmektir.

Bu zor olandır ama zor olan aşıldığında arkasında binler kolay olan açık yollar vardır. Oysa insan sonuç olarak kolay olanı, kızmayı, öfkeyi, hakareti, nefreti, sevmemeyi tercih eder. Bunlar o anlık kolaydır ama arkasında binler zor olan yolları açar. O zaman bu anlattıklarımıza hareket öncelikle “Ben’den” başlamalıdır. Kişi öncelikle Mesih’in kurtuluşunda Yaratanı ile barış içinde olmak durumunda olmalıdır. Yani öncelikle “alma arzusunu” kendi benliğinden “sevgi ve ihsana” yani Yaratan niteliğini edinmeye çevirmeli ve Yaratan gibi kendi insan sınırları içersinde “sevgi ve ihsan olma” için Mesih’i giyinip Yaratan Ruh’unda bunu tam edinme yoluna çıkmalıdır. İkincisi Yaratan’la iç barış, kişinin kendisiyle de iç barışını getirecektir. Bu da Yaratan ışığını “kainata aksettirmek için alan bir yüreğe sahip olmak demektir”. Bu yürek azla sevinen ve çoğunu da yine kendi çıkarı için istemeyen bir yürektir. Yaratan’ın hazzını yani ışığını edinen bir yürektir. Tatmin olmuş Yaratan ışığında bulunduğu yer ve koşuldan haz almış bir yürektir. O olması gerektiği yerde olduğunun bilincinde olan bir yürektir. İşte bu iki koşulda kişi “gerçekçi” ve “kendi rızası için olan egosunun üstünde” ve “iyiyi sürekli etkin” bir halde Yaratan’da Yaratan’a doğru Mesih’inde ve Ruh’unda sonsuzluk hacısındır. Ve Pavlus Resul’un şu sözleri işte o Yaratan’ın gerçek esenlik pınarında yaşayanların, gerçek barışçıların, Allah evlatlarının hayatını çok net bir biçimde ifade etmektedir;

Uysallığınız bütün insanlarca bilinsin...hiç kaygılanmayın.. o zaman Allah’ın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa vasıtasıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır- Filipililer 4:5-7

XV. UYANDIRILMA (Romalılar 13:11)

Artık sizin için uykudan uyanma zamanı gelmiştir- Rom.13:11

Uyanma zamanı ne zamandır? Aslında kimse kimseyi uyandırabilecek bir nitelikte değildir. Çünkü aynı kırılmışlığın düzeni içinde düşmüşlük söz konusudur. İnsan “kendi arzu” girdabı içinde ancak kendi düşmüşlüğüne fark etme çabasındadır. Ama “kaynama noktası” dediğimiz ruhların seviyelerinin “bencilliği” fark ettikçe yukarıdan aldığı parlak ışıklarla aslında karanlığını görebilmeye başladığı bir anı muhakkak vardır. Ya da bu an istese de istemese de bir gün, bir an gelecektir. Hoca aslında uyandırandır. Yani tecrübe sahibi, edinim sahibi bir kişi bir ebeveyn, bir ulema kısacası her bir üst seviyedeki ruh bir altı ancak uyandırabilecek olandır. Islaha getirmek değil, uyandırmak. Aslında kimse kimseyi uyanmak istemezse de uyandırabilecek değildir ama uyandırılma yukardan gelir uyanmayı aktiviteye getirmek ise alttan aşağıdan. Burada bahsettiğimiz bütün bu şeyler aslında gördüğümüz gibi görünen bizlerin görünmezi yani esas ruhlarımızın faaliyetidir. İşte bu an geldiğinde esasında bize “gizlilik ifşa” eder. Yani “gizlilik ve ifşa” aslında biri varsa bir diğeri olduğu ikili bir sistemdir. Yani bir üst bizi uyandırdığında bize “eksikliğimiz” ifşa olunacaktır. Eksikliğimizin ifşası ise “Yaratan’ı edinmediğimizi” bize fark ettirecektir. Bu farklılıkla bize “gizlilik” ifşa olunacaktır. Kısacası “ifşa” biz de olmayan bir şeyi, bir “gizliliği” bize bildirdiği için bizde de dolayısı ile gizlilik “ifşa” olunacaktır. Gördüğümüz gibi ikisi birbirini iter ve çeker.

ÜST UYANDIRMA

Pavlus Resul’ün kesinlikle yukarıdan uyandırıldığı an aslında esası yani eziyet ettiği insanların eziyet ederken öğretilerinin kendisinde ifşasıdır. Bu ifşa resul Pavlus’a birden anlık bir uyandırılışla “gizliliği” fark etmesine vesile olmuştur. Yani “neden zulmediyorsun?” ifadesinde “İsa” yani mantık üstü fikrin kendisinde ifşası kendisinden gizli olanın Yaratan’ı edinmemiş olmasının farkındalığını getirmiştir.

Yolda giderken bu içsel ifşa ve sonucundaki gizlilik farkındalığı ve farkındalığın yeniden ifşası Pavlus Resul için dönüm noktasıdır. Bu birinci gizlilik dediğimiz noktadır ve her şey bu noktada açılmaya başlamıştır. Aslında açılmadan ziyade gördüğümüz gibi “gizlilik ve ifşa” gerçekleşmiştir. Bu üst uyandırılmanın ardından gelen alt hareketlilik üstün uzantısına tutunma gerçeğidir. Pavlus seviyesine artık kördür. Kör olduğu bu seviyede görebildiği tek yüz “efendimiz İsa’nın” yani “bir üst seviyenin” mantık üstülüğüdür. Şimdi bu noktadan aldıktan sonra yine “Efendimizin ifadesi ile öğrenci ancak öğretmeni kadar olacak” bir düzeye yükselene kadar öğretmenini edinmek durumundadır. Yani Pavlus Resul bir üst akla tutunmuş ve bu üst akılda aldığını kendi yaşamı ile “form eşitliğine” getirmiştir. Bu nedenle Pavlus’un mektuplarında Efendimiz Mesih İsa ve öğretileriyle hep paralellik söz konusudur. Pavlus’un Mesih’i edindiği her şey aslında bize vahiydir. Yani üst aklın altı gerçekten yukarıya uyandıran etkisidir. Tecrübe etmediği edinmediği şeylerde normal mektuptaki insan konuşmasıdır ki, zaten bizi uyandıracak değildir.

Yalnız burada şunu iyi bilmek gerekir ki, dikkat ederseniz burada uyandırılış bile Pavlus’un altta yani Şam yolunda mutlaka bunları kendi içinde çatıştırmasına bağlıdır. Yani üst altın gayreti ile bu vesile ile buluşmakta ve açılım gerçekleşmektedir. Mesele “dostunu kendin gibi sev” ifadeleri aynen efendimiz Mesih İsa’nın öğretilerinin tekrarıdır (Matta 22), “zamanın bilincinde olun” gibi bir ifade efendimiz Mesih İsa’nın “zamanın bilincinde olun” gibi öğretilerinin tekrarıdır (Matta 24), ve Pavlus’un yine uyanık kalmaya ilişkin öğretileri Efendimizin mesellerinden birinde ifade ettiği “uyanık kalmaya” ilişkin (Matta 25) öğretileri ile aynı paraleldedir.

Bu şu demektir yani üst akıl, Yaratan yukardan “kelamı” ile aşağıyı “uyandırmış” ve Pavlus Resul’ün aşağıdan gayreti ile üst ve altın buluşmasında “gizlilik ve ifşa” edinimi de beraberinde getirmiştir. Aslında yukarda bahsettiğimiz bu paralellik “gizlilik ve ifşa” sonucu edinilen edinimin net bir göstergesidir. Kısacası bizlerde hakiki bir mantık üstü inanç edinimi yani Mesih’in yüreklerimizde taht kurması ve Ruh’un yönlendirmesi ile yaşanan hakiki bir iç iman söz konusu olacaksa bahsettiğimiz bu aşamaların birebir iç dünyamızda edinilip yaşanılması esastır.

UYUMA HALİ

Hey nasıl uyursun sen? Kalk, Yaratanına yalvar..Yunus 1:6

Günümüzde madde ve mana arasındaki farklar artık hissedilmeyecek kadar bir maddi dünya oluşumu söz konusudur. Bunu en iyi yapılan müziklerden, söylenen şiirlerden hatta edebiyata ve sanata olan ilginin azlığından ya da zayıflığından bile anlamak mümkündür.

Yukarda bahsettiğimiz uyanma halinde “gizlilik ve ifşanın” hareketi ile edinimin ve Mesih’i edinimde bir takım paralelliğin içten dışa yansıtacağından bahsetmiştik. Şimdi bu iç edinimin dışa yansıtması da Yaratan niteliğinin bizden yansıtmasıdır. Peki Yaratan nedir? “sevgi ve İhsan O’lan” diyoruz. Nereden biliyoruz? Bütün kainata dökülmüş olan o doluluktan sunulan “sunuş ve düzen, her tür kaosa rağmen kaos üzerindeki ıslah, sulh ve selamet” bunu ilan ediyor da ondan. Ve Efendimiz Mesih düzeyindeki kurtuluş sunusundaki o “ölüş ve dirilişle” insanlığa sunulan “günah kurtuluşu” yani “kişinin kendi rızası almasına ölmesi” ve Yaratanın tam anlamıyla sureti olmak demek “kişinin başkaları rızası için almaya başlaması” yani “sevgi ve ihsana dönüşme” modeli bize bütün bunları göstermektedir. Bu nedenle bunu biliyoruz. Uyuma hali bütün bunlardan habersizlik halidir. Belki dini seviyeler ve insanların birbirine anlatımları nedeniyle bilgi düzeyinde Yaratan hakkında konuşmak veya düşünmek söz konusu olsa bile esasında uyuma hali düzeyinde sıradan insan sadece hatta dini algılarında bile “beninden” haberdardır. Esasından “bihaber” olmakla birlikte sadece “algılamak istediği kadarıyla” o da yalnız “benini algılamak” kaydıyla bir algı ve dünya içindedir.

Sevgi sözcüğü kendi ifadesi içindeki “sunma” ve “kayıрма” sözcükleriyle bağlantısı olmayan bir halde yine “benin çıkarlarına hizmet eden” bir konumda yansımaktadır. Oysa Efendimizin sevgi sözcüğünü ifadesi “ölüp yeni doğuşla diriliş” kavramı içinde “insanlara merhametle bakan” ve “beklentisiz iyileştirmeler” sunabilen bir yaklaşımdır.

Oysa günümüzde “belli bir din başlığı” altında İsa’yı izlediğini söyleyen birçoklarının esasında “beni dışında maneviyatın m harfinden” bihaber tavrı maalesef Mesih’i düzeyde efendimizin ifadelerini, yaşamını, kurtuluşunu da “mitolojik” bir masal kahramanını kabul haline getirmektedir.

Aslında bu durumu Yaratan kendisini “gizlilik ve ifşa” kendisinde belirlediği halde bir türlü bu iki kavram arasında bağlantı kuramayan Yunus ile ifade etmemiz mümkündür. Yunus’un Nineve halkına yönlendirilmektedir. Orada kendi edinimi “gizlilik ve ifşa” sonucu kendi edinimi yansıma bulacak, bir manada tecrübe imkanı sağlanmış olacaktır. Ama Yunus “gizlilik ve ifşa” aşamasında uyuma haline doğru en alıştığı haline yani kolay olana yani sonuç olmaya çekilme durumundadır. Kötü eğilimi onu kolayla meylettirmektedir (Yunus 4). Ayrıca orada edinimi henüz “kendi rızası için almadan” “başkalarının rızası için almaya” geçmiş durumda değildir. Yani Efendimiz Mesih İsa’nın “tövbe” ve “göklerin egemenliği” bağlantılı müjdesi yani dönüşüm ve değişim Yunus’ta tam yerli yerinde gerçekleşmiş değildir. Yunus oraya gitmek istemez çünkü orada kendi halkından olmayan insanlara bu edinimi paylaşması ile o insanların edinimine yol açmış olacaktır. O insanlar kendi halkı değildir. O insanlar kendi dünya görüşüne sahip insanlar değildir. Ve dolayısı ile Yunus gurupta edinimini ifşa etmesi gerekirken ve Yaratan’ın saran ışığını gurupta tamamen üstüne çekmesi gerekirken bunu “henüz beninde olmasından” kaynaklı olarak reddetmiştir.

Fakat dikkat edilirse “dönüş istense de istenmese de” Yaratan’a ve Mesih’inde ve Ruh’unda dönüştür. Yani “Yaratan suretinde yaratılmışsa eğer insan” sonunda Adem düzeyindeki düşmüşlüğü öyle ya da böyle tamamlayacak ve Mesih düzeyinde “Yaratan ile, ışıklar Babası ile form eşitliğine” dönecektir. Yunus’a da böyle olmuştur. O tersine tersine hareket etmesine rağmen “her diz çökecek ve her dil diyecek” kavramı doğrultusunda yolu yeniden gruba istemese de, sevmese de döndürülmüştür. Nineveye dağıtımı Ruh’un yürekleri hazırladığı Nineve’ye uyandırılış olmuştur. Dikkat ederseniz burada halkın yüreğinin yukardan hazırlanması aşağıdan gayret yine Nineve halkına kurtuluşu getirmiştir. Mucize beklentisi içinde olanlar içinde ilginçtir efendimiz Mesih İsa tarafından sadece Yunus’un yeterli olacağı şeklinde bir cevap gelmiştir. Burada dahi ya acılar yoluyla ya da mana yoluyla ama eninde sonunda Yaratan’a dönecek olan ve Mesih’inde ve Ruh’unda Yaratan’ı edinerek O’nda sonsuzluğa geldiği yere varacak olan bir insanlık bahsi ortaya konmuş olmaktadır.

Burada Yunus'un tavrı uyandırılmış ama uyku halinde kalmayı tercih edenin hali çok güzel ifade edilmektedir. Kendisi uyanarak üst seviyeye gayret etmezse yine de Yaratan'ın eli saran ışığı ile onu bir yolla Mesih düzeyine taşıyacaktı. Ama "acılar, tecrübeler, düşmeler, kalkmalar, kafa çarpmaları ile bu iş olacağına" Efendimiz Mesih'in "ölme ve dirilme" ile sunduğu o muhteşem kurtuluş yolu olan "mana yolunda" lütfün gönülde çalışmasını sağlayarak önden bir çekiş gücüyle daha kısa ve hızlı bir yolda Yaratan'ı edinme olsa daha mükemmel, daha haz verici, daha hoş değil midir?

Yine Yunus örneğine dönersek orada da kendi yoluna devam etmeye çalışan, "gizlilik ve ifşa'nın farkındalığında" olması gereken yoldan "mana yolundan" kaçan ve dağıtım ve guruba karşı olan Yunus'un uyandırılışı için "acılar yolunda" yani kendi yönündeki gemide kaptanın seslenişi ilginçtir. Bu öykü de gemi kaptanı aynen şöyle demektedir: "Hey! Nasıl uyursun sen?" "Kalk, Yaratanına yalvar.. yok olmayız" (Yunus 1:6). Evet, maddede çok uyanık olan insanlık mana da ya çok ağır uykuda olan ya da uyandırıldığı halde uyuyan durumundadır. Çoğunlukla bu böyledir. Oysa olması gereken görünen alemin arkasındaki görünmeyen bütün kainat düzeninin yegane sahibi ise o zaman bizim görünmeyen alemimizin yani manevi alemimizin uyanıp etkin bir biçimde İsrail, "doğru yolda olan" "Yaratan'a yürüyen" olması ve efendimiz Mesih İsa'yı, kurtuluşunu Ruh'un ışığında gönenip devam etmesi esas olmalıdır.

Burada Yunus öyküsüne "denize atlama ve balık karnında taşınma" gibi pek de fizik aleminde algılayamadığımız bir durum eklenmektedir. Yani burada kendi yönüne giden arzusu farklı yönde ıslah edilen bir insanın okyanus derinliklerinde kaos içinde dinginliğe doğru taşınması gerçeği aktarılmaktadır.

Aslında gemidekiler yani o yöndeki arzularının tamamı esas arzu uyanmadan önce ellerinden geleni yapmışlar ama başaramamışlardı. Bu nedenle esas Yaratan'a "gizlilik ve ifşası" uyanan arzu uyandırılmaya çalışıldı. Ve bu arzu geldiğinde diğer arzular nefretlerinden bu arzuyu denize attılar. Yani dışladılar yani düşünceleri ile baş başa bıraktılar ve sonuçta arzu kötü eğiliminden iyi eğilime olması gerekene yani Yaratan niteliğine geri döndü. Bütün bu derinlik için kendisinden mucize isteyenler için Efendimiz İsa'nın

neden Yunus öyküsünü gösterdiğini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Bu öyküde Yunus'un suya atılmasının gemidekilere yeniden sükuneti getirmesi de enteresandır. Yani bir anlamda Yaratan'ı edinme yolundaki kişi istese de istemese de gerçek bir edinimde "sevgi ve ihsan O'lan" yansıtacaktır. Bu bağlamda kendisini insanlar hem de belki görünümde değmeyecek insanlar için feda etmiş olacaktır.

VE UYUYAN ÖĞRENCİLER

Uyuma hali üst akla tutunmuş olduğumuz halde bile sürebilecek olan bir durumdur. Buna en güzel örneği Efendimizin öğrencilerini uyandırma gayretinde görüyoruz. Ölüme gitmezden önceki o çok ciddi durumda aslında öğrencilerin ayık ve uyanık olmalarını talep etmişti. Talep ettiği kişiler aslında uyandırılmış kişilerdi ama görüldüğü gibi buradaki anlatımda bedenen uyudukları görünümü altında aslında manen dayanamayıp uyku haline geçme durumu söz konusudur. Ama bu uyumanın arkasında aslında manevi halin uyuması vardır. Zaten Mesih İsa'da sözleriyle bu durumu açıkça belirtmektedir : "Ruh istekli ama beden zayıftır" (Matta 26). Yani mana hep arka planda öne çıkmak istemekte ama madde ise baskın olma yolundadır. Zaten bu uyku halinin arkasında gelen Mesih İsa'nın tutuklanma durumunda öğrenciler bu nedenle yani ayık ve uyanık olmamalarından kaynaklı olarak kendilerini tutuklanma anının, o krizin ortasında bulmuşlar ve hatta sonrasında darmadağın olmuşlardır.

Örneklere görüldüğü gibi uyuma hali Yunus'ta ışığın dışa yansması ile başkalarının ıslahında "sevgi ve ihsan olmasını" engellemiştir.

Efendimiz öğrencilerinin uyuma halinde ise gelecek olan krizden korunamamalarına ve darmadağın olmalarına yol açmıştır.

SÜREKLİ UYANIKLILIK HALİ

Haktan yana olanlar yani İsrail olanlar bir başka deyişle kalp noktaları Ruh'un işleyişinde açılmış olanlar Mesih'in kurtuluşunu gönenmişlerse aslında ruhsal manada yerlerinde duramayacaklardır. Çünkü kurtuluş ıslah demektir, ıslah ise sulh demektir, sulh ise selamet demektir. Ve bu zincir, bu çarklar dönen çarklardır. Her arzu seviyesinde dört basamağı yani cansız, bitkisel, hayvani ve sonunda konuşan basamağa gelene kadar dört basamağı atlama durumundadır. O zaman bütün arzuların ıslahı bütün bir yaşam süren ve bizi aslında İsrail(Yaratan'a doğru) kılan durumdur. Bu süreklilik halidir. Rehavet hali değildir. Bir seviyede o seviyedeki ıslah olması gereken her şey ıslah olmadan bir üst düzeyden bahsetmek mümkün değildir. Pavlus Resul bu nedenle "Mesih'in gelişine dek düşüncenin yenilenmesi" şeklinde bir kavramdan bahsetmektedir. Haktan yana olanların hareketliliği şu üç noktada daha da bir önem kazanmaktadır:

1. Her şeyden önce ilk kalp noktasının açıldığı an ile Mesih'in yüreğe alınması ve yeni doğuşun gerçekleşmesi "tövbe" ve "göklerin egemenliği" kapsamında bizi ölümden hayata getirmiş yani nefse ölüp haçı sırtımıza yüklemiş bir durumdur. Bu durumda artık tövbe dönüşümdür, göklerin egemenliğinin yakınlığı ise haçın taşındığı yani her gün kendin için almaya öterek yürüdüğün durumdur. Bu şu demektir "Yaratan'la form eşitliğine" "O'nu edinmeye" daha da bir yakın olmaktır. O zaman bu durumda manevi uyku bir manada kişiye haramdır. Aksi takdirde başlangıç noktasına doğru geriye dönüş söz konusudur ki bu da sonsuzluktan Mesih'te kurtuluşun nimetlerinden geriye kaymak anlamındadır.

2. Yaratan'ın ışığının kabınızı doldurması ışığın yalnız kendi çıkarınız için alınmadığı durumlarda dışarıya doluluktan sunulması anlamındadır. Bu da İsa Mesih Olmanız O'nda biçimlenmenizdir ki, bu da hem bu seviyede daha da hazlarla Yaratan'la bütünleşmeniz anlamında daha çok içten dışa gayret demektir. Yansıtma demektir. Yani bu da hareketliliktir. Haktan aldığınızı halka vermenizdir. Yaratan'dan Mesih'inde ve Ruh'unda edindiğiniz bütün manevi değerlerinizi maddeye yansıtmasıyla insanlığa sunmanız demektir. Kendinizi ıslah ile aslında dünyanızı yani çevrenizi ıslahınız demektir.

3.Eğer biz dönüşüm ve değişimin hareketliliğinde sonsuzluğa doğru böylesine yakınlaşarak devam ederken ve kendimizi ıslah ile aslında çevremizi ıslah ile ıslıl ıslıl işleyip dururken bütün bunları durduracak bir konuma girersek bu kez kötü eğilimde bütün güçler kolaylıkla etrafımızı çepeçevre sarmış olacaklardır. Bu şunun gibidir bir hakiki dost edinmek için yıllarınızı verirsiniz ama yanlış anlaşılma bile olsa bir anlık gafletle söylenen bir söz onca yıllık gayreti sıfıra indiriverecek ve ilişkinizi bozacaktır.

4.Uyanmak aslında ilizyon içinde olduğumuz hayatın arkasındaki esası yakalamak dolayısı ile dünyanın bize hiçbir biçimde veremeyeceği en üst derecedeki haz ve mutluluğa yelken açmış olmak demektir. Görünen görünmeyen en büyük yansıması ve tanığıdır. İç varlığımızın edinimi ise görünmeyen en büyük yansıması ve tanımıdır. Bu nedenle Mesih İsa kalbimizin kapısını çalmakta ve sorularımızın, aramalarımızın, kapı çalmalarımızın cevapsız kalmayacağını net bir biçimde ifadelendirmektedir.

1.Yuhanna'da ifade edildiği gibi: “Dünya da dünyasal tutkular da geçer, ama Yaratan'ın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar” (17). Bu istem esasında Yaratan suretine dönüşümümüz için Yaratan'ı edinmedir. Bu da önce “benin” karanlığının tanınmasındadır. Dibe vurmuşluğun o en karanlık noktasında parlayan Mesih bize esası yani Yaratan'a dönüşü göstermektedir.

VE SÜREKLİ UYKU HALİ

Sürekli uyku aslında dışarıda kalma halidir. Yani ilizyon içinde yaşama halidir.

Orada yaşanan her şey rüyadır. Görünende uyumak görünmeyendeki gerçekliği edinememedir. Bu durumda ruh hala “beninde” kendi beni ile bildiği kadarıyla bir tanrı kavramında “efendimiz kapıyı aç” (Matta 25) ifadesini kullanmaktadır. Ama bu esasa bir sesleniş değildir. Çünkü burada “Yaratan sureti” durumu söz konusu olmadığı için “ben” “BEN'e” yabancıdır. Ve güvey yani Yaratan'la bütünleşmiş olan hal bu bütünlükte olmayan hale “tanımıyorum”

(Matta 25) cevabını vermektedir. Bu hal ağlayış ve diş gıcirtısı dediğimiz sonsuzluktan geri kalma halidir. “Acıların yolunda” hali hazırda “benlikte” yürünülen “acıların yolunda” yürüme halidir.

Nedense çoğu zaman kolay gibi görünen ve alışkanlığımız olan yol bizi esasında kaybedenlerden kılacak olan yoldur. Zor gibi görünen yolsa esasında sağlam, düzgün bir yoldur. Bazen uzun bile görünse kısa bir patikadan dağ taş aşmaktansa asfalt bir yolda emniyetli bir seyahat bizi sağ salim varılması gereken noktaya vardiiracak olandır.

XVI. ONLAR VE BİZ (*Romalılar 14:7-9*)

*Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız, hiçbirimiz kendimiz için ölmeyiz-
Rom.14:1*

İnsanlar kesinlikle yalnız yaşamak için yaratılmış değillerdir. Her şeyden önce bir bütünün parçaları olarak belli bir sorumluluk için ve plan dahilinde yer yüzündedirler. Gaye Yaratan'ın doluluğundan sunduğu “sevgi ve ihsanı” almak ve aynı şekilde de bunu yansıtma gayesidir. Bu gayede de “ben” farkındalığı için en karanlık noktaya yani “boş, şekilsiz ve karanlık” dediğimiz noktaya inmeleri gerekmektedir. Bu noktada insan bütünden ayrı kaldığı zaman yalnızlığını keşfetme durumundadır da zaten ve yalnızlık dehşettir. Halk içersinde insanlar yanlış bir kavramı sürekli dile getirmektedirler; “Yalnızlık Allah'a mahsus” demektedirler. Bu Yaratan'ı tanımamaktan ve onu hala “bir insan formunda” düşünmekten kaynaklanmaktadır. Oysa Yaratan bizim düşündüğümüz şekli ile bir insan değildir ki yalnız olsun. Buna yeterli olmamakla birlikte bir benzetme yapacak olsak bu benzetme aslında bir anlamda “kendi sürekli düşünmekle meşgul olan” aklımız şeklinde bir benzetme yapabiliriz ki, düşünceler de görüldüğü gibi kişi olmadıkları için sürekli düşünme modundadırlar.

Bu bağlamda insan bütünlüğün farkında olduğu sürece yalnız olmadığının ve büyük bir plan dahilinde varlığının da farkında olacaktır. Ama bu bütünü böldükçe aslında dağınıklık içinde her birim kendi ile ayrı ayrı bir bütünleşme arayacağı için sonunda bu birimler arasında kişi olarak sıkışmış ve yalnız kalmış ve daha doğrusu yalnızlığa itilmiş bir insanla karşılaşmış olunacaktır. O zaman parça ve bütün arasındaki büyük fark yalnızlık ve yalnız olmama gibi büyük bir fark hem ruhsal hem fiziksel yaşam ayrımı ya da bütünlüğü gibi de büyük bir denge ya da dengesizlik şeklinde bizde yansıyacaktır.

Oysa günümüzde “ben” üzerine ve “alma arzusu” üzerine inşa edilmiş olan maddi temelli yaşam biçimi içersinde gözlemllediğimiz yaşam biçimleri sanki sürekli bir biçimde derinlemesine ve oldukça çabuk bir biçimde aşağıya doğru, yalnızlığa doğru çekilmektedir. Mesela bir nostaljik özlem şeklinde algılamadan geçmişe bakarsanız bir yolculuk esnasında taşıtlar içinde insanların hayatlarını

paylaştıklarına en azından bugünden daha çok hayatlarını paylaştıklarına tanık oluyorduk. Oysa günümüzde hava limanlarında, hatta üniversite kahvehanelerinde bile insanların elektronik bir ağ içinde kendilerini hapsettiklerine tanık oluyoruz. Artık insanlar konuşmuyor. Makinelere para çekiyor, elektronik mektuplar yazıyor ve elektronik konferanslara katılıyor. Yani zaten ilizyon olarak yaşadığımız dünyamızı şu anda daha da fazla bir ilizyon haline getirmiş durumdayız. Bu durum elbette Yaratan'ı edinme yolundaki insanı ve Mesih'le bütünleştiğini söyleyen ve imanlı olduğunu ifade eden insanı da etkilemektedir. Zaten dini seviyede kendisini dünyadan soyutlayan inanan bu kez bir de bu teknolojik olgularla ördüğü dini iletişim ağı içerisinde kendisini bir kez daha kapamış olmaktadır. Dolayısı ile yalnızlaşması "ben ve beni" üzerinde bir katman daha oluşturmakta ve Pavlus Resul'ün burada ifade ettiği düzeye esasında oldukça yabancı kalmaktadır.

İNANAN VE ONLAR

Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun?- Rom. 14:4

Romalılar 14.bölüm esasında özellikle "Mesih'i" grup içinde iman algıları ve yaşamı itibariyle daha zayıf olan kişileri kabul edip etmeme konusunda bir tartışmayı gündeme getiren bölümdür. Dolayısı ile her insanı Mesih'i düzeye gelmesi gereken insan olarak görürsek esasında insan ve iman kardeşimiz diye bir ayrıma bile çok fazla güvenmeksizin "elimizden geldiğince bütün insan kardeşlerimizle" iyi geçinen, onlara "sevgi ve ihsanı" sunan bir yaşam modelini inşa etmemiz esas olmaktadır. Ama ne yazık ki, insanlar "gurup oluşturdıklarında" her ne gurup olursa olsun hemen kendilerini bütünden birime taşımaktadırlar. Yani bu taşımada "ben ve sen" ayrımı "biz ve onlar" haline dönüşmektedir. Oysa esas olan "ben, sen, biz" "hepimiz" "O" olmamız esasıdır.

Çünkü Efendimiz Mesih'i kurtarıcımız ve yüreklerimizin Efendisi olarak mana dünyamıza kabul ettiğimizde olan "Ben ve BABA Bir'iz" gerçeğidir. O zaman bu gerçekten "Onlar ve Biz" olması mümkün değildir.

Işık eğer ışıksa etkileyendir

Yoluna sürçme ve tökez taşı koymayın- Rom.14:13

Yukarıdaki bu ifade aslında doğal olarak farklı düzeyde Mesih'e inananların olacağı gerçeğinde söylenilmiş ve kişiyi derleyen toplayan bir ifade olarak karşımıza çıkmaktadır. Bize ayrıca sorumluluk vermektedir. Doğru bu bölüm en zayıfından en güçlüsüne Mesih'i yüreklerine bir yolla almaya çalışmış kişiler için söylenen sözlerdir ama özellikle Pavlus Resul'un diğer bütün mektuplarına da göz attığımızda inananlarla birlikte inanmayanlar içinde izlenimlerine baktığımızda çıkan sonuç esasında bütün insanlığa yaklaşımında Mesih'i edinen ve o düzeyde Yaratan'la form eşitliğine soyunan insanın "sevgi ve ihsan" bağlamında yalnız kendini işaret etmesi esası ortaya çıkmaktadır. Yani "Sen bensin o zaman ben de benim" "sende gördüğüm eksiklik aslında bende var olan eksikliğin yansımasıdır". Zaten o eksikliği ben bilmesem yani o eksiklik ben de olmasa sendeki eksikliğin nasıl farkına varabilirim. O zaman hemen elimden geldiğince çabuk davranım o eksikliğimi ıslah etme yoluna gitmeli Ruh'un rehberliğinde Mesih'in ıslah ışığını o "eksikliğin" "o ben için alma arzusundan kaynaklı eksikliği" yani "o günahı" hemen ıslah edip "sevaba" yani ıslah olmaya yönlendirmeliyim.

Kısacası bu bölüm her ne kadar iman açısından bizden farklı düşünelere hitap ediyorsa da aslında diğer kutsal yazılara da bakarak bir samimi Mesih İmanlısının her şeyden önce tamamıyla kendi dünyasını Mesih'te ve Yaratan'ın Ruh'unda yani ışığında ıslahla uğraşmasının temel olduğunu söylememiz mümkündür. Bu nedenle "sürçtürmeme" önemli bir konu olmaktadır. Sürçtürmemek demek "gören gözümüzü kör etmektir".

Bizim geçtiğimiz o günahlı yollarda gezinenlere baktığımızda "bizim ne kadara kadar kendimizi bu yollardan uzaklaştırabildiğimizi düşünmemiz" ve "bunun ne kadar zor bir geçiş olduğunu" hatırlamamız gerekmektedir. Ve ayrıca bizim yapabileceğimiz ancak karşı tarafın istemi dahilinde "o da hakikaten kendi deneyimlediğimizi, edinimlerimizi" yansıtabilmemiz, paylaşabilmemizdir. Bu kadar.

Işık eğer ışıkta bütünlüğü çeker

Bedensel olmakla birlikte birçok üyeden oluşur- 1.Kor.12:12

Bu sözler bu bütünlüğün renkli bir bütünlük olduğunun güzel bir göstergesidir. Zaten Mesih'in bedende ifşa dönemi göz önünde bulundurulursa Mesih'in bütün öğretisi ve yaşam ifşasında "tövbe" yani dönüşüm ve "göklerin egemenliği" yani değişim esasının esas olduğu ve bunun bütün toplumun katmanlarına yansıdığı gerçeği önümüze çıkmaktadır. Ayrıca Mesih'in aşırı ve yoz bir dindarlık bakış açısına karşı tepkilerinin olması da bu konuların hakiki insan yaşamı ile bir bütün teşkil ettiği ve insanlar arasında bütünlükle de Yaratan'a yükselen yaşamlar olduğu irdelenmektedir.

İNANAN VE YARATAN

Yaşamımız her geçen gün aslında bütün dünya için önem taşıyan bir hal almıştır. Çünkü dünya artık global bir dünyadır. Yani iletişimin bu kadar etkinliği içinde artık dünyanın bir köşesinde olan herhangi bir olay dünyanın her köşesini etkilemektedir. O zaman bir küçük "ışık hareketinin" dünyanın bir çok yönünü etkilemesi doğaldır. Buzulların çözülmesi ile bütün iklim hareketleri değiştiği gibi, bizim de kendi dünyamızı Mesihleştirmemizle aslında bütün dünyamız değişecektir. Ve bizle birlikte bizim çevremizde oluşan halka da değişim gösterecektir. Bu ne demektir. Bu öncelikle biz varsak yani biz yaşıyorsak dünya vardır. Biz yoksak dünya yoktur. Bu aslında Yaratan içinde geçerlidir. Davut'un dediği gibi "ben ölürsem Seni yüceltecek olan kimdir?".

Bu gerçek zaten Yaratan'dan bize verilmiş olan bir gerçektir. O zaman benim içimdeki "bana yönelik arzuların" "sana yönelik olarak" değişmesi beni doğrudan Yaratan niteliğine getireceğine göre benim Mesih'i kurtarıcım ve efendim olarak deneyimlemem, beni doğrudan Yaratan'la bütünleşmeye getirmiş olacaktır.

Yaşamımızın her anı Yaratan içinde yaşanan andır. İnsanın oksijen içinde yaşaması gibi bir gerçektir bu gerçek ama sorun milyonlarca yaşayanın yaşama kaynağının oksijen olduğunu hiç düşünmemesi ve hatta oksijen oranının ne kadar

olduğunu bilmemesi sorunudur. Eğer bu değerin farkında olmuş olsa insan, yaşadığı çevre içinde de ne kadar oksijen değerlerine sahip olup olmadığının takipçisi olmuş olacaktı. Bu nedenle Yaratan içinde de Yaratan'la ne kadar iç içe olduğunun farkında değildir insan. Çünkü "alma arzusunda" bütün dünyasını kendine göre algılamakta ve kendine göre düşünüp yaşamaktadır. Ta ki, Saran Işık kutsal Ruh'un ışığı yüreklere taşınması ve kalp gözünün açılmasında "Mesih'in" kurtuluşunun "cenin" misali kişinin içinde yer alması ve bu "yeni doğuşla" dünyayı yani kişinin öncelikle manevi dünyasını ıslahı ve sonra da çevresini ıslahıdır.

İşte bütün bu aşamalar "hakiki iman" aşamasıdır. Yani "edinme, edinme, edinme" yani laf, söz, dini kurallar, ibadetler, törenler, programlar, misyon çalışmaları değil. Bütün bunlar bir dekoratif ve yerel ve kültürel ve hatta entelektüel yaklaşımların normal insan tepkileri ve kaygılarının ötesine geçemeyen günlük, anlık, çağın getirileri içindeki ve insanın "benim babam senin babanı döver" yaklaşımındaki dürtülerinden başka bir şey değildir. Önemli olan kişinin Mesihleşmesi ama bunu dini düzeyde değil yürek düzeyinde hakiki bir seviyede reklam etmeksizin gerçekleştirmesidir.

Dikkat ederseniz İbrahim harekete geçtiği zaman yanındakileri de birlikte hareket ettirmiştir. Yani esas olan İbrahim'in parçadan bütüne kendisinin hareketidir. Ama hayır yalnız hareket etmek ve bu itaati yalnız göğüslemek yerine Lut gibi bir "kötü eğilim" yanında harekete geçmiştir. İbrahim'in onu bırakması halinde ise Lut esas ait olduğu yere "kötü eğilime" yani Sodom'a gidip yerleşmiştir.

Görüldüğü gibi o zaman bizim için önemli olan "istese de istemesek de" çevremizi Yaratan'dan aldığımız ışıkla etkilenmesidir. Bu bizim etkilememiz değil ışığın etkilenmesidir. Eğer bunu biz bizim etkilememiz olarak görürsek o zaman yeniden başladığımız "ben" noktasına döneriz ki o noktada Efendimiz Mesih İsa yoktur. Biz hala kendimize "imanlı" "kurtulmuş" "yeni doğuşlu" "hakiki imanlı" gibi otobüs firmaları isimlerine benzer isimler verebiliriz ama esasında bu isimlendirmeler normal standart insan tepkiselliğinden başka bir şey değildir. Çünkü Ruh'un deldiği yürekte "kalp noktası" açılır gibi olsa da oraya Mesih'in yerleştirilmesi gerçekleşmiş değildir. Çünkü "Mesih'in" yerleştiği noktada "alma arzusu" "benden" "sene" dönüşmek durumundadır.

Bu noktada inanan Yaratan ışığında kendi dünyasını ıslaha taşıırken

yanındakileri de karanlığa bırakacak değildir. Taşınması gerekir ama bu taşıma bir dini propaganda etme şeklinde taşıma değildir. Bu Mesihî dokunuşla farklılıkları, zayıflıkları, renkleri kabul taşımasıdır. Hele hele Mesihî düzeyi edinme gayreti içinde olduğu bariz olan yani açık olan yeni inananlar için ya da zayıf bir inanca sahip olanlar için “hayat şehadeti” çok önemli bir taşımadır.

YARATAN İÇİN YAŞAMAK

Aslında inanan da inanmayan da istese de istemese de Yaratan için yaşamaktadır. Çünkü “balık suyun içindedir”. Suyu kabul etse de etmese de suyun içindedir. Tabii durumu kabul edenler bir balık gibi “anlık” turlar halinde yaşamayacak olanlardır. Bir üst plana yani bir üst düzeye “sonsuzluk” dediğimiz o bir üst seviye farkında ilerleyenlerdir. Oysa “anlık” tur dediğimiz balığın bir turda nerde olduğunu unutması halinde yaşayanların en üst yükseldikleri nokta “hayvan” seviyesidir ve bu noktada da bedenleri hiçbir zaman “Yaratan’ın o üst ışığını” yani esas üzerinde işleyecek olan ve gelişecek ve Yaratan’a Mesih’te ulaşacak olan ruhu çekmeyecektir. Bu da o insanın hayvani hatta “makine” düzeyinde yaşamı çeşnilendirip giden bir canlıdan öte olamayacağının açık göstergesidir.

Oysa Mesih İsa’da Ruh’un saran ışığında aydınlanarak İsrail olan kişi için hayatın bütün safhaları Yaratan düşüncesinin sarmalında önümüze konandır. O zaman kainat mabedi içinde durmak bilmez bir “haktan yana olma” hareketi ve ibadeti vardır. Araba sürmek bile, insanlara saygıda kusur etmemek bile bu sonsuz hareketliliğin hareketsiz olan muhteşem Yaratan düşüncesinde Mesih İsa’da kurtuluşa yönelmektir.

YARATANA ÖLMEK

Yaratan'da ölme ve yaşamayı bize en güzel bir biçimde Efendimiz Mesih İsa öğretmektedir. Bu ölüm mana anlamı itibariyle "kişisel benlere" ölüp Yaratan'la form eşitliğine gelme şeklindedir. Maddi anlamında ise öldüğümüzde bıraktığımız bedenlerin ölümü ama ruhun Yaratan'la bütünleşme yolundaki seyahatinin devamlılığı şeklindedir. O zaman her iki halde de Yaratan'a ölmek esasında insanın esas yaratılış gayesine dönmesi anlamındadır. Yani insan müsveddesi olduğu "kendisi için alma durumundan" "vermek için alma durumuna" ve hiçbir şeyin hesabını yapmaksızın "doluluğu" pratik etme durumuna dönerek Yaratan suretine dönmesidir. Bu harika bir ölüm ve harika bir diriliştir. Bunu en kolay ve pratik yolda Mesih'le bütünleşmede yaşamak mümkündür. Bütün insanlığın çekileceği ve Yaratan düşüncesinde çekilmesi gereken koşul bu koşuldur. Yani "Allah sureti" olma koşulu. İşte o noktada yaratılış gayesi Westminster İnanç Açıklamasında net olduğu gibi Yaratan'ı yüceltme ve O'ndan sonsuza dek haz almaktır. Bu haz O'nun muhteşem ışığıdır. Ruh'unda yüreklerimizi delmiş ve Mesih'inde bu ışık bize hayat olmuştur. Ölümü ve dirilişi ile bize hakiki maneviyatta bir doğuş sağlamış ve bizi Yaratan'la form eşitliğine kavuşturmuştur.

VE YARATAN'A DİRİLMEK

Efendimiz Mesih İsa'nın Ferisilere dirilişe inanmayanlara verdiği cevapla aslında Yaratan'ın dirilerin Yaratanı olduğu vurgulanmaktadır. Yani kendisine, nefesine ölenlerin Allah'ı olduğu vurgulanmaktadır.

Diğer tarafta Yaratan'la esas birlikteliğin bedenle ilgili olmadığı mana ile ilgili olduğu, iç alemimizin o derin bağı ile mümkün olduğu da yine burada vurgulanmaktadır.

Efendimiz Mesih İsa'da kurtuluşu edinmek, Yaratan'ın Ruh'unun gönül gözümüzü açmasında bu hadisenin gerçekleşmesi yani Mesih'in yüreğimize gelmesi ve bizim yeni yaşam almamız için Mesih'te yeniden doğuşumuz, Mesih'te ölüp dirilen bir yaşam edinmemiz ve "göklerin egemenliğine" yükselmemiz, dönüşümümüz ve değişimimiz bunlar hep, hepsi esasında manada diri olan bir gönlün, bir iç alemin işleridir. Bu bağlamda Efendimiz İsa bu cevabında şöyle demektedir;

Yaratan'ın size bildirdiği şu sözü okumadınız mı? “Ben İbrahim'in Allah'ı, İshak'ın Allah'ı, Yakup'un Allah'ıyım. Allah ölülerin değil, dirilerin Allah'ıdır”
– Mt.22:32

O zaman “kendine ölüp” “Yaratan'a ruhsal dirilişle dirilenler” Yaratan'ın içinde olduklarını farkına varan kişilerdir. Ve o ışığın Ruh'ta alevlendirilmesi Mesih'i yüreklere getirmekte ve Mesih'de o “Yaratan sureti” düzeyinde yaratılmışı Yaratan'la bütünlemektedir. Böylelikle dairesel yaşam serüveni tamamlanmakta ve her şey aslını rücu (yani dönüş) etmektedir.

O zaman “Onlar ve biz” kavramı aslında “Biz yalnız O'nda” kavramı vardır ve bu birliktelik yine mecaz ifadelerle açıklarsak Mesih'in bedeninde Ruh'un ışımada bizi O'na taşımaktadır. Bütün kainat o bütünlük içinde ya Yaratan'a yürüyen ya da henüz Yaratan'a yürümeyendir. Ama her iki durumda Yaratan içinde ve Yaratan içindir. Çünkü Alfa ve Omega, başlangıç ve son O'dur. Ruh'unda ve Mesih'inde Işıklar Babasında bütün “Yaratan düşüncesi” kendini ifşa etmekte ve doluluğundan “sevgi ve ihsanda” bizi “sevgi ve ihsana” çekmektedir.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)